

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/41 • 23 Ekim 2009 • 1 TL

**İşbirlikçi sermaye iktidarı,
bölgede aktif saldırganlık
rolüne hazırlanıyor...**

**Emperyalist hesapları
bozalım!**

İÇİNDEKİLER

İşbirlikçi Türk sermaye devleti, ABD emperyalizminin planları doğrultusunda bölgede aktif saldırganlık rolüne hazırlanıyor.....	3
“Barış grubu” tasfiye sürecinin parçasıdır.....	4
Çocuk katili devlet hesap verecek!	5
Sermaye devleti katletmeye devam ediyor.....	6
Sermayenin sömürü, soygun ve yıkım anlamına gelen 2010 bütçesi açıklandı....	7
İKıdem tazminatına göz diken ve çanak tutan asalaklara karşı işçi-emekçi barikatlarına!.....	8
Kadıköy'de binler sağlık hakkı için alanlara çıktı!....	9
İşçi ve emekçi eylemlerinden... ..	10-11
Sınıf devrimcilerinin Küçükçekmece'd e sınıf faaliyetlerinden	12
İşçilerle konuştuk.....	13
Metal işçilerinin boynunda 50 yıldır asılı duran pranga: MESS.....	14-15
25 Kasım uyarı grevi tabanda adım adım örgütlenmelidir!.....	16-17
Gençliğin faaliyetlerinden.....	18-19
Mesleki dönüşüm projesi ile avukatlar derin bir sömürü ile karşı karşıya!	20
Polis-zabıta-sivil faşist terörüne son!..	21
İMF-Dünya Bankası İstanbul toplantısı üzerine Korkut Boratav'la konuştuk.....	22
Dünya işçi ve emekçi hareketinden.....	23
BM Tarım Örgütü raporu dünyadaki açlığı belgeledi.....	24
“Sessiz katliam” politikası sürüyor... ..	25
Hasta tutsaklar için eylemler sürüyor... ..	26
Bültenlerden	27
Bir kez daha 10 yıl önce ve 10 yıl sonra - M. Can Yüce-....	28-29
Devrimci ve Demokratik Yapılar Arasında Diyalog ve Çözüm Platformu'ndan açıklama:.....	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/41 ● 23 Ekim 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten Özdoğan
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollışeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 **İstanbul**
Tel: 0 (212) 621 74 52 - Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net / kizilbayraknet@gmail.com
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan

ABD'nin “Kürt açılımı” doğrultusunda yaşanan yeni gelişmeler sahte umutlarla pompalanmaya çalışılıyor. Burjuva medyanın özel bir rol üstlendiği böylesi bir süreçte “barış grupları”nın ülkeye gelişi “demokrasi”nin kazanımı olarak lanse edilmeye çalışılıyor. Ancak düzen güçleri elbirliğiyle gerçekleri ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsınlar, açılımın özü ve özeti, Kürtler'in varlığının ve siyasal haklarının inkarından öteye bir anlam taşımamaktadır. MGK toplantısından, sınır ötesi operasyonları uzatan tezkereye dayanarak “hala operasyon düzenleyebilir, sizi yokedebilirim” türünden mesajlar verilmesi boşuna değildir.

“Açılım” düzen cephesinden Kürt sorununu “çözmek” söylemiyle ileri sürülmektedir. Fakat yaşanan Kürt hareketini teslim almak, mücadelesini ezmek ve en nihayetinde silahlı Kürt direnişini tasfiyedir.

Kürt halkı, “Barış grupları”nı karşılama eylemlerine kitlesel katılım sağladı. Ancak Kürt halkının onbinlerle alanlara akmasının nedeni özgürlük ve eşitlik özlemidir. Bu özlem Osmanlı'dan bu yana bastırılmamış, her seferinde yeni isyanlarla kendini göstermiştir. Kürt halkının özgürlük ve eşitlik talebi halihazırda olduğu yerde durmaktadır. Boş hayallerle pompalamasına rağmen işbirlikçi sermaye devletin açılımla amaçladığı sonuçlara ulaşma şansı yoktur. Kürt halkı barış söylemiyle sözde demokratik açılım yapanlarla onların dümen suyunda gidenlerin yaydığı umutların koca bir aldatmacadan ibaret olduğunu, devletin inkar ve imhaya dayalı resmi çizgisinin devam ettiğini her gün yaşayarak görmektedir.

Uğur Kaymazlar'ın, Ceylan Önkollar'ın ve daha nicelerinin kanını akıtan sömürgeci Türk devleti, açılımla umduğu sonucu elde edemeyecektir. Tüm bu girişimler Kürt sorununun çözümü doğrultusunda bir ilerleme sağlayamaz.

Zira Kürt sorunu derin tarihi kökleri ve kapsamlı toplumsal boyutları olan siyasal bir sorundur. Sorunu imha ve inkarla çözmeye çalışan burjuva sınıf düzeni ayakta kaldığı müddetçe, iki ulusun tam eşitliğine ve gönüllü kardeşçe birliğine dayalı bir çözüm gerçekleşmesi olanaklı değildir. Sorunun kaynağı

olanlar çözüm getiremez.

Halklar arasında gerçek barış ve kardeşlik ancak devrim ve sosyalizmle sağlanabilir.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

İşbirlikçi Türk sermaye devleti, ABD emperyalizminin planları doğrultusunda bölgede aktif saldırganlık rolüne hazırlanıyor...

ABD emperyalizminin ve işbirlikçilerinin planlarını bozmak için devrimci sınıf mücadelesini yükseltelim!

Emperyalist dünyada başgösteren hegemonya krizine bağlı olarak dünyanın yeni bir nüfuz ve paylaşım mücadeleleri dönemine girmiş olması ve tüm bu mücadelelerin Türkiye'yi çevreleyen Ortadoğu, Kafkasya, Balkanlar gibi bölgelerde kendini gösterecek olması Türkiye'nin ABD emperyalizminin biçtiği taşeronluk rolünü daha ileri düzeyden sürdürmesini zorunlu kılmaktadır.

Son günlerde Türk sermaye devletinin, ABD emperyalizminin savaş ve saldırganlık politikasında taşeronluktan aktif saldırganlığa doğru hızla yol almaya devam ettiğini gösteren gelişmeler yaşanmaktadır. Dışişleri Bakanı, Cumhurbaşkanı ve Başbakan'ın yanında bakanlardan, sermaye çevresinden, gazetecilerden oluşan bir orduyla bölge ülkelerine gerçekleştirdiği ziyaretler ve yapılan anlaşmalar, MGK toplantısından yansıyanlar, "barış grupları"nın ülkeye gelmesi, Ermeni "açılımı", Tayyip'in Ekim ayı sonunda İran ve ABD'ye planladığı ziyaretler vb. son günlerde gerçekleşen bir dizi gelişme bunu göstermektedir.

Bu süreçte sermaye devleti de, özünde Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesini tasfiye etmeyi amaçlayan ABD'nin "Kürt planı"nı devreye sokmuş oldu. "Açılım" çerçevesinde Kürt halkının yaşadığı toprakları kuşatan dört gerici burjuva devletle "terörün ezilmesi" konusunda anlaşma sağlamak amacıyla gerçekleştirilen Suriye ve Irak ziyaretlerinden yansıyanlara göre sermaye devleti istediklerine büyük oranda ulaşmış görünüyor.

Suriye'nin işbirliği ve desteğinin ardından Tayyip Erdoğan'ın Bağdat'a günü birlik gerçekleştirdiği ziyaret ve Türkiye-Irak Yüksek Düzeyli Stratejik İşbirliği Konseyi Ortak Kabine Toplantısı'nın ardından güvenlik, ticaret, içişleri, sağlık, ulaştırma, çevre, enerji ve tarım alanlarında 48 anlaşmanın imzalanmış olması, "teröre karşı ortak mücadele" adı altında Irak'la silahlı Kürt hareketinin tasfiyesinde iki ülkenin anlaştığını göstermektedir. Böylece ABD'nin Türkiye'ye biçtiği Güney Kürdistan'a hamilik rolünde önemli bir adım atılmıştır.

Son gelişmeler, emperyalist dünyada kızışan mücadelede Amerikan emperyalizminin, daha genel planda ise batılı emperyalistlerin safında olan Türk sermaye devletinin ABD emperyalizmi ile her bakımdan uyumlu bir bölge politikası izlemesi konusunda hızla yol kattığını, iç politik yaşamda farklı eğilimler taşıyan işbirlikçi büyük burjuvazinin ise dış politik gelişmelerde mutabakat içinde olduklarını göstermektedir.

MGK toplantısından yansıyan açıklamalar, ABD'nin Türk dış politikasına Ermeni, Kürt ve Kıbrıs sorunu üzerinden kendi çözümü dayatan tutumuna direnç göstermeye çalışan ordunun da artık "kırmızı çizgileri"ni savunmadığını göstermektedir. MGK toplantısından çıkan en önemli kararlardan biri "aktif dış politikaya devam edilmesi" yönündedir. "Aktif dış politika"dan kastedilen ise ABD'nin

hizmetinde ve onun hesabına bölge halklarına karşı aktif saldırganlıktır. Zira Türkiye'nin pratiği de buna uygundur. NATO bünyesinde Afganistan ve Balkanlar'a gönderilen işgalci asker gücü, İsrail ile girilen çok yönlü ilişkiler, İran'a karşı ABD'nin sözcülüğünün üstlenilmesi bölge halklarına karşı Amerikan emperyalizminin safında yer alan işbirlikçi sermaye devletinin utanç verici pratikleri arasındadır.

MGK toplantısından yansıyan bir diğer önemli konu ise Kürt hareketini terörle ezmeye yönelik bölge güçleriyle varılan mutabakattır. Toplantıda "Irak'ın kuzeyinden ülkemize yönelik terör tehdidinin ve saldırıların bertaraf edilmesini amaçlayan 6 Ekim '09 tarihle TBMM kararının, terörizmle mücadelenin önemli bir unsurunu teşkil ettiği" belirtilerek "mücadelenin kararlılıkla sürdürüleceği" vurgulanmıştır. Sınır ötesi operasyona izin veren TBMM tezkeresine gönderme yapılarak da devletin imha ve inkara dayalı resmi çizgisinde bir değişiklik olmadığı bu vesileyle bir kez daha ifade edilmiştir.

Irak'ta imzalanan anlaşmadan bir gün önce ABD'nin, PKK yöneticilerinin uyuşturucu kaçakçılığı yaptığını ilan ederek suçlular listesine alması, silahlı Kürt hareketinin tasfiyesini amaçlayan açılımlar ve "barış grubu" ziyaretleri, "PKK'lıların dağdan indirilerek eve dönmesi"nin sağlanması, PKK'ye yeni katılımların önünün alınması ordunun beklentisiydi. Bu beklentileri karşılanan ordunun, MGK toplantısından yansıyan ülkenin "bölgesel barış, istikrar, iş birliği ve güvenin tesisi konularındaki çalışmaları bundan böyle de aktif bir şekilde devam ettireceği" yönlü açıklamada bulunması, ABD emperyalizminin bölgedeki işgal gücü olarak ordunun oynayacağı aktif rolü tanımlamaktadır.

Tüm bu gelişmeleri "Türkiye bölgesinin süper gücü olacağı" diye tanımlayan sermaye devleti, "Türkiye'nin

burjuva medya ise en son İsrail'le planlanan ortak tatbikatın iptal edilmesini de bu anlamda fırsata çevirmeye çalışmaktadır. İsrail'le yapılacak ortak tatbikatta Türkiye'nin İsrail'i dışında tutması burjuva medyada "Kendine güvenen, uluslararası gelişmelerin o anki dinamiğini yakalayabilen ve mantıklı davranan bir ülkenin attığı anlamlı adım", "Türkiye'nin İsrail'e değil, asıl İsrail'in Türkiye'ye ihtiyacı var" türünden asılsız böbürlenmelere konu olmaktadır.

Tayyip Erdoğan, ABD ile Türk sermaye devletinin kölelik bağlarını daha da güçlendirmiş olmanın verdiği güvenle, İsrail'e efenlenmektedir. Bölgede aktif saldırganlık konusunda ABD emperyalizmine sunacağı sınırsız hizmetin karşılığı olarak şov yapmaktadır.

"Anadolu Kartalı" hava tatbikatının İsrail ile yapılmayacağını açıklanması üzerine Tayyip Erdoğan'ın "halkın sesine kulak verdim" demesi ise tam bir ikiyüzlülüktür. Tayyip Erdoğan'ın, yıllardır İsrail tarafından toprakları işgal edilen, katledilen Filistin halkının onurlu mücadelesi umurunda bile değildir. O, "Kürt açılımı" vesilesiyle yıpranan imajını siyasal bir şovla tazelemek istemektedir.

Zira 1958'den bu yana İsrail'le istihbarat ve askeri alanda işbirliği yapan, gizli askeri ziyaretler gerçekleştiren, gizli askeri tatbikatlar düzenleyen, istihbarat paylaşımı ve silah sanayi işbirliği olmak üzere çeşitli faaliyetler gerçekleştiren Türk sermaye devletinin İsrail'le özünde bir sorunu bulunmamaktadır.

Düzen cephesinin elbirliğiyle öne çıkardığı "güçlü Türkiye" söyleminin arkasında emperyalizme taşeronluk ve aktif saldırganlık hizmeti vardır. Tayyip Erdoğan'ın Ekim ayı sonunda planladığı ABD ziyaretinde, Türk sermaye devletinin ABD emperyalizmine sadakatini göstereceği, yeni görevler üstleneceği yeni ve kapsamlı saldırıların gündeme getirileceği açıktır. Tüm bu gelişmeler Türk sermaye devletinin ABD emperyalizmiyle yaptığı gizli ve kirli pazarlıkların faturasının bölge halklarına kesileceğini anlatmaktadır.

Türkiye, ABD'nin istemi doğrultusunda dış politikada yeni "açılımlara" imza atmaktadır. Bu açılımların Türkiye ve bölge halklarına en ufak bir yararı yoktur ve olamaz.

ABD emperyalizmi baskı, zor ve tehditle ya da diplomasiyle sefil çıkarları için bölge halklarına yeni acılar yaşatmaya hazırlanmaktadır. "Bölgesel güç" olma hayalleri kuran işbirlikçi sermaye devleti de, bu suça ortak olmakta, bölgede ABD'nin aktif saldırganlığına soyunmaktadır. ABD emperyalizminin işbirlikçi sermaye devleti eliyle Türkiye ve bölge halklarına dayattığı saldırıları püskürtmek, emperyalist planları bozmak, halkların özgür, eşit ve kardeşçe yaşaması için işçi sınıfı ve emekçilerin, devrimci sınıf tutumuyla siyasal yaşama müdahale etmesi, mücadele sahnesine çıkması gerekmektedir.

“Barış grubu” tasfiye sürecinin parçasıdır...

Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük istemini toplumsal bir devrim sağlayabilir!

PKK lideri Abdullah Öcalan’ın, üç “barış grubu”nun Türkiye’ye gelmesi için çağrı yapması üzerine 26’sı Mahmur Kampı’ndan, 8’i Kandil’den olmak üzere 34 kişilik bir “barış grubu” Türkiye’ye giriş yaptı. Avrupa’dan ise 16 kişinin gelmesi bekleniyor. “Barış Grubu”, Habur sınır kapısında toplanan DTP’li milletvekilleri, çeşitli siyasi çevreler ve binlerce kişi tarafından karşılandı. MHP hariç, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’den CHP Lideri Baykal’a kadar geniş bir çevre tarafından “barış grupları”nın gelişi “olumlu” ve “iyi” karşılandı.

Dikkat çeken nokta, Öcalan’ın çağrısından bir gün önce, ABD tarafından, üst düzey PKK yöneticilerinden Murat Karayılan, Rıza Altun ve Zübeyir Aydar’ın uyuşturucu kaçakçısı olarak ilan edilmesi, aynı gün Irak-Türkiye Bakanlar Kurulu’nun iki ülke başkanlarının katılımıyla bir araya gelmesi, “güvenlik” de içinde olmak üzere çeşitli alanlarda 48 anlaşmaya imza atmaları, yine eski MİT Müsteşar Yardımcısı Cevat Öneş’in birkaç gün önce *Taraf* gazetesine verdiği röportajda; “PKK 6 aya kadar silah bırakacak” açıklamasında bulunmasıdır. Tüm bu veri ve olgular birlikte düşünüldüğünde, olup bitenin bir “barış süreci” değil, ama Kürt hareketi ve onun silahlı kolunun açık bir tasfiye sürecinin yeni ve üst bir evresiyle karşı karşıya olduğudur.

PKK lideri Abdullah Öcalan, avukatları aracılığıyla yaptığı açıklamada, *“Demokratik siyasette ciddi bir tıkanma yaşanmaktadır. Bu durum beraberinde hukuki, sosyal, kültürel ve askeri alanları da tıkamaktadır. Kürt sorununa ilişkin yaşanan tıkanmışlığı aşmak; çözümün, demokratik siyasetin önünü açmak gerekiyor. Bunun için önerim; daha önce gelen Barış Grupları benzeri, Avrupa’dan ve yine içinde Mahmur’dan halkımızın da bulunduğu Güney’den olmak üzere iki grubun; Kürtler’in bu ülkede nasıl yaşayacaklarını, birlikte yaşayabilmenin zorunlu prensiplerini ortaya koymak, Kürtler’in hak ve özgürlüklerine ilişkin temel isteklerini tartışmak üzere Türkiye’deki tüm çevrelere giderek iki halkın birlikte yürümesi için olmazsa olmaz niteliğindeki temel taleplerini dile getirmelidirler”* dedi.

Tam da bu sözler edilirken, sömürgeci sermaye devletinin başbakanı Recep Tayyip Erdoğan’ın, geniş bir heyetle Irak’ı ziyaret etmesi, onlarca antlaşmaya imza atması dikkat çekmektedir. İmzalanan antlaşmaların önemli bir kısmı “terörizmle mücadele” adı altında Kürt halkına yönelik dizginsiz bir baskı ve zulmü kapsayan antlaşmalardır. Bu süreçte Erdoğan tam bir pervasızlıkla “teröre ve PKK’ye karşı mücadele”nin devam edeceğini, ortaya atılan “açılımlar”ın Kürt halkı için değil, amaçlarının *“terörle mücadeleyi yürütmek, PKK’ya katılımları engellemek, PKK’ya katılanları dağdan indirmek, PKK’yı silahsızlandırmak”* olduğunu açıkça ifade ediyordu.

Tüm bunlara rağmen, PKK yöneticileri “barışın ve iyi niyetin bir ifadesi” olarak sömürgeci sermaye devletine güven vermek için Mahmur’dan, Kandil’den, Avrupa’dan üç “Barış Grubu”nu ellerine de Meclis’e, Başbakan’a, Cumhurbaşkanı’na sunulmak üzere mektuplar vererek Türkiye’ye

gönderdiler. Eldeki veri ve olgular yan yana getirildiğinde, “Barış Grubu”nun ziyaretinin teslimiyet projesi çerçevesinde sermaye devleti ile belli bir temas içinde uzun teknik bir hazırlık, planlama, görüş alışverişlerinin sonucunda ortaya çıkarıldığı görülebilir. Öyle ki, Öcalan’ın çağrısının ardından bir gün bile geçmeden, bu projeyi PKK’nin hemen benimseyip harekete geçmesi, bu projenin Öcalan’ın kamuoyuna yansıyan açıklamasından öte bir boyut taşıdığını gösteriyor. Bu çerçevede MİT eski Müsteşar Yardımcısı Cevat Öneş’in geçtiğimiz günlerde 12 Ekim tarihli *Taraf* gazetesinde Neşe Düzel’e *“PKK altı ayda dağda indirilebilir”* açıklamasının arkasından Öcalan’ın çağrısının gelmesi herhalde rastlantı sayılamaz.

Dahası, PKK’nin “Barış Grubu” teslimiyet projesinin, sermaye devleti ile birlikte uzun bir süreçte dayalı olarak hazırlandığı, yine *Taraf* gazetesi genel yayın yönetmeni Yasemin Çongar’ın 16 Ekim tarihli “Apo’nun çağrısı” başlıklı yazısında aktarılanlardan açıkça ortaya çıkıyor. Yasemin Çongar yazısında, özel bir görüşmede kendisine söylenenlerden, ayrıca devletin içinden ve yakın çevresinden duyduklarından, ortaya çıkan projenin olağan ve beklenen bir gelişme olduğunu ifade ediyor:

“Dün Öcalan’ın avukatları aracılığıyla yaptığı ‘Basına ve Kamuoyuna’ başlıklı açıklama, belki de beş hafta önce işittiğim ve yazdığım bu beklenti nedeniyle çok şaşırtmadı beni. Aklıma iki olasılık geldi. İlkin, Öcalan’ın başından beri bu hazırlıklardan haberi, hatta devlet eliyle yürüten ‘PKK’ya silah bıraktırma’ planının doğrudan parçası olduğunu ve kendisinden beklenen çağrıyla tam zamanında yaptığını düşündüm. Ardından, ikinci ve daha güçlü bir ihtimal olarak, Öcalan’ın devlet ve diğer ilgili taraflarla PKK arasında çeşitli biçimlerde süren temaslardan dolayı da olsa haberi olduğu ve bu süreçle uyumlu bir çıkış yapma gereği duyduğu fikrine kapıldım.”

“Barış Grubu” adı altındaki teslimiyet projesi yeni de değildir. Öcalan’ın çağrısı ile 10 yıl önce de PKK, iki grup militanını birer ay arayla Türk sermaye devletine teslim etmişti. O zaman gönderilenler gözaltına alınarak tutuklanmış ve çeşitli hapis cezalarına çarptırılmıştı. Bir grup silahlarıyla birlikte, diğer grup ise Avrupa’dan silahsız gelmişti.

PKK’nin “Barış Grubu” adı altındaki teslimiyet projesi, sömürgeci sermaye devletinin “milli birlik, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

beraberlik ve huzur projesi”ni kendi yönünden tamamladığını göstermektedir. Bundan dolayı burjuva kalemşörler de ortak koroya katılarak bunun bir “barış projesi” olduğunu ifade etmektedirler.

Oysa barış, karşılıklı olarak savaşılan güçlerin savaşa gerekçe olan politik hedeflerinin bir kısmından vazgeçerek aralarındaki çatışmalara son vermeleri anlamına gelir. Bu tür barışlar çoğunlukla devletler arasında gerçekleşir. Ancak sınıf mücadelelerinde iktidar için savaşılan, ezen ve ezilen sınıf ya da ulusların savaşında barış imzalamak imkansızdır. Karşılıklı birbirinin düzenini yıkmak ve birbirlerini ortadan kaldırmak için savaşılanlar arasında barış olmaz. Geçici ateşkesler ve geri çekilmeler yaşanabilir. Ancak bunlar geçicidir ve savaş daha şiddetli çatışmalarla yeniden başlar ve sürer, ta ki taraflardan birinin kesin zaferine kadar. Bu, toplumsal sınıf mücadelesinin apaçık bir gerçeğidir. Kim ki, ezenle ezilen arasında başlayan bir savaşı ezenin egemenliği sürdüğü koşullarda durdurmaya çalışıyorsa, objektif olarak ezenin yanında saf tutuyor demektir. Bu nedenle bugün savunulan “barış”ın egemen sınıfların “barış”ı olacağı açıktır. Böylesi bir “barış”ın anlamı, sisteme teslim olmaktır. Yaşanan durum tam da budur.

Açıktır ki; barış, teslim olmakla sağlanamaz. Barışseverlik düzene sığınmak değildir. Gerçek barışı savunanlar, barışseverler, bunun sınıf savaşıyla kazanılacağını bilen ve bunun için mücadele eden komünistler ve devrimcilerdir. Onlar, savaşın sınıflar arası çatışmalardan, çelişkilerden doğduğunu bildikleri için, barışın da egemen sınıf iktidarının yıkılmasıyla, devrim ve sosyalizmle geleceğini bilirler.

Her egemen sınıf, kendi “barış”ını dayatır ve onun propagandasını yapar. Bugün de sermaye düzeninin “barış” propagandasının içeriği; “silahlarınızı bırakın”, “ideolojiniz öldü”, “gelin teslim olun ve barış içinde yaşayın” şeklindedir. Düzenin bu “barış” propagandası ile liberal reformizmin ve Kürt hareketinin barış çağrıları öz olarak aynı noktada buluşmaktadır. Bu türden bir “barış” çağrısının sermaye düzeninin işine geleceği açıktır. Bu, aslında “barış” değil, teslimiyettir; kendi ideal ve hedeflerinden vazgeçmek, düşmanın iradesini kabul etmektir.

Sömürgeci sermaye devletinin “Kürt sorununun çözümü”nden, aynı anlama gelmek üzere “barış”tan anladığı, Türk ve Kürt halklarının hak eşitliği temelinde gönüllü birliği ve kardeşleşmesi değil, Kürt hareketini tasfiye ederek Kürt halkını denetim altına almaktır. Geline aşama, Kürt halkına yönelik yıllardır süren kirli savaşın ufak tefek rötüşlerle bir uzantısı ve onun özel bir evresinden ibarettir.

Açıktır ki, tıpkı öncekiler gibi son ABD patentli politika da Kürt sorununa çözüm getirmeyecektir. Kürt sorunu; “dağdakilerin düz ovaya inmesi”, bazı kültürel kırıntıların verilmesi, bireysel düzeyde etnik kimliğin kabul edilmesiyle çözülemez. Zira, Kürt sorunu çözülmeyen tüm ağırlığıyla orta yerde kalacaktır. O, ancak siyasal temelde, yani ezilen Kürt ulusunun ulusal eşitlik ve özgürlük istemlerinin karşılanmasıyla çözülebilir. Bunu da ancak toplumsal bir devrim sağlayabilir.

Üniformalı “bilirkişiler” aklıyor!

Diyarbakır’da katledilen Ceylan Önkol hakkında hazırlanan “bilirkişi” raporu açıklandı.

Sermaye devleti bu cinayette “aklanmak” için sistemli bir uğraş içerisinde. Devlet, bir taraftan mecliste bununla ilgili bir komisyon oluştururken diğer yandan çeşitli mekanizmalar ile kendisini nasıl aklayacağını hesabını yapıyor.

Tartışmalı ve anti-bilimsel bilirkişi raporları ise cinayeti örtbas edebilmek adına devletin sarıldığı yegane araçlardan biri durumunda.

Fakat ortadaki apaçık bir cinayet olunca bunu örtbas eden raporun da tutarsızlıklarla dolu olması anlaşılır hale geliyor.

Raporu hazırlayan üniformalı “bilirkişiler” Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğmak için Kürdistan’da görevlendirilmiş kolluk güçleridir. Kürt halkının inkarı üzerinden kendini vareden ve yıllarca Kürdistan’da terör estiren Türk sermaye devletinden zaten tarafsızlık beklenemez fakat raporun Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü’ne bağlı Terörle Mücadele Şube üyesi 2 polis tarafından hazırlanması da bu raporun sonucunun daha hazırlanmadan önce belli olduğunu gösteriyor.

Diğer yandan rapor Ceylan’ın havantopu ile katedilmediği vurgusu üzerinden şekilleniyor. Bomba atar mermisinin atıldıktan sonra yerde patlamadan izler kalabileceği ifadelerinin yer aldığı rapor bir kurgu olunca, Türk sermaye devletinin hazırladığı senaryonun gelişimi de bunun üzerinden şekilleniyor. Olay örgüsü içinde Ceylan ve halk suçlanıyor. Bir şeyin yüzlerce kez söylendiğinde kanıksanacağı inancıyla olsa gerek, Ceylan’ın elindeki tavra ile bomba atar mermisine vurduğu tekrar tekrar dillendiriliyor. Önceden hazırlanmış bu senaryoda başka “olasılık”lara da yer bırakılmıyor.

Ceylan elindeki tavra ile yerdeki patlamamış mühimmata vurdu ve hayatını kaybetti. Hepsini bu! Ceylan yaptı! Ölümünden de Ceylan sorumlu!

Havan, roket veya top mermisi, yani dışarıdan yapılan bir atışın kesinlikle bu senaryoda yer almaması doğaldır. Çünkü burası “Teröre muzahir bölge”dir ve bu ayrıntı, Türk sermaye devleti için mayınlara ve patlamamış mühimmatlara meşruluk zemini hazırlamaktadır.

Ceylan’ın elinde olan tahranın halen incelenmemiş olması, yerde 3.5 santimetre derinliğindeki çukurdan toprak örneğinin alındığının ifade edilmesine rağmen toprak örneğinden herhangi bir tespitin raporda yer almaması ise raporu şaibeli hale getiren ufak bir ayrıntıdır.

Kürt halkını imha edenler, “terör” edebiyatı ile bu cinayeti de mazur göstermeye çalışıyorlar. Ceylan gibi “teröre muzahir bölge”de yaşamaya mecbur bırakılmış daha nice çocuk var. Henüz katledilmeyen çocuklar ve insanlığımız için Türk sermaye devletinin katliamlara izin verilmemelidir. Bir cinayet daha “bölgenin özellikleri” ile aklanmamalıdır.

Devrimciler Ceylan Önkol’un katlini lanetledi!

“Kürt ulusunun haklı ve meşru mücadelesi katliamla bastırılamaz!”

Başta Ceylan Önkol olmak üzere Kürt halkına yönelik saldırıları lanetlemek için Alinteri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) ve Demokratik Haklar Federasyonu (DHF) tarafından 21 Ekim Çarşamba akşamı saat 19.00’da Taksim Tramvay Durağı’nda “Kürt ulusunun haklı ve meşru mücadelesi katliamla bastırılamaz!” şiarıyla bir eylem gerçekleştirildi.

Eylemde “12 yaşındaki Ceylan Önkol katledildi... Kürt ulusunun haklı ve meşru mücadelesi katliamlarla bastırılamaz! / Alinteri, BDSP, DHF” pankartı açıldı.

Atılan sloganların ardından basın metnine geçildi. Açıklamada, emperyalistler arasındaki hegemonya savaşında sermaye devletine önemli roller biçildiği, bunun gereği olarak içeriye çekidüzen verme ihtiyacının ortaya çıktığı belirtildi. “Güçlü Türkiye” masallarıyla yutturulmaya çalışılan yeni rolün emperyalizme taşeronluktan ibaret olduğu ifade edildi.

“Kürt açılımı” ile hedeflenen, emperyalist politikaların uygulanmasının önündeki engelden kurtulmaktır. Ancak tüm demokrasi masallarına, çözüm çağrılarına rağmen devlet yılların katliamcı kirli savaş geleneğinden de vazgeçememektedir” ifadelerinin yer aldığı açıklamada Ceylan Önkol’un katledilmesinin kirli savaş gerçeğini bir kez daha gün yüzüne çıkardığı söylendi.

Barış havariliğine soyunan, çözüm masallarını dillerinden düşürmeyen düzen sözcülerinin tek dertlerinin Kürt halkının inkar ve imhası olduğu vurgulanarak adeta lütuf gibi sunulan kazanımların da Kürt halkının yıllardır yürüttüğü mücadelenin sonucunda gerçekleştiği ifade edildi.

Açıklama şu sözlerle son buldu:

“Ancak ne ‘açılımlar’, ne sahte çözümler, ne de sahte demokrasi nutukları devletin baskıcı, katliamcı yüzünü gizleyemez. Kürt ulusuna yönelik imha ve inkara, toplumsal muhalefete yönelik baskı ve zora karşı gerçek çözüm halkların ortak mücadelesidir. Halkların kardeşleşmesinin yolu, uluslara kendi kaderini tayin hakkının tanınmasından geçmektedir.

Kürt ve Türk halklarının ortak mücadelesinin hedefi Türk ve Kürt emekçi halklarını sömüren ve ezen egemenlere, kurulu düzene karşı olmalıdır. Özgürlük mücadelesi yürüten Kürt ulusunun talepleri haklı ve meşrudur. Bu mücadele kanla, katliamlarla, zor ve baskıyla bastırılamaz.

Bizler Kürt ulusuna yönelik her türden baskı ve terörü lanetliyor, başta Kürt ve Türk olmak üzere tüm halkları ortak mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz.”

Açıklamanın ardından Kutupyıldızı şarkı ve marşlardan oluşan bir dinleti sundu. Son olarak eyleme destek veren Entes direnişçisi Gülistan Kobatan, 2. duruşmasına çağrı yapan bir konuşma gerçekleştirdi.

Eylemde, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Kürt halkına özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!”, “Kahrolsun emperyalizm, yaşasın mücadelemiz!”, “Katil devlet hesap verecek!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ceylan Önkol’un hesabı sorulacak!

Binler “Ceylan’ın katili militarizm!” dedi

İstanbul’da biraraya gelen, sivil toplum örgütü ve siyasi partilerin oluşturduğu “Ceylan Önkol İnisiyatifi” Ceylan Önkol için 15 Ekim akşamı İstiklal Caddesi’nde kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Galatasaray Meydanı’nda bir araya gelen 2 bini aşkın kişi, “Kaza değil cinayet! Sorumlular yargılanacak!”, “Ceylanı öldüren militarizm! Susma militarizmi sorgula! / Ceylan Önkol İnisiyatifi” pankartları açarak Beyoğlu Tünel’e doğru insan zinciri oluşturdu. Tünelde tekrar kortej oluşturan kitle, İstiklal Caddesi üzerinden sloganlarla Taksim Tramvay Durağı’na kadar yürüdü.

Yürüyüş öncesi Galatasaray Lisesi önünde inisiyatif adına Av. Eren Keskin bir konuşma gerçekleştirdi.

Eylemde, Ceylan Önkol, Uğur Kaymaz ve Kürdistan’da katledilen diğer çocukların isimleri tek tek okunarak, “Yaşıyor!” denildi.

İstiklal Caddesi üzerinde gerçekleşen oturma eylemi sonrası yürüyüşe devam edildi. Oturma eyleminde Barış Anneleri İnisiyatifi adına konuşan Sultan Bozkurt, “Halklar birlikte mücadele etmediği sürece ölümlerin devam edecek” dedi.

Taksim Tramvay Durağı’na gelindiğinde Ceylan Önkol’un öldürüldüğü Şenlik Köyü’ne giden Yıldız Önen, Zeynep Tanbay ve Cengiz Algan birer konuşma gerçekleştirdiler. Yapılan konuşmalarda, Genelkurmay yetkililerinin Ceylan’ın ölümünün ardından gerçekleri gizlemeye çalıştığı, devletin resmi “bilirkişilerinin” olayı “içinden çıkılmaz” hale getirmeyi amaçlayan raporlar düzenlediği ifade edildi.

Ceylan’ın katledilmesi lanetlendi...

Barış ve Demokratik Çözüm Platformu, 7 Ekim Cumartesi günü gerçekleştirdiği meşaleli yürüyüş ile Ceylan Önkol’un katillerinden hesap soracağını haykırdı.

Taksim Tramvay Durağı’ndan başlayan yürüyüşte “Ceylan Önkol’un katili devlettir! Çocuk katillerinden hesap soracağız!” pankartı açıldı.

Eylemde, Cizre’de atılan gaz bombasının isabet ettiği 18 aylık Mehmet Uytun, Uğur Kaymaz ve Ceylan Önkol’un resimleri taşındı.

Basın açıklamasında, katliamın başından beri ciddi bir soruşturma yürütmeyen yetkililerin, bugüne kadar inkar ve savunma politikası ile hareket ettiği söylendi.

Binlerin katıldığı eyleme Partizan, ÖGD, Nor Zartonk da destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Erdoğan'dan Hasankeyf savunusu!

Başbakan Erdoğan, açık bir çevre katliamı anlamına gelen Ilısu Barajı'na karşı çıkanları PKK'li ilan ederek tepkileri yatıştırmaya çalıştı. Erdoğan'ın hedefinde Hasankeyf'e sahip çıkan sanatçılar da vardı.

Başbakan Erdoğan'ın manipülasyon ve dezenformasyon konusunda uzmanlığı bilinmekte. Hemen her olayı kendine göre yorumlayan, çarpıtarak tersyüz eden Erdoğan, bu işi yaparken “toplumun hassas noktaları”na dokunmayı da çok iyi biliyor. Hasankeyf'i sular altında bırakacak olan Ilısu Barajı projesine karşı çıkan aydın ve sanatçılar da Erdoğan'ın hırısından nasibini aldı. Sanatçıları suçlamak için bildik kaba şovenizme sarılan Erdoğan, baraja karşı çıkanların PKK'li olduğunu iddia etti.

Bilindiği gibi Ilısu barajı başta bölge halkı olmak üzere pek çok kurum ve kişinin yanısıra aydın ve sanatçılardan da yoğun tepki alıyordu. Baraja karşı çıkanlar arasında Tarkan ve Sezen Aksu gibi popkültür ikonlarının bulunması belli ki sermaye devletine ve Tayyip Erdoğan'a sıkıntılı anlar yaşattı. Başarılı Türk Müteahhitlerine Ödül Töreni'nde konuşan Erdoğan, bir yandan Hasankeyf'in sular altında kalacak olmasını savunmaya çalışırken diğer yandan da sanatçılara gözdağı verdi.

“Karşımızda ilk etapta terör örgütünü bulduk. Terör örgütü, 'kültürel eserlere, Hasankeyf'e el dokundurtmayız' savıyla karşımıza çıktı. Aslında dert başka” gibi sözler sarfeden Erdoğan, tarihi eserlerin yok olacağını da kabul etmek durumunda kaldı. Sık sık projenin “muhteşem”liğinden bahsederken yüzlerce SİT alanında bulunan tarihi eserleri taşımak gibi ütöpik görüşlere de yer verdi.

Erdoğan, yalan ve çarpıtmalarla barajı savunmaya çalışıyor. Doğanın tahribatı, kültürel değerlerin yokolması, insanların mağdur olması onun için önemli değil. Bölge belediyelerinin, sivil toplum örgütlerinin ve yöre halkının oluşturduğu Hasankeyf'i Yaşatma Girişimi ise “10 bin yıllık tarihin sular altında kalmasına izin vermeyelim!” diyerek mevcut projeye neden karşı olduğunu ve barajın ne gibi sonuçlar getireceğini tüm yalanlara karşı net biçimde ifade ediyor:

- *Başta insanlığın ortak mirası olan en az 9 bin yıllık antik kent Hasankeyf olmak üzere, Dicle vadisindeki yüzlerce arkeolojik sit alanları ve çok sayıda kültürel değerler su altında kalacaktır.*
- *Onbinlerce insan (resmi rakam 55.000 ile 78.000 arası) Ilısu barajı projesinden etkilenecek, yani büyük oranda yerinden göç ettirilip kentlerde ekonomik, sosyal ve psikolojik sorunları arttıracaktır.*

- *Bölgemiz açısından çok büyük değeri olan Dicle vadisinin zengin bitki örtüsü ve canlı varlıkları yok olacaktır.*

- *Bölgedeki diğer baraj projelerinden de görüldüğü gibi bölgemizin ekonomik ve sosyal yaşamına olumlu bir etkisi beklenmemektedir.*

- *Doğrudan ve dolaylı etkilenecek olan ve asıl söz sahibi olması gereken Hasankeyf/Ilısu ve bölge halkının (paydaşlar!), hiçbir şekilde onayına başvurulmadan Ilısu barajı projesi gerçekleştirilmek istenmektedir.*

Çocuk katili devlet hesap verecek!

Abdullah Öcalan'ın 9 Ekim tarihinde Suriye'den çıkarılışının yıldönümünde Şırnak'ın Cizre İlçesi'nde gerçekleştirilen gösterilere polis müdahale etmiş ve müdahale sırasında kolluk güçlerinin attığı gaz bombası 18 aylık Mehmet Uytun'u yaralamıştı.

Diyarbakır Devlet Hastanesi'nde yoğun bakımda 10 gündür yaşam mücadelesi veren Mehmet bebek 19 Ekim günü hayatını kaybetti.

Erdoğan'ın resmi devlet politikasını dillendirdiği bir konuşmasında “kadın da olsa çocuk da olsa gereği yapılacak” sözlerinin hayattaki karşılığı Mehmet bebeğin katledilmesi ile sonuçlandı. Bu sözler, Türk sermaye devletinin, Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğmak için çocuk, yaşlı, kadın demeden topyekûn saldırganlık içinde olduğunu gösterdi.

Kürdistan'da her eyleme azgınca saldıran Türk sermaye devleti cinayet hanesine bir çizik daha atarken, evinde, annesinin kucağında dizginsiz terörün kurbanı olan Mehmet bebek, Kürt çocuklarının her daim vermek durumunda olduğu yaşam mücadelesini sürdüremedi. Onu katledenler, Mehmet'ten önce de yüzlerce bebeğin gülüşlerini solduranlardı.

Onlar, ellerinde taşlardan başka bir şey olmayan küçük çocukların üzerine ateş açmakta tereddüt etmeyenlerdir, Onlar Yahya Menekşeler'i panzerlerinin altına alıp ezenlerdir,

Onlar Uğur Kaymazlar'ın vücuduna yaşı kadar mermi boşaltanlardır,

Onlar Ceylanlar'ı, çoban kızlarını ansızın katledenlerdir,

Onlar yüzlerce Kürt çocuğunu dört duvar arasına hapsedenlerdir.

Kürt halkını hedef alan bu kirli savaşta daha ne kadar çocuğun katledilmesine izin verebiliriz ki? İnsanlığımız buna daha ne kadar göz yumabilir ki? Görmezden gelmeye devam edersek, hesap sormazsak ölecek her çocuğun elleri yakamızda olacaktır.

Çocukların katledilmediği, Türk, Kürt ve her ulustan çocuğun kardeşçe oynayacağı, yaşam kaygısı gütmenden büyüyeceği bir dünya mümkündür. Bunun adı sosyalizmdir.

“Özgürlük” 122. sırada

Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü, Paris'te yayımladığı raporla, dünya genelinde basın özgürlüğünün son durumunu ortaya koydu.

Basın özgürlüğü raporuna göre, Türkiye bu yıl 175 ülke arasında 20 basamak gerileyerek Türkiye, Kuveyt, Birleşik Arap Emirlikleri ve İsrail gibi ülkelerin gerisinde kalarak 122. sırada yer aldı.

Raporda belirtilen gerileme, işçi ve emekçilere yönelik yoğunlaşan sosyal ve ekonomik saldırılardan ayrı düşünülemez. Krizle beraber sosyal yıkım saldırılarının derinleştiği ve yeni hak gasplarının söz konusu olduğu böylesi bir dönemde, özellikle devrimci basın üzerindeki sansür ve yasaklarla emekçilerin devrimci politikayla buluşması engellenmeye çalışılıyor.

Sermaye devleti her ne kadar “demokratikleşme” üzerine güzellmeler yapsa da devrimci ve muhalif basın üzerindeki baskılarını her geçen gün arttırıyor. Toplatma, yayın durdurma, yayınevi sahibi ve sorumlu yazı işleri müdürlerine yönelik hapis cezaları...

Türkiye basın özgürlüğü sıralamasında en kötü 50 ülke arasında bulunurken, 8'i yazı işleri müdürü olmak üzere halen 33 gazeteci ve yazarın tutukluluk hali devam ediyor.

TMY, 301. madde vb. düzenlemeler ise yüzlerce gazeteci, yazar ve aydının yargılanması için dayanak oluşturuyor.

Devletin devrimci ve ilerici basına yönelik baskılarını arttırdığı bu süreçte “sınırsız söz, basın, toplanma ve örgütlenme özgürlüğü” talebi dillendirilmelidir.

Yıkımlara karşı kitlesel basın açıklaması

Gebze'de “kentsel dönüşüm” projesi kapsamında yıkımların gerçekleşeceği Adem Yavuz ve Cumhuriyet Mahalleleri'nde, emekçiler barınma haklarını savunuyor.

16 Ekim Cuma günü Kocaeli Belediyesi'ne gerçekleştirilen yürüyüş ile emekçiler rantal bölüşüme hayır dedi. Belediyeye yürüyen emekçiler, meclis üyelerinin 15 günlük olağan toplantısında yıkımların da ele alınacağını ve bu konunun mahalle emekçileri dışında görüşülemeyeceğini söyledi.

Oldukça coşkulu ve canlı geçen yürüyüşün ardından belediyenin önüne gelindiğinde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Adem Yavuz ve Cumhuriyet Mahallesi Yaşatma ve Güzeleştirme Derneği adına yapılan açıklamada, emekçilerin yıllarca çalışıp yaptığı evlerin, çocukların geleceğinin zenginlere peşkeş çektilirmeyeceği söylendi. “İşimizi, aşımızı aldılar şimdi de evimizi almayı düşünüyorlar ancak alamayacaklar” denilen açıklamada 3 kişilik bir heyet toplantıya girmek istedi. Belediye yönetimince daha önce toplantıya girilebileceğinin ifade edilmesine rağmen heyet içeriye alınmayınca, bu tutum sloganlarla protesto edildi.

Eyleme yaklaşık 300 kişi katıldı

Sermayenin sömürü, soygun ve yıkım anlamına gelen 2010 bütçesi açıklandı...

Emek düşmanı uygulamalara geçit vermemek için mücadeleye!

Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, düzenlediği basın toplantısıyla “krizden çıkış bütçesi”ni açıkladı. Mehmet Şimşek’in ilan ettiği bütçeden, tıpkı emeğin diğer toplumsal kesimleri gibi kamu emekçileri de payına düşen sefaleti aldı.

2010 yılı merkezi yönetim bütçesinde, bütçe açığı 50.1 milyar lira olarak yer aldı. Bu açığın işçi ve emekçilerin ücretlerinden, artan zam ve vergilerden, gaspedilen sosyal haklardan kapatılmaya çalışılacağı ortadadır. Kamu emekçilerine reva görülen sefalet ücreti bunun kanıtıdır.

Bir süredir kamu emekçileri ve kamuda örgütlü sendikaların gündeminde olan kamu emekçilerinin ücret zamları “kriz bütçesi”nin öngördüğü şekilde yüzde 2.5 + 2.5 olarak belirlendi. Sermaye hükümeti, ücret zamlarında toplu görüşmelerde masaya getirdiği son rakamda diretti. Bu artışla 1.480 lira olan ortalama kamu emekçilerinin ücreti Ocak ayında 1518 lira, Temmuz’da ise 1555 lira olacak.

2010 Yılı Bütçe Kanunu tasarısı ile bütçeden faizeye 58.8 milyar lira ödenek tahsis edilirken, milyonlarca memur, emekli, dul ve yetimin yıllık sağlık harcamaları için 60.3 milyar lira ödenek ayrılması sermayenin işçi ve emekçi düşmanı yüzünü göstermektedir. Maliye Bakanı Mehmet Şimşek’in kamu emekçilerini, emeklileri ve işçileri enflasyona ezdirmeyeceklerine dair söylemleri ise gerçeği zerre kadar yansıtmamaktadır. Zira 2003–2009 yılları arasında enflasyon oranı yüzde 89.4 iken aynı dönemde memur maaş artış oranı yüzde 70.6 olarak gerçekleşmiştir. 2003–2009 yılları arasında kamu emekçilerinin sermaye hükümetinden yüzde 18.8 oranında alacağı bulunmaktadır.

Rakamlar ortadayken sermaye hükümetinin kamu emekçilerini ve emeklileri “enflasyona ezdirmeyeceğiz” söyleminin hiçbir inandırıcılığı olamaz. Sermayenin yürütme organı AKP, kamu emekçisine, işçiye, emekliye vereceği bir hak olmadığını, Maliye Bakanı’nın ağzından itiraf etmiştir.

İşçi ve emekçilerin tepkisizliğinden cesaret alan sermaye hükümeti bir kez daha burjuvazinin ihtiyaçlarını esas alan bir bütçe hazırladı. Maliye Bakanı Mehmet Şimşek’in toplantıda yaptığı açıklamaya göre, AKP bu yıl da bütçe gelirlerinin yüzde 28’ini iç ve dış borç ödemeleri olarak doğrudan büyük sermayeye akıtmayı planlarken, eğitim, sağlık gibi kamu hizmetlerine ayrılan payda herhangi bir artış yapmaktan özenle kaçınıyor.

2010 bütçesinde, “Milli savunma” adı altında yapılan silahlanma harcamalarında ise hiçbir kısıntıya gidilmiyor. İşçi ve emekçilerden gasp edilen vergileri sınır içinde işçi ve emekçilere, sınır ötesinde ise ABD’nin hesabına bölge halklarına karşı saldırmak için militarizme ayırıyor. Bundan dolayı 2008 bütçesinde sağlığa ayrılan pay 10,8 milyar ile sınırlı tutulurken, “savunma” adı altında silahlanmaya 16,4 milyar ayrılmıştır.

2009 ve 2010 bütçelerinde de bu tablo değişmemiştir. Üstelik bu meblağa örtülü ödenekler, yıl içinde yapılacak ek bütçe ödenekleri vb. dahil değildir. Şurası çok açıktır ki, Kürt halkına karşı

yürütülen savaş devam ettikçe savunmaya ayrılan pay büyümeye devam edecektir.

İşçi ve emekçilerden toplanan vergiler yerli ve yabancı mali sermaye gruplarına ve savaş tekellerine akıtılırken, personel harcamalarının bütçedeki payı son 17 yılda yüzde 42’den yüzde 22’e inmiştir. Buna paralel olarak özelleştirmeler sonucunda 30 bine yakın kamu işçisi işsiz kalmış, emekli olan kamu çalışanlarının yerleri büyük oranda doldurulmamıştır. Sonuç, daha az istihdam, daha az hizmet, daha çileli bürokratik işlemler, çalışanlar üzerinde daha fazla iş yükü ve hak gaspıdır. Benzer şekilde bütçeden yatırımlara ayrılan pay da son 15 yılda yüzde 14,5’ten yüzde 5’lere inmiştir. 2010 bütçesinde de yatırımlara ayrılan payda bir artış gözlenmemektedir.

2010 yılı bütçesi, daha önceki yılların bütçelerinin bir devamı niteliğindedir. Hükümet, İMF’nin ve işbirlikçi sermayenin çıkarları doğrultusunda davranmaya devam etmektedir. Bu nedenle işçi sınıfı ve emekçilerin yaşadığı yoksullaşma önümüzdeki yıl daha da artacaktır. AKP, sermaye sınıfına hizmet için ne gerekiyorsa onu yapmaktadır. Onların daha fazla kâr etmesi için gece-gündüz demeden çalışmaya devam etmektedir.

2010 bütçesinde kaynakların büyük bir bölümü borç ve faiz ödemesi adı altında emperyalistlerin kasalarına akıtılmak için ayrılmıştır. Bütçenin diğer büyük bir bölümü ise tekelleri burjuvaziye aktarılmaktadır. Emperyalistlere ve sermayeye yapılan kaynak aktarımı bununla da sınırlı değildir. Teşvikler ve benzer nitelikteki kaynak transferleriyle tekelleri sermaye düzenli olarak semirtilmektedir.

Bütçenin gider kısmında ise işçi ve emekçilerin yararına bir şey bulmak mümkün değildir. Zira gelirlerin kullanıldığı harcamaların belirlenmesinde de, tümüyle sermayenin ve emperyalizmin çıkarları

esas alınmaktadır.

2010 bütçesinde, gelirlerin kalan kısmının büyük bir bölümünün sömürü ve soygun düzeninin devamı için gerekli görülen baskı ve zor aygıtlarına ayrılması bir kez daha işçi ve emekçilere yönelik baskı ve terörün daha da artırılacağı anlamına gelmektedir. İşçi ve emekçilere bütçeden düşen pay, sömürü, baskı ve zulüm olmaktadır.

Bütçede işçi ve emekçiler yararına en küçük bir düzenleme bulunmamaktadır. Ne eğitime, ne sağlığa ve ne de sosyal güvenliğe doğru dürüst bir pay ayrılmamıştır. 2010 bütçesinde önceki yılların bütçelerinde yer alan göstermelik kısıntılar da büyük ölçüde ortadan kaldırılmıştır. Sermaye iktidarı silahlanmaya kaynak ayırmakta herhangi bir tereddüt yaşamazken işçi ve emekçiler için yaşamsal nitelikteki sosyal haklarını bir yük olarak görmektedir. Bundan dolayı, bu “yükler”den kurtulmak için hazırlanmış sosyal yıkım programlarını acımasızca uygulamaktadır. 2010 bütçesi de, parasız eğitim, parasız sağlık ve sosyal güvenlik gibi daha önce işçi ve emekçilerin zorlu mücadelelerle kazandıkları hakların da gaspı mantığı ile hazırlanmıştır.

Devletin finansmanının emekçi sınıfların sırtına yüklendiği ve kaynakların sermayeye akıtıldığı devlet bütçeleri, sermaye hükümetlerinin izledikleri ekonomik ve sosyal politikaların genel bir özeti sunarlar. Bu nedenle bütçeler burjuvazi kadar emekçileri de yakından ilgilendirmelidir.

Soygun bütçesine hayır demek, sömürü ve soyguna hayır demek, parasız eğitim ve sağlık taleplerini yükseltmek demektir. Bunlar bugün işçi ve emekçilerin en temel talepleri durumundadır. İşçi ve emekçiler, acil ve güncel taleplerini yükseltmeli, sermayenin sömürü, soygun ve yıkım bütçesini sokakta bozulmalıdır.

Adana Krize Karşı Emek ve Demokrasi Platformu’ndan bütçe eylemi

İstanbul’da gerçekleştirilen İMF-Dünya Bankası toplantılarının hemen ardından başlayan 2010 yılı bütçe görüşmeleri 18 Ekim günü Adana Krize Karşı Emek ve Demokrasi Platformu tarafından gerçekleştirilen eylemle protesto edildi.

5 Ocak Meydanı’nda sloganlarla toplanan kitle buradan “Sermayeye, İMF’ye ve savaşa değil emekçiye bütçe!” pankartı arkasında İnönü Parkı’na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca polislin provokatif tutumları nedeniyle tartışmalar yaşandı.

İnönü Parkı’na gelindiğinde yapılan açıklamada 2010 bütçe görüşmelerinin 7.8 milyar dolarlık cumhuriyet tarihinin en büyük savunma ihalesi ve hükümetler arası en büyük silah satışının tartışıldığı süreçte yapıldığı ve 2010 bütçesinde insanca yaşamaya yer ayrılmadığı söylendi.

Açıklamada AKP eliyle uygulanan neoliberal politikalarla eğitim ve sağlık hakkının sadece parası olanların yararlanabildiği bir olanak haline getirildiği vurgulandı.

Açıklama taleplerin sıralanmasıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / Adana

Asalak patronlar kıdem tazminatını gasp etmeye hazırlanıyor, sendikaların başındaki asalaklar üç maymunu oynamaya devam ediyor...

Kıdem tazminatına göz diken ve çanak tutan asalaklara karşı işçi-emekçi barikatlarına!

Kapitalizmin yapısal krizi tüm dünyada büyük bir toplumsal yıkıma yol açtı. ILO verilerine göre yaklaşık 60 milyon işçi işinden oldu, bir milyara yakın emekçi ise yoksulluk düzeyinin altında bir gelirle çalışmaya mecbur bırakıldı.

Krizin Türkiye’ye yansması ise Tayyip Erdoğan’ın iddiasının aksine “bizi teğet” geçmedi. Krizin faturası 2 yıl içerisinde 10 milyonu aşması beklenen işsizlerin dev bir orduya dönüşmesi ile de sınırlı değil. Son dönemde temel tüketim mallarına peş peşe yapılan zamlarla işçi ve emekçilerin alım gücü düşmüş, geçen yılın Ağustos ayından bu yana işçiler yüzde 40 fakirleşmiştir. İşten atmalar, ücretsiz izinler, ödenmeyen ücretler işçi ve emekçileri temel ihtiyaçlarını dahi karşılayamayacak hale getirdi.

Kapitalizmin krizinin tüm yıkıcı etkilerine rağmen, sermaye devletinin sosyal yıkım saldırıları artarak devam etmektedir. Hükümet tarafından açıklanan Orta Vadeli Program’da öngörülen hedefler doğrultusunda 2010-2012 döneminde; esnek çalışma modellerinin yaygınlaştırılmaya çalışılacağı, yavaşlayan özelleştirme politikalarına yeniden hız kazandırılacağı, Kamu Yönetimi Reformu’nda düğmeye basılacağı, yerel yönetimlerin hizmet alanlarının piyasaya daha fazla açılacağı, sosyal harcamalarda kısıtlamaya gidileceği ve sağlık alanının tamamen ilaç tekellerine peşkeş çekileceği öngörülmüyor. Tüm bu yıkım saldırılarının adına da “Kalkınma Programı” deniliyor!

Asalak patronlar on yıllardır “rekabet gücünü olumsuz etkiliyor, maliyeti arttırıyor” vb. bahanelerle kıdem tazminatının kaldırılması için canhıraş bir şekilde çalışıyorlar. Tamamen ortadan kaldıramasalar da kıdem tazminatını güdük hale getirmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Kıdem tazminatı hakkını ortadan kaldırmak isteyen sermaye baronları bir kez daha bir araya geldiler.

TİSK, TOBB ve TUSİAD kıdem tazminatıyla ilgili taleplerini ortaklaştırmak için toplandı. Yatırım Ortamını İyileştirme Koordinasyon Kurulu İstihdam Teknik Komitesi kararı doğrultusunda, kıdem tazminatıyla ilgili bir rapor hazırlamak için teknik komite oluşturuldu.

Komite çalışmalarının sonucunda ise, “Kıdem Tazminatı Çalışma Raporu” hazırlandı. Raporda patronlar, temel olarak AB ülkeleri ve diğer OECD ülkeleri ile karşılaştırıldığında Türkiye’deki kıdem tazminatı yükünün çok yüksek olduğunu savundular.

Patronlar, kendileri açısından sorunun sadece kıdem tazminatı düzenlemesinden değil, “Bu düzenlemenin iş güvencesi ve işsizlik sigortası uygulamaları ile eş zamanlı olarak ve her tam yıl için işçilere 30 günlük ücret gibi yüksek bir tutarla uygulanmasından kaynaklandığı”nı iddia ettiler. Bunun içinde çözüm olarak fon uygulamasına geçilmesini ya da 15 güne düşürülmesini istediler.

Patronların bu pervasızlığı karşısında Çalışma Bakanı Ömer Dinçer, açıklamalarda bulundu. “Sendikal yasalarla birlikte kıdem tazminatı konusunu da ele almalıyız” dedi.

Günümüz koşullarında yeterli olmasa da kıdem tazminatı işçinin keyfi olarak işten atılmasının önünde bir engel durumunda. Güdük kalsa da kıdem tazminatı hakkının varlığı asalak patronları fazlasıyla rahatsız ediyor.

Sermaye sınıfı ve onların hükümeti kıdem tazminatı hakkının gaspına yönelik tartışmalara devam ediyorlar. Tüm bu gelişmeleri hala üç maymunu oynayarak izleyen sendikaların başındaki ihanet çeteleri ise suskunluk fesadı geçiriyorlar.

Geçtiğimiz günlerde toplanan Petrol-İş Başkanlar Kurulu sonuç bildirgesi yayınladı. Bildirgede yeni saldırı yasalarının gündemde olduğu bir dönemde, İMF-Dünya Bankası toplantılarına katılan Türk-İş ve Hak-İş eleştirildi. *“İşçilerin elinde kalan son kazanımı kıdem tazminatının fona devredilmesi ve işçilerin birer köle gibi kiralanabilmesinin önünü açan Özel İstihdam Büroları düzenlemelerinin Meclis gündemine gelmesi de an meselesidir. Türk-İş, Hak-İş ve DİSK, emeğe karşı olası saldırıları püskürtmek ve kıdem tazminatının fona devredilmesine karşı koymak için harekete geçmelidir”* denildi. Krizin etkilerinin her geçen gün daha derinden hissedildiğinin belirtildiği açıklamada, *“Petrol-İş, işçisiyle işsiziyle, emekliyle, kadın erkek tüm emekçilerle birlikte sermayeye karşı ortak mücadele yollarının bulunması için elinden gelen herşeyi yapacağını bir kez daha beyan eder”* ifadeleri kullanıldı.

Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu da şunları belirtti: *“Kıdem tazminatı konusunda Türk-İş’in genel kurul kararı bulunuyor, DİSK’in de buna karşı tutumu nettir. Hak-İş’in fonlarla ilgili sıcak bir yaklaşım gösterdiği kamuoyu tarafından biliniyor. Türkiye’deki emek örgütlerinin kıdem tazminatının ortadan kaldıramayacağını biraz daha birlikte davranarak herkese göstermeleri gerekir.”*

Konfederasyonların birlikte ve ciddi bir eylem sürecini belirlemesini isteyen Serdaroğlu, aksi halde tehlikeli bir sürecin başlayacağını söyledi.

Sermayenin bugüne kadar uygulamış olduğu sosyal yıkım saldırıları karşısında kuru-sıkı açıklamaların artık para etmediğini ilerici geçinen sendikacıların bilmesi gerekir. Türk-İş’in altına imza attığı ihanet sözleşmesini suskunluk fesadıyla geçiştiren İstanbul şube başkanlarının pratiği orta yerde duruyorken, sorumluluğu toplumsal muhalefete yükleyerek aradan sıyrılmanın adı mücadele kaçkınlığıdır.

Elbette birlikte ve ciddi bir eylem sürecinin başlatılması gerekir. Ancak bunu söyleyenler öncelikle kendi sorumluluklarını yerine getirmek zorundadırlar. İşçi sınıfı kendisine ihanet edenlerden er ya da geç hesap soracaktır. Tarih bunu hep böyle yazmıştır.

Sınıfın öncü güçleri, sınıftan yana olduğunu iddia eden ilerici sendikacılar, söylediklerini pratik olarak da gerçekleştirmek zorundadırlar.

Kent AŞ yürüyüşü sona erdi, mücadele sürüyor!

KENT AŞ işçilerinin 16 Eylül tarihinde İzmir’den başlattıkları Ankara yürüyüşü 16 Ekim günü sona erdi.

İşe geri dönme talebinin yanısıra belediyelerdeki taşeron çalıştırma ve güvencesizliğe karşı da yürüyen DİSK / Genel-İş Sendikası üyesi KENT AŞ işçileri katettikleri 650 kilometrenin ardından Ankara’daki sendikalar, demokratik kitle örgütleri, siyasi partiler ve ilerici, devrimci kurumlar tarafından karşılandılar. Yürüyüşlerinin 31. gününde Ankara’ya ulaşan direnişçi işçiler, 17 Ekim günü Ankara’da miting gerçekleştirdiler.

DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün, DİSK Yönetim Kurulu Üyeleri, Genel-İş Sendikası’nın Türkiye’nin çeşitli illerinden gelen yöneticileri ile birçok ilerici ve devrimci kurumun katılım sağladığı yürüyüş TCDD Gar önünde toplanılmasıyla başladı.

Gerçekleştirilen yürüyüşün ardından Abdi İpekçi Parkı’nda miting gerçekleştirildi.

Genel-İş Sendikası Genel Başkanı Erol Ekici, Kent AŞ işçilerinin geçirdiği direniş sürecini ve Ankara yürüyüşüne başlama amaçlarını özetledi.

Kent AŞ işçilerinin 31 günlük Ankara yürüyüşünü 1966’da Çorum’dan Ankara’ya, 1967’de Manisa’dan Ankara’ya, 1994’te Adana’dan Ankara’ya yapılan yürüyüşlere benzeten Ekici, yürüyen işçilerin mücadelesinin işçi sınıfının hafızasına ve mücadele geleneğine kazındığını belirtti.

Kapitalist krizin işçi sınıfına yönelik faturasına değinen Genel-İş Başkanı, özellikle taşeronlaştırmanın ağır sonuçlarına dikkat çekti.

Ekici’nin konuşması, emek dostlarına teşekkür ederek sona erdi.

DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün’ün de söz aldığı miting halaylarla sona erdi.

Yürüyüşe; TMMOB, KESK Ankara Şubeler Platformu, Genç-Sen, BDSP, Mücadele Birliği Platformu, UID-DER, Devrimci Demokratik Sendikal Birlik, TÜM-İGD, Öğrenci Kolektifleri, ESP, Alinteri, EHP, SDP, HKP, EMEP, DHF, Halk Cephesi, Kaldıraç, ÇHD, ve Yurtsever Cephe İşçi Birliği döviz ve pankartlarıyla katılarak destek verdi.

Kent AŞ işçileri, mitingin ardından Abdi İpekçi Parkı’na çadırlarını kurdu. İşçiler, CHP Genel Başkanı Deniz Baykal ile görüşene ve somut bir sonuç alana kadar Abdi İpekçi Parkı’ndaki direniş çadırında kalacaklar.

Kadıköy'de binler sağık hakkı için alanlara ıktı!

“Vatandaşın cebinden, sağıkının emeğinden tasarruf olmaz!” mitingi 18 Ekim Pazar günü Kadıköy'de gerçekleştirildi.

Binlerce emekçinin katıldığı mitingte, sağık emekçilerinin yaşadığı sorunların ve taleplerin yanısıra sağıkta dönüşüm politikalarına duyulan öfke de sloganlara, pankartlara ve dövizlere yansdı.

Miting saat 12.00'den itibaren kitlenin Tepe Nautilus ve Haydarpaşa Numune Hastanesi önünde toplanmasıyla başladı.

Haydarpaşa Numune kolunun en önünde “Sağıkta masal bitti! Sağık ocağına 2 lira, devlet hastanesine 2 lira, özel hastaneye 15 lira... şimdilik! Sağık ve sosyal güvenlik hakkımız için birlikte mücadeleleye! / İstanbul Eczacılar Odası” pankartı yer alırken çeşitli illerden mitingte katılan eczacılar ana pankart arkasında sıralandılar.

Bu kolda ayrıca, Kamu Eczacıları, İstanbul Veteriner Hekimleri Odası, İstanbul Dişhekimleri Odası, İstanbul Üniversitesi Öğrencileri de yer aldı.

Tepe Nautilus kolunda ise ön önde, “Sağıkta masal bitti! Aile hekimine 2 lira, devlet hastanesine 2 lira, özel hastaneye 15 lira... şimdilik! Sağığımızdan, emeğimizden, mesleğımızden vazgeemeyeceğiz! / İstanbul Tabip Odası, İstanbul Eczacı Odası, İstanbul Dişhekimleri Odası, İstanbul Veteriner Hekimler Odası, SES İstanbul Şubeleri, Dev Sağık-İş” yazılı ortak pankart taşınırken SES'e bağılı sendika şubeleri Bakırköy, Aksaray, şişli, Anadolu Yakası, Isparta, Bolu, Çanakkale, Aydın, Sakarya, Edirne, Bursa Şubeleri ve Düzce İl Temsilciliğı mitingteki yerini aldı.

Zeynep Kamil Hastanesi alışanları, İstanbul Tabip Odası, TTB İşçi Sağığı ve İşyeri Hekimliğı Kolu, Türk Jinekoloji ve Obstetrik Derneğı, İstanbul Tabip Odası Özel Hekimlik Komisyonu, Tıp Öğrencileri Komisyonu, Türkiye Psikiyatri Derneğı, Türkiye Diyetisyenler Derneğı, Tıp Laboratuvarları, Muayane Hekimleri, Dev Sağık-İş Kocaeli, Uludağ Üniversitesi İşyeri Temsilciliğı, Okmeydanı Hastanesi'nde işten atılan sağık çalışanları da mitingte yer aldılar.

DİSK'e bağılı sendikalardan Birleşik Metal-İş, Genel-İş, Emekli-Sen İstanbul Şubeleri'nin yanısıra direnişteki Sinter Metal işçilerinin de kendi pankartlarıyla katılım sağıladığı mitingde Devrimci Emekçi Komiteleri, KESK İstanbul Şubeler Platformu, Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu da yer aldı.

Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu bileşenlerinden Yol-İş İstanbul 1 No'lu Şube, Belediye-İş 2 No'lu Şube üyesi Esenyurt Belediyesi İşçileri, TÜMTİS, Tuzla Deri-İş, Harb-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası Şubesi ve Petrol-İş üyesi işçiler de mitingte bu koldan katıldılar.

Feminist Kadınlar, TMMOB, SP, Ekmek ve Özgürlük, Öğrenci Muhalefeti, ÖDP, Halk Cephesi, Arızlı Halkı, Halkevleri, Öğrenci Kolektifi, EHP, Partizan, Alınteri, BDSP, Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi, TİB-DER, BATİS, PSAKD, DSB, PDD, ESP, Devrimci Hareket, Kaldıraç, TUM-İGD, Ürün Sosyalist Dergi, Köz, EMEP ve TKP de kurum pankartlarıyla bu kolda yer aldılar.

“Sağıkta ticaret ölüm demektir!”, “Sağıkta dönüşüm yıkım demektir!”, “Parasız eğıtim, parasız

sağık!”, “Hastaneler halkındır satılamaz!”, “Herkesi eşit, ücretsiz sağık!”, “Herkesi sağık, güvenli gelecek!”, “Sözleşmeli köle olmayacağız!” sloganlarının sıkça atıldığı kortejlerde ise “İMF elini sağıktan ek!”, “SGK bizi yıldırılmazsın!”, “Halka sağık, hekime güvence!”, “Kamuda alışan eczacı sayısı arttırılsın!”, “Sağıkta yıkımı durduracağız!”, “Tahsilat memuru değıliz!”, “İlaç reklamları ölüme yol açar!”, “Katkı payına hayır!”, “Sağıkta yaz-boz dönemine son!”, “Hasta, doktor elele!” dövizleri dikkat çekti.

Mitingte Tepe Nautilus tarafındaki yürüyüş kolundan katılan BDSP'liler “Sosyal yıkım saldırılarına karşı, genel grev, genel direniş! / BDSP”, “Güvenceli iş, güvenli gelecek istiyoruz! Alacağız! / Metal İşçileri Hazırlık Komitesi”, “İnsanca yaşam ve çalışma koşulları istiyoruz! / TİB-DER” pankartlarını açtılar.

BDSP'liler arama noktasından geçerken kolluk güçleriyle kısa süreli bir arbede yaşandı. Alınteri okurlarının da desteğıyle polisin keyfi tutumu boşa düşürüldü.

Yürüyüş kolundaki kitlenin tamamının saat 15.00'te alana girmesiyle miting programına geçildi.

Tertip Komitesi adına söz alan İstanbul Tabip Odası Genel Sekreteri Hüseyin Demirdizen, AKP hükümetinin sağık politikalarını eleştirdi. Hükümetin, “Sağıkta açık büyüyor. 3 milyar dolar tasarruf yapmamız lazım” sözlerini hatırlatan Demirdizen, “Program ortada, niyet açık, sağık pazarı büyüsün, sağık harcaması artsın ancak iktidarın harcaması küçülsün, SGK tasarrufa gitsin fark vatandaşın cebinden ve çalışanın emeğinden alınsın. Tekeller kazansın” diyerek hükümetin sağık politikalarına karşı susmayacaklarını söyledi.

Yoksulluğun ve işsizliğın arttığını, çalışma hayatının ve sosyal güvenliğın taşeronlara ve özel kiralık işçi bürolarına, okullarına özel okullara ve dershanelere teslim edildiğini söyleyen Demirdizen, ücretsiz PDF kitap Arşivi: <https://arshi.org>

18 Ekim 2009 / Kadıköy

herkesin eşit-ücretsiz-nitelikli-ulaşılabilir bir sağık hizmetinden yararlandırılması hakkının kamusal bir görev olarak tanınmasını ve gereğinin yapılmasını isteyerek, taleplerini sıraladı.

İTO Genel Sekreteri Hüseyin Demirdizen'in ardından sırasıyla SES Genel Başkanı Bedriye Yorgun, İstanbul Eczacılar Odası Başkanı Semih Güngör, Dev Sağık-İş Sendikası Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, İTO Başkanı Prof. Dr. Özdemir Aktan, İstanbul Dişhekimleri Odası Başkanı Mustafa Düğencioğlu, İstanbul Veteriner Hekimler Odası Başkanı Tahsin Yeşildere, TTB Merkez Konseyi Üyesi Ali Çerkezoğlu ve Dr. Hasan Ozan da kürsiye çıkarak miting alanını dolduran binlerce kişiye seslendiler.

Sağıkta yıkım politikalarına değınilen konuşmalarda sağık hakkı için mücadele çağırısı yapıldı. Binlerce kişinin katıldığı miting, yapılan konuşmaların ardından Bandista Müzik Grubu'nun programıyla saat 17.00'de sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İşçi ve emekçi eylemlerinden...

IBM'de istifa baskısı

Uluslararası yazılım tekeli IBM Türk'te 2008 yılının Şubat ayından itibaren Tez Koop-İş Sendikası'nda örgütlenme çalışmalarına başlayan IBM çalışanlarının mücadelesi sürüyor.

IBM'de çoğunluk yetkisine sahip Tez Koop-İş Sendikası'nın üyelerine uyguladığı baskı yöntemlerinde başarılı olamayan IBM patronu, yeni göreve başlayan Genel Müdür Michel Charouk aracılığıyla tüm çalışanları sendikadan istifa etmeye zorluyor.

Eskişehir'de Renta işçileri için kitlesel yürüyüş

Sendikalı oldukları için 8 Eylül günü performans düşüklüğü bahanesiyle işten çıkarılan Renta işçileri 14 Ekim günü Organize Sanayi Bölgesi'nden şehir merkezine 3.5 saat süren bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Eskişehirli emekçilerden destek isteyen Renta işçileri işe geri dönme talebinin yanısıra işten atmaları protesto ettiler. Renta işçilerine, aralarında BDSP'nin de bulunduğu ilerici, devrimci kurumlar destek sundular. Renta işçilerinin talepleri yürüyüş boyunca 1000'e yakın kişi tarafından haykırıldı.

Renta fabrikası önünde halaylar çekerek toplanan işçiler sloganlarla iş çıkış saatini beklediler. Saat 18.00'de yürüyüşe başladılar.

Doruk AŞ'ye ait Süsler Fabrikası'nın çıkışına gelen Renta işçileri, Süsler işçilerini de korteje katarak yürüyüşe devam ettiler. Yaklaşık 1000 kişilik kitlenin önü polis barikatıyla kesildi. Sendikacılar ve polis arasında yapılan görüşme sonucu yürüyüşün şehir merkezine kadar kaldırımdan devam etmesi kararı alındı ve kitle tekrar yürüyüşe geçti.

Birleşik Metal-İş Sendikası Eskişehir Şube binası önüne gelindiğinde BMİS Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu kitleye seslendi. Serdaroğlu yaptığı konuşmada, Türkiye'nin dört bir yanında işten atılmaların yaşandığını söyledi. Bu krizin işçi ve emekçiler tarafından yaratılmadığını söyledi.

AKP hükümetinin, çıkardığı yasalar ile işten çıkarmalar konusunda patronların elini rahatlattığını ifade eden Serdaroğlu, konuşmasını Birleşik Metal-İş'in mücadeleye devam edeceğini söyleyerek sonlandırdı. Eskişehir halkını da sürdürdükleri mücadeleye omuz vermeye çağırdı.

Eylem boyunca Eskişehirli emekçiler de Renta işçilerine destek verdiler.

Yürüyüş boyunca "İşten atılan işçiler geri alınsın!", "Direne direne kazanacağız!", "Krizin faturası patronlara!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

GÜRSAŞ işçileri işe iade davasını kazandı!

3 Şubat '09 tarihinde GÜRSAŞ'ta Birleşik Metal-İş'in yetki alması GÜRSAŞ patronu tarafından tahammülsüzlükle karşılanmış ve 14 sendika üyesi işçi işten çıkarılmıştı.

Sendikalaştıkları için işten atılan GÜRSAŞ işçileri 100 günü aşkın süreyle direnişleri sürdürmüşlerdi. Bu süreçte işe iade davası açan 3 GÜRSAŞ işçisi açtıkları davayı kazandı.

Fakat GÜRSAŞ patronu yasal boşluklardan yararlanarak mahkemenin vermiş olduğu kararı temyize gönderdi.

Davayı kazanan işçiler bu kararı temyize

göndermenin işçileri oyalamak amacı taşıdığını ifade ettiler. Bu davanın işe iade hakları olmayan fakat tazminat hakları için dava açan diğer işçilerin de elini güçlendirdiğini ifade ettiler.

GÜRSAŞ'ta 6 ayı doldurmadan çıkarılan, dolayısıyla iş güvencesi kapsamına girmeyen diğer 3 işçi de bu davanın sonucuyla birlikte sendikal tazminat hakları olduğu için dava açacaklar.

İşe iade davasını kazanan işçiler tekrar işe çağırıldıkları koşulda işbaşı yapacaklarını söylüyorlar.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Belenay işçilerinden eylem

BATİS 16 Ekim günü Bursa'da yaptığı eylemle Belenay Tekstil patronunun işçi düşmanlığını protesto etti.

Nilüfer Organize Sanayi Bölgesi-NOSAB girişinden pankart, döviz ve sloganlarla fabrika önüne kadar yürüten işçiler burada basın açıklaması yaptılar.

İşten atılan sendika üyesi Mehmet Atış tarafından yapılan açıklamada BATİS üyelerinin gaspedilen haklarının geri verilmesi talep edildi.

Belenay Tekstil işçilerinin vardiya değişimi sırasında yapılan eylem bitene kadar işçiler fabrikadan çıkarılmadılar. Vardiya değişimine gelen işçiler ise arka kapıdan içeri alındılar. Uzun süre fabrika önünde sloganlarla devam eden bekleyişin ardından tekrar yürüyüşe geçildi. Sloganlarla araçlara kadar yürünerek eylem sonlandırıldı. Eyleme BDSP, SDP ve TKP destek verdi.

Kriz gerekçesiyle işten çıkarılan 7 BATİS üyesi işçi işe iade davası açmış, dava sonucu işletmenin krize rağmen üretim faaliyetini ve kârını arttırdığı belirlenmiş ve işçilerin işe iadesi kararlaştırılmıştı. Dava sürerken BATİS üyesi 2 işçi daha kriz gerekçesiyle işten atılmıştı.

Key Tekstil işçileri haklarını istedi, polis saldırdı

Yaklaşık bir yıl önce sokağa atılan Key Tekstil ve Derden Tekstil işçileri "Batmadık, fason üretim yaparak taahhütlerimizi yerine getiriyoruz" diyen patronları Mustafa Kutay'ı 19 Ekim günü yeni işyerinde bulmaya gittiler.

"Bir yıldır mağduruz / Patron kaçıyor devlet göz yumuyor / Patronun oyununu bozmaya geldik / Mustafa Kutay'ı bulmaya geldik / Haklarımızı almaya geldik" diye sloganlar atan işçiler, Key Tekstil işyeri önüne geldi. İşçiler, Key Tekstil işyeri önüne geldi. İşçiler, Key Tekstil işyeri önüne geldi.

21 Ekim 2009 / Taksim

geldik - Keyteksil İşçileri / BATİS" yazılı pankart taşıyan işçiler haklarını gasp eden patronu aramak için gittikleri Haramidere'de kurulu bulunan Deteks firması önünde polis saldırısına uğradılar. Direnen işçilere müdahale eden polis BATİS Örgütlenme Uzmanı Serpil Kemalbay ve Ersin Çatakkaya'yı işçilerden ayırarak gözaltına almak istedi. Gözaltı saldırısına tepki gösteren işçiler de gözaltına alındı.

Gözaltına alınan BATİS yöneticileri ve işçiler bir süre sonra serbest bırakıldılar. Gözaltından çıkanlarla tekrar birleşen işçiler, Esenyurt Belediyesi'nde işten atılan ve 63 gündür direnişte olan Belediye-İş üyelerini ziyaret ettiler.

Tekrar fabrika önüne dönen işçilerden açıklamayı okuyan Şengül Göktaş "Key/Derden Tekstil Patronu Mustafa Kutay nerede olursan ol, hangi deliğe girersen gir seni bulmak, deşifre etmek, senden hesap sormak biz atılan işçilerin boynunun borcudur" dedi.

Türk Metal çetesine dava

Bursa'da Renault fabrikasından ekonomik kriz gerekçesiyle işten çıkarılan işçiler, Türk Metal'deki yolsuzluk iddialarını yargıya taşıdılar.

28 Aralık '08 tarihinde patron-sendika işbirliği çerçevesinde işten atılan işçilerden 56'sı adına 19 Ekim günü Bursa Adliye Sarayı'nda Türk Metal Genel Başkanı Pevrul Kavlak, Genel Sekreter Muharrem Aslıyüce, Genel Mali Sekreter Mehmet Soyupek, Genel Teşkilatlanma Sekreteri İsmail Dursun ve Genel Eğitim Sekreteri Yavuz Gökçe hakkında Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunuldu.

"Zimmet, emniyeti suistismal, dolandırıcılık ve

2821 sayılı Sendikalar Kanunu'na muhalefet" suçlamalarıyla Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunan işçiler sendikaya ait 112 milyon doların kişisel çıkarlar için kullanıldığını ifade ettiler.

Belediye işçileri Büyükşehir Belediyesi'ne yürüdü

İşten atılan Belediye-İş üyesi Esenyurt Belediyesi işçileri ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı BİMTAŞ'ta Belediye-İş'e üye olan işçiler sendikal örgütlenme üzerindeki baskıların son bulmasını istediler. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne yürüdüler.

Saraçhane Parkı'nda bir araya gelen belediye işçileri, "Yasal hakkımız olan toplu iş sözleşmesi uygulansın! / Belediye-İş 5 No'lu Şube" ve "Esenyurt Belediyesi'nde sendikal örgütlenmeden dolayı işten atılan Esenyurt işçilerinin mücadelesi sürüyor! / Belediye-İş 2 No'lu Şube" pankartlarını taşıdılar. Esenyurt Belediye işçileri ayrıca, "İşimiz ve geleceğimiz için 65 gündür direniyoruz!" dövizini taşıdılar.

Coşkulu geçen yürüyüş boyunca, "Direne direne kazanacağız!", "BİMTAŞ'ta sözleşme uygulansın!", "Kıdemlere kalkan eller kırılır!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Atılan işçiler geri alınsın!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "BİMTAŞ işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", sloganları atıldı.

Büyükşehir Belediyesi önüne gelindiğinde, Türk-İş İstanbul 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak bir konuşma gerçekleştirdi.

Büyükkucak, AKP'li belediyelerin işçilere karşı hasmane tutumlarının son zamanlarda giderek arttığına dikkat çekti. BİMTAŞ'ta toplu iş sözleşmesinin imzalanmasını istedi.

Basın açıklamasını Belediye-İş 5 No'lu Şube Başkanı Nihat Altaş okudu.

Altaş yaptığı açıklamada, BİMTAŞ'ta sendikal örgütlenmeye yönelik baskılara değindi. Tepkilerini göstermek için eyleme gelmek isteyen üyelere baskı yapıldığını belirten Altaş, belediye işçilerinin eylemlerine tahammül bile edemediklerini söyledi.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi ile yapılan görüşmelerde belediyenin süreci uzatarak uzlaşmaz bir tutum sergilediğini ifade etti.

Eyleme Belediye-İş İstanbul Şubeleri, BDSP, ESP, Genel-İş Anadolu Yakası Bölge Başkanlığı ve Tekstil-Sen destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sağlık çalışanları bir günlük iş bıraktı...

SES Şişli Şube üyesi sağlık emekçileri, Sağlıkta Dönüşüm Programı'na karşı bir günlük iş bıraktı.

Sağlık çalışanları, Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi Başhekimlik binası önünde 21 Ekim günü basın açıklaması gerçekleştirdiler.

"SSGSS yasa tasarısı geri çekilsin!", "Çalışma koşullarımız düzeltilsin, can güvenliğimiz sağlansın!", "Krizin faturasını emekçiler ödemeyecek!" dövizlerinin taşındığı eylemde, basın açıklamasını SES İşyeri Temsilcisi Fatoş Turgut okudu. Turgut yaptığı açıklamada, kamu sağlık hizmetlerinin son ayaklarından biri olan performansa bağlı döner sermaye ek ödemesinin, kamu sağlık hizmetlerini çöküşün eşiğine, sağlık çalışanlarını ise yoksulluk sınırına getirdiğini vurguladı.

Turgut, yetkililere seslenerek Sağlıkta Dönüşüm Programı'nın tüm uygulamalarının durdurulmasını istedi.

Hasta yakınlarının da destek verdiği eylemde, "Sağlıkta ticaret ölüm demektir!", "Herkesin sağlığı güvenli gelecek!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kırklareli'nde kriz paneli

Eğitim-Sen Kırklareli Şubesi 17 Ekim Pazar günü "Kriz ve kamu emekçilerine etkileri" başlıklı bir panel düzenledi.

Yaklaşık 30 kişinin katıldığı panelde ilk sözü Örgütlenme Sekreteri Cevahir Kurşun aldı. Kurşun, krize karşı mücadele adına gündeme getirilen saldırılardan, bu saldırılara karşı ilerici-devrimci güçler olarak ortaya sürülmesi gereken istemlerden ve mücadeleden bahsetti. "Krizin faturasını kapitalistler ödesin!" şiarına gerçek bir anlam kazandırmak için birleşik mücadelenin önemini vurguladı.

Daha sonra sözü Tez-Koop-İş Genel Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır aldı. Yaraşır, oldukça etkileyici ve akıcı bir sunum yaptı.

Kapitalizmi, kapitalizmin kâr hırsını ve bunun sonuçlarını anlatan Volkan Yaraşır, daha sonra kriz türlerinden bahsetti. Bu krizin aslında '70'li yıllarda başladığını söyleyen Yaraşır, Türkiye solunu sınıfı mücadele ve örgütlenme anlamında yalnız bıraktığı için sert bir dille eleştirdi. Bazı fabrika ve işletmelerde direniş geçiren işçilerin yalnız bırakıldığını ifade etti.

Canlı geçen panelde Yaraşır, KESK'e dair de, KESK'in yıkılıp taban örgütlenmelerine dayanan yeni bir sendika kurulmasının daha hayırlı olacağını söyledi.

Bursa AYÖP'ten açıklama

Bursa Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu (AYÖP) 17 Ekim günü "Okuluma öğretmen, öğretmenime güvenceli kadro istiyorum" kampanyasının startını vermek için Orhangazi Parkı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi. "Öğretmenler işsiz, okullar öğretmensiz kalsın! Kadrolu atama istiyoruz! / Bursa Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu" pankartının açıldığı basın açıklamasına 20 kişi katıldı.

Açıklamada "Eşit işe eşit ücret!", "Kadrolu atama istiyoruz!", "Güvenceli iş istiyoruz!" sloganları atıldı. Basın açıklamasına BATİS, Eğitim-Sen, BDSP ve Halkevleri destek verdi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Adana 1 Mayıs Tertip Komitesi'nden açıklama

Adana'da 2009 1 Mayıs mitingine hazırlık ve Taksim'in emekçilere açılması talebiyle 25 Nisan günü gerçekleştirilen yürüyüş ve AKP İl Binası'na siyah çelenk bırakılması nedeniyle dönemin 1 Mayıs Teptip Komitesi Başkanı ve Eğitim-Sen Adana Şube Başkanı Güven Boğa hakkında dava açıldı. KESK Adana Şubeler Platformu davayı protesto etmek ve Güven Boğa'yla dayanışmak amacıyla basın açıklaması düzenlendi.

20 Ekim günü gerçekleştirilen açıklamada, Adana KESK Şubeler Platformu dönem sözcüsü Mehmet Antmen, eylemlerin tüm yasal sorumluluğunun Adana 1 Mayıs Tertip Komitesi'ne ait olduğunu söyledi. "‘Demokratikleşme’ iddiasında bulunan AKP iktidarı ülkede demokrasi mücadelesi içinde yer alan unsurları tasfiye etmekte kararlı görünüyor. Ama bizler emek ve meslek örgütleri olarak 1 Mayıs öncesi ve 1 Mayıs günü gerçekleştirilen tüm etkinlikleri sahipleniyoruz" dedi.

Kızıl Bayrak / Adana

Çiğli Belediyesi'nden atılan bir işçi ile görüştük...

“İşçiler birbirine kenetlenirse patronlar hiçbir şey yapamazlar!”

Çiğli Belediyesi'nde 10 aydır yaşanan çeşitli sorunlar var, bu sorunlar size nasıl yansıdı?

Ben 2 yıllık işçiyim. Seçimlerden sonra şantiyede işçiler 2'ye bölündü. Diyarbakırlılar ve Karslılar olarak. Başkanın seçim yatırımı olarak belediyeye aldığı işçiler Diyarbakırlı, başkanın eşinin işe aldırıldığı işçiler ise Karslı. Bu durum işçiler arasında bir bölünme yarattı. Daha sonra şantiyeye tepeden inme bir sorumlu atandı. Atanan sorumlunun keyfi davranışları fazlaydı. Kendi dediğini dinlemeyenleri ve yalakalık yapmayan işçileri işten atmakla tehdit ediyordu. Yalakalık yapmayan işçileri dışlıyor, üzerimizde baskı oluşturunuyordu.

Tüm bunların yanı sıra 10 aydır kimse ücret alamıyor. Bir işçinin yaklaşık 10 bin TL alacağı var. Ücret olarak 3 ayda bir 500 TL veriliyordu. Doğal olarak parça parça verilen bu para ihtiyaçlarımızı karşılamıyordu.

- Ücretlerin ödenmemesinin size yansımaları nasıl oldu?

Evde huzur yok. Banka borçları birikti. İcralık durumlar var. Genel olarak evin temel ihtiyaçlarını karşılayamıyoruz. Ücretlerin ödenmemesi devam ederse eşlerinden boşanma ihtimali olan işçiler var. Çocukların okul masraflarını karşılayamıyoruz.

- Genel-İş 5 No'lu Şube'de örgütlüsünüz. Sendikamızın yaşanan sorunlara karşı tavrı ne oldu?

Sendikamız bu sorun karşısında hiçbir müdahalede bulunmadı. Varlığı yokluğu belli değil. Sendika belediye ile işbirliği yapıyor. İzmir'deki belediyelerin çoğu bizim sendikada örgütlü ama buna rağmen bir güç ortaya koymuyor. Öyleki sendikacılar işçilerin işten atılmasına değil de belediye ile aralarının bozulmasına üzülmüyorlar.

- İşçiler bu duruma karşı ne yaptı?

İşçiler bu duruma bir şey yapamıyor çünkü korkuyorlar. Üzerlerinde baskı var, işten atılma korkusu var. O yüzden sessiz ve tepkisiz kalıyorlar. Temsilcilerimiz de bir şey yapmıyor.

- Uzun süredir işten atılmaya yaşıyor, bununla ilgili neler söyleyeceksiniz?

Şu ana kadar yaklaşık 70 işçi atıldı. İşten atma gerekçeleri olarak ekonomik krizi gösterdiler. Ama belediyeler üretimde bulunmadıkları için krizden etkilenmeleri mümkün değil. Bazı atılanlara da gerçekçi olmayan bahaneler göstermişler. Ama asıl nedenlerden birisi de seçimlerde söz verdikleri insanları işe almaya çalışmaları. Bunun için mevcut çalışanları işten atıyorlar. Bizim belediyede bankamatik işçisi çok.

- Atılan işçilerin ortak hareket etme gibi bir düşüncesi var mı?

Ortak bir tavır gösteremedik. Bundan dolayı ortak bir eylem olmadı. Hemen hemen atılan her işçi işe iade davası açtı. Bu davalar da ortak olmadı.

- Son olarak söylemek istedikleriniz nelerdir?

İşçiler birbirine kenetlenirse patronlar hiçbir şey yapamazlar. Son haliyle bu yaşanan durum sürecek çünkü örgütsüzlüğümüz devam ederse işçiler atılmaya devam edecek. Çalışan işçiler atılan işçilere sahip çıkmalı. Biz, bizden önce atılan işçilere sahip çıkmak için toplandık. Sendikacılar geldi bizim önümüzü kestiler. Bunun yasal olmadığını söylediler. Başkan

yardımcısı ile görüştüler 700 TL para yatıracağını söylediler ve maaşların bir bölümünü verecekler dediler. Yani sendikacılar bizi 700 TL'ye sattılar. “İşe çıkmazsanız noter gelir tutanak tutar, işten atılırsınız” dediler. Bizi zorla işe çıkardılar. Biz kapıları kapatıp araçların çıkmasını engellemek istedik ama sendikacıların baskıları yüzünden yapamadık. Biz

sendikalıyız ama örgütlü değiliz. Genel-İş Sendikası'nın diğer şubeleri hakkında bir şey demeyeceğim ama Genel-İş 5 No'lu Şube için şunu söyleyeceğim, işçiler lehine olumlu işler yaptığını düşünmüyorum.

Kızıl Bayrak / İzmir

Güven Elektrik'te çalışan bir işçiyle konuştuk...

“Sendikalaştık ama herşey bitmiş değil!”

- Sizin de bildiğiniz gibi kapitalist sistem çok boyutlu ve derin bir kriz süreci yaşıyor. Bu kriz Türkiye'de de etkilerini artarak gösteriyor. Kapitalizmin krizinin faturası işçi-emekçilere kesilmeye çalışılıyor. Böylesi bir tablonun işçi sınıfı mücadelesine, özelde ise metal sektöründeki işçilere yönelik etkileri nelerdir?

Bu kriz biz işçileri çok kötü etkiledi. Birçok işçi arkadaşımız krizden dolayı işten atıldı. Hala iş bulamayan neredeyse bunalım geçiren işçiler var. İşçi ücretleri de çok geriledi, işçileri asgari ücrete mahkum ettiler. Fakat buna rağmen işçilerin hala ses çıkaramaması bana şunu gösteriyor: Demek ki ses çıkarmıyorsak biz bunları hakediyoruz.

- Patronların aşırı kâr hırsına paralel olarak işçiler her gün derinleşen bir sömürüyle karşı karşıya kalıyorlar. Bu durum kriz dönemlerinde ise daha da katmerleşiyor. Ücretler düşürülüyor, çok yönlü olarak güvencesiz çalışma dayatılıyor. Böylesi bir duruma karşı örgütlenme yolunu seçen işçiler ise birçok yeni baskı ve saldırı ile karşı karşıya kalıyorlar. Güven Elektrik işçileri de örgütlenme süreçlerinde bunun örneklerini çokça yaşamış oldu. Yaşadığınız örgütlenme sürecinin sizlere bıraktığı deneyimlerden bahsedebilir misiniz?

Güven Elektrik süreci bana çok şey öğretti. En başta biz işçilerin güçsüz olmadığını, bir araya gelirse başarabileceğimizi gördük. İşten atmalara, ücretsiz izinlere boyun eğmedik. Sendikadan istifa edenler oldu ancak yine bu istifa edenleri örgütlülük içerisine kattık. Buradan şunu da söylemek isterim, sendikadan istifa eden işçiler çok büyük yanlış yaptılar. Umarım ilerde de bunlarla karşılaşmam. Ancak bizim örgütlenme süreci sizde biliyorsunuz ki çok uzun sürdü. Burada tekrarlamaya gerek yok siz de bunun nedenlerini biliyorsunuz. Herşeye rağmen örgütlenme sürecini başarı ile tamamladık.

- Güven Elektrik işçileri onca zorluğa rağmen sendika hakkını söke söke kazanmış oldu. Ancak patronun bu örgütlülüğü dağıtma çabaları bundan sonra da çeşitli biçimlerde devam edecektir. Çetin bir sendikal örgütlenme deneyimi yaşayan işçiler olarak bundan sonra örgütlülüğün kalıcılığı ve fabrikadaki işçilerin toplamına mal olması için neler yapacaksınız?

Sendikamız bu konuda bir şeyler yapacaktır. Öncelikle bizlerin bu süreçte rehavete kapılmaması gerekiyor. Sendika geldi diye herşey bitmiş değil. Ancak kişisel olarak bu işçiler eğer bu süreçte eğitilemezlerse bizi çok iyi şeyler beklemiyor. Umarım herkes sorumluluğunu yapar işçiler mağdur olmaz.

- Bir süredir sektördeki çeşitli havzalarda “Metal İşçileri Kurultayı”na yönelik yoğun çalışmalar örgütleniyor. Sendikalı-sendikasız işçi ayrımı gözetmeksizin metal işçilerinin temel taleplerine yanıt verebilecek bir mücadele programı oluşturmak ve taban inisiyatifleri üzerinden yükselen kapsayıcı bir metal işçileri birliği sağlamak kurultayın ana hedeflerini oluşturuyor. Siz böylesi bir iddiaya ve onu bütünleyecek olan kurultay çalışmalarına yönelik neler düşünüyorsunuz?

Evet, bu kurultay çalışmalarından haberim var. Biraz da olsa ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum. Böylesi çalışmalar bana göre çok anlamlı ancak bunları daha fazlalaştırmak ve güçlendirmek gerekiyor. Bu çalışmalarınız güzel, umarım sonucunu da alırsınız. Kurultaya ben de gelmeye çalışacağım.

Metal Kurultayı Hazırlık Komitesi

Metal işçilerinin boynunda 50 yıldır asılı duran pranga: MESS

Prangalardan kurtulmak için metal işçilerinin birliğini sağlamalıyız!

Karl Marx ve Frederich Engels'in, bilimsel sosyalizmin temel yapıtaşı olan komünist Manifesto'da sınıf savaşımının tahlilini yapmalarının üzerinden 161 yıl geçti. Ve o günden bugüne iki karşıt sınıf olan burjuvazi ve proletarya arasındaki amansız savaş tam da bu eşsiz eserde dile getirildiği gibi *"kesintisiz, kimi zaman üstü örtülü, kimi zaman açık"* bir şekilde devam ediyor. Savaşın gidişatını ise bu sınıflardan hangisinin daha örgütlü ve kendi sınıfının bilinci ile donanmış olduğu tayin ediyor.

Bugün işçi sınıfının büyük çoğunluğu bu keskin savaşın farkında değilken burjuvazinin tam da bu bilinçle hareket ettiğini görüyoruz. Burjuvazi insanlığı ve dünyayı yıkıma götürmekle sonuçlanacağını bile bile kendi sınıf iktidarını sürdürebilmek için baskı ve sömürüye devam ediyor.

Burjuvazinin örgütlü birliğini temsil eden kurumlardan birisi de TÜSİAD'dır. Metal işçilerinin boyunlarındaki zincirin simgesi olan ve Türkiye sermaye sınıfının önemli bir bölümünü temsil eden MESS ise bugünlerde 50. yılını kutluyor.

Metal patronları niçin bir araya gelir?

1950'li yıllarda gelişen Türkiye sanayisi sadece işçi sınıfını geliştirip onu mücadeleye çekmekle kalmadı. Bu yıllar aynı zamanda sermaye sınıfının da kendisini palazlandırmaya, örgütlü bir güç haline getirmeye çalıştığı yıllardı. MESS, '50'li yılların sonuna doğru kendi iddiaları ile *"Çağdaş, ileri görüşlü, sanayileşmeye kendilerini adanmış ve ilkeli 11 girişimci"* tarafından kuruldu.

MESS bu dönemi **"Gelenek ve Gelecek"** isimli eserinde işçi sendikalarının esas olarak yürürlükteki yasaların uygulanmasını sağladığı bir dönem olarak tanımlıyor. Yine bu dönemin işveren sendikalarına ise gerçek anlamda sendika demenin mümkün olmadığını, çoğunun *"bazıları işçilerin kurdukları sendikalar karşısında aynı isimde bir işveren sendikası kurma özentisiyle, çoğu da zamanın ithalat güçlükleri karşısında üyelerine ithal malı hammadde ve malzeme ya da yedek parça tahsis ettirmek ve bunların dağıtımını yapmak amacıyla kurulmuş sendikalar"* olduğunu söylüyor. Kendine yüklediği misyonu ise işçi sendikaları ile mücadele edecek bir örgüt yaratmak değil, *"üretim faaliyetinin vazgeçilmez unsuru olan işçiler ve sendikaları ile tam bir anlayış ve beraberlik bilincini yaratmak"* olarak tanımlıyor.

MESS, sınıf işbirliğine dayalı bu politikayı hayata geçirmek için birçok çaba sarfetse de, MESS'in 50 yıllık tarihi, patronlar için MESS'te örgütlü olmanın daha çok işçi sınıfı mücadelesinin yükseldiği dönemlerde açığa çıkan bir sınıf refleksi olduğunu kanıtıyor.

Özellikle '60'lı yıllarda gelişen işçi sınıfı mücadelesi ve '70'li yıllarda yaşanan işçi direnişleri MESS'in gerçek kimliğini yansıtan bir ayna işlevi görüyor. İşçi sınıfı mücadelesinde önemli duraklardan biri olan Profilo direnişi bu açıdan önemli bir örnek olarak karşımızda duruyor. Çünkü bu direnişin başlama gerekçesi, Profilo patronu Jak Kamhi'nin MESS direktiflerine uyararak DGM direnişlerine katılan işçileri işten atmasıdır. Dahası MESS, direnişi kırmak

için doğrudan rol üstlenerek eyleme katılan işçilerin işten atılacağını açıklayan bir bildiriye direniş sırasında işçilere dağıtmıştır. Profilo patronu Jak Kamhi ise bu durumu, direnişin ikinci gününde gazetelere verdiği demeçte *"Olay beni aşmıştır. MESS'in ve emniyetin işi olmuştur. MESS ve emniyet güçleri benim işyerimi ve bulunduğu bölgeyi pilot bölge seçmişlerdir. Burada her olaya müdahale etmek, düğümü burada çözmek kararındalar"* diyerek itiraf etmiştir.

'70'li yılların ortalarında gelişen Profilo ve benzeri örneklerle birlikte MESS'in sınıf düşmanı kimliği iyice açığa çıkmıştır. MESS açısından önemli başka bir dönüşüm de toplu sözleşme politikasındaki değişimdir. 9 Kasım 1976 yılında yaptığı 20. genel kurulunda MESS, tek tek işverenlerde olan işçi sendikaları ile toplu sözleşme yapma yetkisini kendisinde toplayarak tek tek patronların alacağı bağımsız tutumların önüne geçmeyi ve işçi sınıfının karşısına tek bir güç olarak çıkmayı hedeflemiştir.

MESS'in o güne kadar hiç sahip olmadığı böylesi bir güce ulaşması ise metal işçilerine yönelik saldırganlığını azdırmış ve metal işçilerinin tarihinde **Büyük Grev** olarak da anılan '77-'80 grevlerine neden olmuştur. O dönem metal işkolunda faaliyet gösteren Maden-İş'i eş zamanlı grevlerle ekonomik darboğaza sokmaya ve bu sayede metal işçilerini pes ettirmeye çalışan MESS, bu grevlerde hiç de beklemediği bir şekilde metal işçilerinin ortak mücadelesinin etkisini ve gücünü görmüştür.

12 Eylül ve MESS'in saltanat yılları...

Kendine tanımladığı misyon ile işçi sınıfının bilincini bulandırarak sınıf savaşını daha başlamadan bitirmeyi hedefleyen MESS, '70'li yılların büyüyen toplumsal hareketleri karşısında her geçen gün

Ancak işçi sınıfının yükselen mücadelesine karşı patronların bir araya gelerek yanıt vermeye çalışmaları MESS'e başka bir güç kazandırdı. Bu dönem MESS'in üye sayısında ciddi bir artış oldu. Dahası MESS, temsil ettiği sermaye birikiminin gücüyle ülke ekonomisinde ve siyasetinde belirleyici bir konuma kavuştu. '79'da MESS Başkanı olan Turgut Özal, hem 24 Ocak kararlarının mimarı hem de 12 Eylül faşist darbesinin ardından bu kararların bizzat uygulayıcısı oldu.

MESS'in ülke ekonomisi ve siyasetindeki bu etkin rolünü ise 12 Eylül faşist darbesi tamamladı. Devrimci işçiler fabrikalardan atılıp zindanlara tıklarken o güne kadar metal işçilerinin mücadelesinin en temel mevzisi olan Maden-İş Sendikası da DİSK'le birlikte kapatıldı. Bu tarihi fırsatı değerlendiren MESS, sendikalar yasasında yaptırdığı düzenleme ile sendikasız kalan işçileri bizzat kendi eliyle faşist Türk Metal çetesine üye yaptı. MESS'in bu tarihsel adımının amacı ise bundan sonra gelişecek mücadeleyi bu taşeron örgüt eliyle en baştan denetim altına alıp bastırabilmektir. Bu açıdan attığı tarihsel adımın MESS payına ne kadar başarılı sonuçlar ürettiğini son 30 yılın gelişmeleri en yalın haliyle kanıtlamış oldu.

Bu dönemden sonra ise MESS, kuruluşunda dile getirdiği amaçları hayata geçirmek için hareketini hızlandırdı. Hem tek tek fabrikalarda, hem de toplu iş sözleşmeleri ile tüm sektörde kârlılığın artırılması hedefiyle çalışma koşulları ağırlaştırıldı, o güne kadar vermek zorunda kaldıkları sosyal haklar yavaş yavaş tırpanlandı.

Çalışma yaşamına dönük bu girişimlerin son 15 yıldır en temel ayağını ise esneklik politikası oluşturmaktadır. 1994 yılında esnekliği gündemine alan MESS, işçi sınıfı için yeni bir yıkım anlamına gelen esneklik uygulamalarını hayata geçirebilmek

için taşeron örgütü Türk Metal'in de desteğini alarak sürekli bir mücadele yürüttü. 2001 krizinin ardından atılan kısmi adımlardan sonra daha da hızlanan bu süreç 2008 krizi ile birlikte önemli bir eşiği aştı ve türlü biçimleriyle MESS üyesi tüm işyerlerinde uygulanmaya başlandı.

Araştırmalar, eğitim çalışmaları, üniversite-sanayi işbirliği çalışmaları ve çeşitli yayınları ile sermaye sınıfının gelişim süreçlerinde temel dinamiklerden biri haline gelen MESS, bu dönem içinde belli bir üye kaybına uğrasa da metal sektörünün ve Türkiye sanayinin temel işletmelerini bünyesinde taşıyan güçlü bir iktisadi ve siyasi odak olmayı başardı.

Özellikle 2000 yılından sonra ise MESS, bu başarıyı kalıcılaştırmak için işçi sınıfını tümünden etkisizleştirmeye çalıştı. Faşist Türk Metal çetesinin de başrolde yer aldığı bu yeni saldırıda temel amaç "çalışma barışı"nı gerçekleştirmek adı altında metal işçilerinin sınıf kimliğini yok ederek sınıflar arası "barış"ı yaratmak oldu. 2000 yılında işçi sınıfı tarihine bir utanç olarak yazılan MESS-Türk Metal Ortak Eğitim Projesi başladı. İşçi-işveren arası "iletişim" aracı olarak güzelledikleri "**Biz Bize**" yine aynı yıl içinde yayın hayatına başladı. Yapılan ortak eğitimlerde metal işçilerinin ve patronlarının çıkarlarının ortaklığı vaaz edildi. Yine "**Biz Bize**" karikatürler ve çeşitli yazıları ile özellikle işçi sağlığı ve iş güvenliği başta olmak üzere birçok konuda işçileri aşagılamanın merkezi yayını oldu. Ve bu yayın başka bir utanca vesile olarak MESS üyesi işyerlerinde örgütlü sendikaların temsilcileri tarafından metal işçilerine ulaştırıldı. Yani MESS'in kendi sınıf kimliğine uygun bir bakışla işçi sınıfına saldırdığı zehir bizzat sendika temsilcileri eliyle işçilere taşındı.

MESS bu gücü nereden alıyor?

Metal sanayinin gelişimini teknik, ekonomik ve siyasi boyutlarıyla kendi sınıf bilinci ile yorumlayan ve buna göre kendi gelişimini planlayan MESS patronları ise asıl gücünü metal işçilerinin mücadelesinin zayıflığından almaktadır. Çalışma ve yaşama koşullarının biriktirdiği öfkeye karşın sınıf bilincindeki kırılma MESS'in en büyük kozunu, uzlaşmacı ve ihanetçi sendikal anlayış ve pratikler ise en temel dayanak noktasını oluşturmaktadır.

Geçmişi değerlendirerek geleceğini öngörmeye çalıştığını söyleyen MESS'in sınıfsal işbirliğine dayalı sosyal diyalog politikasının başarısı ise MESS Genel Sereteri İsmet Sipahi'in MESS'in 50. yılı vesilesiyle "**Biz Bize**" de kaleme aldığı yazıda şu cümlelerle özetlenmiştir, "Benim meslek hayatım içinde iki dönem var. İlk dönem; çatışma, kavga ve gerilim kelimeleri ile özetlenebilir. İkinci dönem ise; diyalog, uzlaşma,

işbirliği. 1980'de başlayan ikinci dönem bizim için ve Türk çalışma yaşamı için yeniydi. Bu dönemde Sendikamızın politikasını bu yenilikçi ve pozitif anlayışa yönlendirmeye çalıştık. Bunu da uzun yıllardan beri başarı ile yönettiğimizi düşünüyorum."

Sermaye örgütlerinden TİSK'in o dönem başkanı olan Halit Narin, 12 Eylül'ün hemen ardından "Bugüne kadar işçiler güldü. Sıra bizde!" diyerek

patronların sınıf kinini özetlemiş, faşist darbenin asıl olarak işçi sınıfının mücadelesine olduğunu göstermiştir. Sermaye, işçi sınıfına yönelik saldırılarını sınıf içindeki Türk Metal gibi ajanları eliyle hayata geçirmektedir.

Metal işçileri ise bu işbirliğini bozmak için bağımsız taban örgütlülüğünü oluşturmalı ve birliğini sağlamalıdır.

"Büyük Grev" sürerken MESS patronları grevi kırmak için çabaladı...

"Maden-İş Gazetesi'nin 15 Ağustos 1977 tarihli 92. sayısında yayınlanan açıklama:

MESS grevlerimizi kırmaya çalışıyor. Bu yolda yeni kararlar aldı. MESS'in Bu kararlarını tüm kamuoyuna açıklıyoruz:

Karar 1- İşçiler grevi büyük bir kararlılıkla sürdürüyorlar. Bunu önlemek zorundayız. Bunun için işçiler arasında ikilik çıkarmaya çalışılacak. Bu yolda gerekli bazı girişimlerde ve fedakârlıklarda bulunulacaktır.

Karar 2- İşçilerle iyi münasebetler kurulacak ve onlara, kendileriyle bir sorunumuzun olmadığı, fakat sendikalarının uzlaşmaz bir tutum içinde olduğu anlatılacak. İşçilerle sendikanın arası açılacaktır.

Karar 3- Grevci işçilerden dışarıda iş bulup çalışanlar var. Onlar çalıştığı sürece bu grevler bitmez. Bu nedenle: Sivil hafife teşkilatı kurulacak ve çalışan işçiler birer birer tespit edilecektir. Ayrıca da gizli bir polis-ajan teşkilatı ile bunların yeni iş bulmaları kesinlikle önlenecektir.

Karar 4- İşçilerin kendileri, eşleri ve çocukları çeşitli yayınlarla grevi sona erdirmeleri için ikna edilmeye çalışılacaktır. MESS, adresleri tespit edecek hazırlayacağı gazete, bildiri ve açıklamalı yazıları bu adreslere sürekli gönderecektir.

Karar 5- Sendikanın militan zihniyetli bir takım adamları var. Bunlarla tek tek uğraşılmayacak, bunların tamamı bazı yollarla işçileri uyandıramayacak duruma getirilecektir.

Karar 6- İşçilerin ne düşündükleri, neler konuştukları, şikayetlerinin neler olduğu sürekli izlenecek, bütün işyerlerinde memnun edilecek bazı işçiler aracılığı ile bunlardan bilgi toplanacak ve değerlendirilecek.

Karar 7- Sendikanın içinden haberler alınmaya çalışılacaktır. Bunun için sendika içinden bize haber iletecek elemanlar bulunacaktır.

Karar 8- Çok sayıda işyeri, uyumsuzluk yaratılarak greve götürülecek ve sendikanın para gücü bu yolla tüketilecektir.

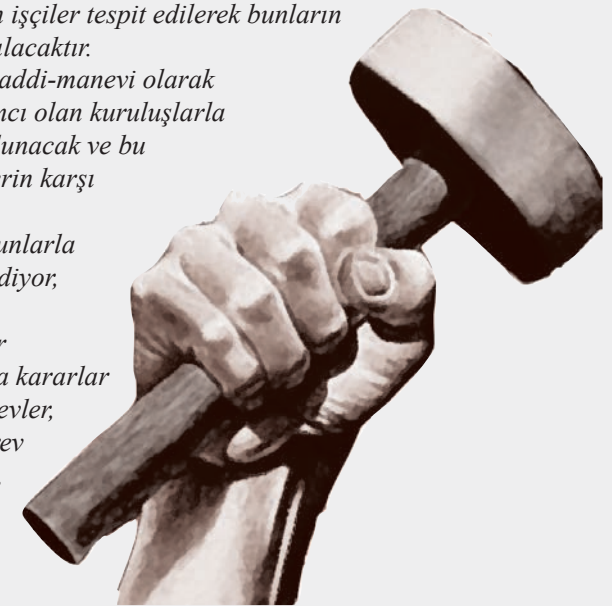
Karar 9- Sendikanın çok parası olduğu, grevci işçilere az para ödediği durmadan tekrarlanacak ve sendikanın yaptığı ödemeleri eleştiren işçiler tespit edilerek bunların toplantılarda bu konuyu dile getirmeleri yolları araştırılacaktır.

Karar 10- Bazı kuruluş ve kişilerin grevci işçileri maddi-manevi olarak destekledikleri ortadadır. Grevci işçilere açıktan yardımcı olan kuruluşlarla grevcilerin aralarını açmak için MESS girişimlerde bulunacak ve bu kuruluş mensuplarının grev yerlerine girmelerine işçilerin karşı çıkmaları yolları aranacaktır.

MESS bu kararları almış bulunuyor. Grevlerimizi bunlarla kıracaktı. 'Grevleri kırmak bizim doğal hakkımızdır' diyor, bunu da gizlemiyor.

Evet MESS, siz grev kırıcılık hakkınızı sonuna kadar kullanınız. Hatta birkaç toplantı daha yapıp daha başka kararlar da alınız. Elinizden geleni arkanıza koymayınız. İşte grevler, işte siz ve işte de biz... Grevler işyerlerimizde, bizler grev çadırlarımızda, nöbetimizdeyiz. Sizler de villalarınızda, köşklerinizde, hotel ve motellerinizde, plajlarınızdasınız.

Sizleri bekliyoruz, gelin kırın grevlerimizi..."

17 Ekim Yoksullukla Mücadele Günü'nde Af Örgütü'nden eylem...

Uluslararası Af Örgütü Türkiye Şubesi aktivistleri, 17 Ekim Yoksullukla Mücadele Günü'nde Galatasaray Lisesi önünde herkes için onurlu bir hayat istedi.

"İnsan neyle yaşar?" ozalit pankartının açıldığı eylemde, aktivistler eylemlerini yere yatarak gerçekleştirdi. Aktivistlerden Şenay Savut yaptığı açıklamada İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nin imzalandığı Paris'te toplanan yüzbinlerce insanın Yoksullukla Mücadele Günü'nün temellerini de atmış olduklarını belirtti.

Gelir dağılımındaki eşitsizliğin gittikçe derinleştiğini söyleyen Savut, dünyanın en zengin 500 insanının toplam gelirinin en yoksul 416 milyon insanın gelirine eşit olduğunu ve her gece 900 milyondan fazla insanın geceleri yatağına aç girdiğini, en az 1 milyon insanın şehrin eteklerindeki varoşlara sığınarak hayatta kalmaya çalıştığını söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

25 Ka tabanda adım

amu emekçilerinin mücadele kanalları uzun bir dönemdir tıkanmış durumdadır. Kamu emekçilerinin fiili-meşru mücadelesi sonucunda kurulan KESK'in uzlaşmacı çizgisi ve yasal cendereye sıkışması, KESK içindeki dar grupsal çatışmalar, devrimci kamu emekçilerinin hareketin ihtiyacı olan önderlik boşluğunu doldurmaktan uzak konumu, genel olarak sınıf ve kitle

hareketindeki geri düşüş söz konusu tıkanmanın öznel ve nesnel nedenleri arasındadır.

Fiili-meşru mücadele anlayışına sahip dinamiklerin etkin olduğu dönemler KESK'in çekim merkezi olduğu, diri ve dinamik unsurları bünyesinde toplayabildiği, örgütlü-örgütsüz geniş emekçi kesimleri harekete geçirebildiği dönemdir aynı zamanda. Devletin KESK'in etkisini kırmak, kamu emekçileri hareketini bastırmak için Kamu-Sen ve Memur-Sen'i kurdurması da aynı döneme rastlamaktadır. Başlarda sınırlı sayıda üst düzey bürokratin ve yönetici takımının örgütü olmanın ötesine geçemeyen, KESK'in dinamizmi ve mücadelecilik pratiği karşısında kitle tabanına kavuşamayan kontra ve işbirlikçi iki konfederasyon, KESK'teki uzlaşmacı çizginin hakim hale gelmeye başlaması ve bürokratik yapılanma nedeniyle artık bir kitle tabanına kavuşmuş durumdadır.

Sermaye iktidarının saldırılarını püskürtebilmek için kamu emekçilerinin ortak, sınıfın birleşik mücadelesine ihtiyaç vardır. Bu zeminin açığa çıkması için örgütlü-örgütsüz tüm kamu emekçilerini devrimci mücadele programı ve pratiği etrafında harekete geçirmeyi hedefleyen anlayışla hareket etmek gerekmektedir. Tüm eksiklerine ve zaafına rağmen KESK'e bu anlamda görev ve sorumluluk düşmektedir. Zira halihazırda ilerici, devrimci kamu emekçileri ve mücadelecilik unsurlar KESK içinde varlık göstermektedir. Ancak KESK'teki uzlaşmacı mücadele çizgisi ile hesaplaşılmadan, fiili-meşru mücadele anlayışı ve pratiği KESK'e hakim kılınmadan, tabanın örgütlü gücü açığa çıkarılmadan bunun gerçekleşmesi olanaklı değildir.

25 Kasım uyarı grevi kamu emekçilerinin mücadelesini ortaklaştırmanın imkanı olarak değerlendirilmelidir!

Toplu görüşme sürecinde Kamu-Sen ve Memur-Sen bildik uğursuz rollerini bir kez daha oynadılar. KESK ise söylemde mücadelecilik ancak pratikte kitle tabanından yoksun, zayıf ve güçsüz protesto eylemleriyle süreci heba etti. 25 Kasım'ın kararı ise toplu görüşme sürecinde kamu emekçileri sendikalarının ileri sürdüğü taleplerin karşılanmaması üzerine alındı.

KESK toplu görüşme sürecinde de Kamu-Sen ve Memur-Sen'i haklı olarak teşhir etti. Ancak bugüne kadar değişik vesilelerle teşhir ettiği işbirlikçi ve kontra konfederasyonlardan farklı bir pratik sergilemedi, mücadelecilik bir hat izlemekten uzak kaldı. Bu halıyla de yapılan teşhirlerin kamu

emekçileri içerisinde bir etkisi ve karşılığı olmadı. Teşhir faaliyetinin etkili olabilmesi için KESK'in aynı zamanda buna uygun bir pratik sergilemesi gerekirdi. Kamu emekçileri pratikte diğer konfederasyonlardan farkını göremediği oranda yüzüne KESK'e dönmedi.

KESK, 25 Kasım uyarı grevini ise Kamu-Sen ile gerçekleştirdiği basın toplantısı ile kamuoyuna duyurdu. Toplantıda her iki konfederasyon da ayrı ayrı süreçler örgütleyeceklerini ancak 25 Kasım kararında ortaklaştıklarını ifade etti. Kamu-Sen'in, işbirlikçi Memur-Sen'in AKP'nin hükümet olmasından kaynaklı öne çıkarılmasından duyduğu rahatsızlık nedeniyle bu kararı aldığı açıktır. Zira konumu gereği Kamu-Sen'in Memur-Sen'den bir farkı yoktur. Kamu-Sen bürokratları ne kamu emekçilerinin hak ve talepleriyle ilgilidir ne de bu hakların kazanılması için mücadele etmeye niyetlidir. Aksine onlar varolan dinamikleri ezmek, olası bir yükselişi engellemek için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

KESK, Kamu-Sen'in mücadeleye ket vuran misyonunu teşhir etmek istiyorsa 25 Kasım uyarı grevine, ön sürecine ve sonrasına yönelik nasıl baktığını, neden Kamu-Sen ile aynı masaya oturduğunu, ondan farkını tüm kamu emekçilerine ve ilerici kamuoyuna açıklamalıdır. Kamu-Sen ile ortak açıklama yapmadan önce KESK'in Kamu-Sen'le neyi, hangi zeminde görüştüğü, neler söylediği ve önerdiği ve Kamu-Sen'in tüm bu süreç boyunca aldığı tutumu ve yanıtını kamu emekçilerine anlatmalıdır.

Zira hem Kamu-Sen hem de Memur-Sen'i tüm kamu emekçileri içerisinde teşhir edecek, ayrıştıracak ve mücadelenin safında taraflaştıracak KESK'in pratikte izleyeceği yol olacaktır. Kamu emekçileri, KESK'in mücadeleyi ortaklaştırmak için taktik bir manevra olarak 25 Kasım için Kamu-Sen'le ortak karar aldığını, ön süreci ve sonrasıyla birlikte süreci tabanda adım adım örgütlemeye, Kamu-Sen ve Memur-Sen'in bunun önünde engel olmaya çalıştığını gördüğü koşullarda yüzünü mücadeleye dönecektir.

Ancak bunun için de KESK'in sürece mücadeleyi büyütecek ve ortaklaştıracak, önünü açacak bir bütünlükte bakması ve buna uygun bir planlama ve pratik tutum içinde olması gerekmektedir. Bu anlamda 25 Kasım uyarı grevi, kamu emekçilerinin ortak mücadelesini örgütlemeyi hedefleyen bir bakışla ele alınmalı ve bunun bir imkanı olarak değerlendirilmelidir. KESK, bir yandan Kamu-Sen ve Memur-Sen'in mücadele kaçkını, sermaye devletiyle ve hükümetiyle işbirlikçi konumu kamu emekçileri içerisinde teşhir edilirken öte yandan tabanını kucaklayacak bir müdahale gerçekleştirmelidir.

KESK'in eylem takvimi anlamlı ancak yetersiz!

KESK 25 Kasım'a hazırlık çerçevesinde bir

25 Kasım uyarı grevi adım adım örgütlenmelidir!

eylem takvimi açıkladı. Şube ve temsilciliklere iletilen eylem takviminde tüm ülke çapında diğer örgütlerle ortaklaşarak uyarı grevi hedeflendiği, bu kapsamda DİSK, TMMOB, TTB ile Eylül ayında görüşmeler gerçekleştirildiği ifade edilmiştir. Grevi “Bir Günlük Uyarı Grevi” olarak tanımlayan KESK, eğer sonrasında vazgeçmezse anlamlı bir karar daha almıştır. Grevin biçiminin doğrudan iş bırakma olarak gerçekleşeceğini, hiçbir biçimde vizite, sevk ya da rapor alma gibi yöntemlere başvurulmayacağını ilan etmiştir. Son dönemde KESK, aldığı tüm işbırakma kararlarını vizite ve sevk eylemine dönüştürerek eylemin etkisi zayılatmakta idi. Bu anlamda bu karar olumludur.

Yine olumlu olan kararlardan birisi daha grevin tarihinin öncesinden ilan edilmesidir.

Tabanda emekçilerin birliğini sağlamaya yönelik ise şu ifadeler kullanılmıştır, “*Bu bağlamda işyerlerinde emekçilerin birliği sağlanacak, alan çalışmalarında her iki konfederasyon kendi özgün programını bağımsız olarak yürütecektir.*” Ancak bu birliğin hangi araç, yol ve yöntemle gerçekleşeceği açıkta bırakılmıştır.

Eylem takvimine göre 13-19 Kasım tarihleri arasında genel merkez yöneticilerinin katılacağı il gezileri planlanmıştır. İl gezileri sürecinde şubeler platformları MYK üyelerinin geleceği günde ve uygun saatte kitlesel basın açıklamaları düzenlemeli, toplantı, panel, miting vb. etkinliklerle, diğer demokratik kuruluşlar, emek ve meslek örgütleri, emekten yana diğer güçler ve tüm mağdur kesimler bir araya getirilme hedefiyle grev süreci olgunlaştırılmalıdır.

Eylem takviminde il gezileri programı sürecine ek olarak 4 kitlesel eylem planlanmış görülmektedir. Takvimde, 23 Ekim’de illerde işsizliğe ve işten atmalara ve istihdam politikalarına karşı İşkur binaları önünde kitlesel basın açıklamaları yapılması; 30 Ekim’de Ankara’da KEY ödemelerinin eksik yapılması ve yapılmamasına karşı dava açılması için kitlesel basın açıklaması gerçekleştirilmesi; 4 Kasım’da illerde SSGSS, katkı payları ve güvencesizliğe karşı SGK binaları önünde kitlesel basın açıklamaları düzenlenmesi; 13 Kasım’da Ankara’da mevcut toplu sözleşmeler üzerindeki İçişleri Bakanlığı ve Sayıştay baskısının kaldırılması için Sayıştay binası önünde kitlesel basın açıklaması gerçekleştirilmesi 4 kitlesel eylem olarak ifade edilmiştir.

25 Kasım’ın kitlesel bir takım eylemlerle güçlendirilmeye çalışılması, taleplerin gündemleştirilmesi anlamlıdır. Ancak yeterli değildir. Şubelere gönderilen yazıda da belirtildiği gibi temel sorun 25 Kasım’ın bir süreç olarak örgütlenmesidir. KESK, sürece ilişkin “*Süreç her atılan adımda coşkun ve katılımın bir öncekinden daha güçlü olacağı bir biçimde örgütlenmeli, ‘Hak verilmez alınır!’ şiarı etrafında örgütlü-örgütsüz bütün kamu emekçilerinin greve katılımını sağlayacak bir perspektif çalışmalara hakim kılınmalıdır*” demektedir. Ancak pratikte bunun nasıl sağlanacağı boşlukta kalmaktadır.

KESK’in eylem takviminin eksiklerini ve yetersizliklerini gidermek için...

Herşeyden önce eğer 25 Kasım bir günlük uyarı greviyse ve kamu emekçilerinin taleplerini etkili bir eylemle gündemleştireceği bir süreç olarsa, taleplerin karşılanmaması durumunda kamu emekçilerinin tutumunun ne olacağı da bugünden ilan edilmelidir. 25 Kasım grevi bu yanı sıra öncesi ve sonrasıyla bütünlüklü bir şekilde ele alınmalıdır. 25 Kasım’ın bir başlangıç olduğu, sermaye hükümetinin geri adım atmaması durumunda süresiz iş bırakma eylemiyle devam edeceği, diğer sınıf bölüklerinin de katılımını sağlayacak tarzda genel greve doğru evriltileceği bugünden ilan edilmelidir. Uyarı grevi, esas yaptırım gücünü ve uyarıcılığını buradan almalıdır.

“*Süreç her atılan adımda coşkun ve katılımın bir öncekinden daha güçlü olacağı bir biçimde örgütlenmeli, ‘Hak verilmez alınır!’ şiarı etrafında örgütlü-örgütsüz bütün kamu emekçilerinin greve katılımını sağlayacak bir perspektif çalışmalara hakim kılınmalıdır*” söylemi bir temenni olmanın ötesine geçmeli, soyutluktan çıkarılmalıdır. Bunu sağlayacak yol, yöntem ve araçlar oluşturulmalı, demokratik bir işleyişe kavuşturulmalıdır.

Kamu emekçileri hareketindeki kırılmayı gidermenin, işyerlerini canlandırmanın, mücadeleyi ortaklaştırmanın yolu tabanda güven verici bir çalışma yürütmekten geçmektedir. Bunun için hareketin tüm aktivistleri sürecin etkin bir militanı gibi çalışmalı, işyerlerine yönelmelidir. Süreci canlandırmak, katılımın bir öncekinden güçlü olmasını sağlamak için işyeri gezileri, toplantıları ve eylemlilikleri planlayacak ve gerçekleştirecek, süreci örgütleyecek, işyerlerinde etkin olacak, tabanın iradesini ve gücünü açığa çıkaracak taban örgütlülükleri oluşturulmalıdır. Sürece uygun düşeceği için tabanda oluşturulacak örgütlülük grev ve direniş komiteleri gibi işlemelidir. Komiteler örgütlü-örgütsüz tüm kesimleri kucaklamanın mekanizmaları olarak işlev görmelidir. Kamu-Sen ve Memur-Sen’in tabanını kuşatmanın yolu da buradan geçmektedir. Bunun önünde engel olan her türden anlayış ve tutum teşhir edilmelidir. Sendikası, örgütsüz ve işgüvencesiz emekçiler de grev ve direniş

komiteleri aracılığıyla kuşatılmaya çalışılmalıdır.

Bugünden düşünülmesi ve planlanması gereken bir diğer önemli konu da eylem sonrası yaşanabilecek soruşturma ve sürgün terörüne karşı neler yapılabileceğinin tartışılmasıdır. Hatırlanacağı gibi geçmişte 1 Aralık’ta gerçekleştirilen kitlesel iş bırakma eylemlerinin ardından sermaye devleti adli ve idari davalarla ve soruşturmalarla, sürgünlerle kamu emekçileri hareketini ezmeye çalışmıştı. İşin sadece hukuksal boyutuyla ilgilenen KESK, ne yazık ki bu saldırının karşısında güven verici bir pratik izlememişti. Soruşturma ve sürgün terörüne karşı mücadele geçmişte olduğu gibi sadece hukuksal zeminle sınırlı kalmamalı, fiili bir takım eylemlerle saldırının göğüslenmesi için hazırlık yapılmalıdır. İş yavaşlatma, işgal, yürüyüşler, oturma eylemleri gibi kitlesel katılımlı fiili eylemler bugünden gündemleştirilmelidir.

Her ilde, sendikada, şubede ve işyerinde tabanda emekçilerin birliğini sağlamış komite ve komisyonların oluşturulması kamu emekçilerine güven ve umut verecek, harekete geçirecektir. KESK ilk önce eylemin öznesi olan kamu emekçileri tabanını hedef almalı, buradan aldığı güçle ve enerjiyle toplumsal muhalefetin tüm kesimlerine seslenmelidir.

Böylesi bir sürecin etkin ve etkili bir tarzda örgütlenmesi için KESK içinde bir süredir devam eden dar grupçu anlayışların koltuk kavgası ve bu zeminden beslenen gerici çatışma son bulmalıdır. Kamu emekçileri hareketinin geleceğini, mücadelenin çıkarlarını düşünen her anlayış gerici çatışmalara karşı tutum almalı, sınıfsal çıkar ve kaygılarla hareket etmelidir. Sınıfsal hiçbir kaygı ve çıkar gütmeyen, mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda gerçekleşmeyen, hareketin ve sendikanın dibe vurmasından sorumlu anlayışların gerici çatışması mahkum ve tecrit edilmelidir.

Sosyalist Kamu Emekçileri süreci güçlendirmek için her imkanı değerlendirecekler!

Sosyalist Kamu Emekçileri, bulundukları her alanda 25 Kasım uyarı grevi sürecinin eksiklerini gidererek güçlendirmek için çaba gösterecekler. Sendika ve şubelerde mücadelenin çıkarlarını savunan ve buna uygun bir pratik sergileyen her unsurla ortak hareket edecekler. 25 Kasım’ı eksiklerini gidererek örgütlemek için tabanı görev ve sorumluluğa çağıran bir pratik sergileyecekler. İmkani olan her alanda işyerlerinde, sendikalarda, sektörlerde sürece dair bakışlarını anlatacakları, öncü, ilerici kamu emekçilerini görev ve sorumluluğa çağıracakları toplantılar örgütlemeye çalışacaklar. İşyerindeki, tabandaki emekçilere seslenen araçlarla onları harekete geçmeye, tutum almaya ve taraf olmaya çağıracaklar.

Bu görev aynı zamanda öncü, ilerici, devrimci olma iddiası taşıyan tüm kamu emekçilerinin yerine getirmesi gereken bir sorumluluktur.

Ekim Gençliği faaliyetlerinden...

Adana Ekim Gençliği faaliyetlerinden

Adana Ekim Gençliği çeşitli gündemler üzerinden sistematik ajitasyon ve propaganda faaliyetini sürdürüyor.

İstanbul'da gerçekleştirilen İMF-DB zirvesinin teşhirini yapmak ve gençliği eyleme, mücadeleye çağırarak için Adana'da gerçekleştirilen eylem öncesinde yaygın bir çalışma yapıldı.

Kriz içinde debelenen kapitalizmin tartışıldığı bu süreçte ise, "Ekim Devrimi'nin 92. yılında gençlik gelecek, gelecek sosyalizm! / Ekim Gençliği" şiarlı afişler ana caddelere ve gençliğin yoğun olarak bulunduğu yerlerde kullanıldı. Önümüzdeki dönemde de Ekim Devrimi ve sosyalizmin kazanımlarının ifade edildiği, gençliği devrim ve sosyalizm mücadelesine çağırarak ajitasyon ve propaganda faaliyeti yürütülmeye devam edilecek.

Adana Ekim Gençliği

MSGSU'de Ekim Gençliği faaliyeti

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde bu yıl Ekim Gençliği faaliyetleri İMF ve Dünya Bankası haydutlarının gerçekleştireceği toplantıları hedef alan araçlarla başladı. Süreç boyunca Ekim Gençliği imzalı materyallerin yanısıra İMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik imzalı materyaller de sıklıkla kullanıldı.

Zirvenin ardından ise faaliyet 6 Kasım ve YÖK karşıtlığı gündemiyle sürüyor. Bu süreçte "YÖK düzeninin krizine ve geleceksizliğine karşı 6 Kasım'da alanlara!" şiarlı Ekim Gençliği afişleri yaygın olarak kullanılıyor. Ayrıca Fındıklı kantininde açılan standla Ekim Gençliği dergisi MSGSU öğrencileriyle buluşuyor.

6 Kasım faaliyetlerinin yanısıra kampüste bulunan "Polisi sevimli gösterme standı"na karşı da faaliyet yürütülüyor. Her dönem okulun girişinde masa açarak öğrencileri mücadeleden uzak tutup korkutmayı ve polisi sevimli göstermeyi amaçlayan yazıların yazıldığı dosyaları dağıtan, boğaz turları düzenleyen Emniyet Müdürlüğü bu dönem de üzerinde "insanlar güzel şeylere layıktır" yazan bir dosya dağıttı.

Bizler de "İnsanlar güzel şeylere layıktır, geleceğimize sahip çıkalım!" şiarıyla üzerinde okullarımızdaki kamera, ÖGB, turnike ve antidemokratik uygulamaların teşhir edildiği afişleri kullandık.

MSGSU Ekim Gençliği

İTÜ Ekim Gençliği faaliyetlerinden...

İTÜ'de Ekim Gençliği faaliyeti, İMF-Dünya Bankası'nın İstanbul'a gelmesiyle birlikte Ekim Gençliği imzalı bildiri ve afişlerin İTÜ Maslak Kampüsü'nde kullanılmasıyla başladı. Bunun yanında İMF-DB Karşıtı Birlik afişleri de kullanıldı.

Geçen hafta ise 6 Kasım süreci ile ilgili hem Maslak'ta hem de Maçka'da "YÖK düzeninin krizine ve geleceksizliğine karşı 6 Kasım'da alanlara" şiarlı Ekim Gençliği afişleri yaygın olarak kullanıldı.

Ayrıca Ekim Gençliği'nin son sayısının İTÜ'de satışı gerçekleştirildi.

İTÜ Ekim Gençliği

ADS-Livorno maçında yaşanan polis saldırısının ardından şimdi de para cezaları geldi

Sermaye devleti gözaltı ve soruşturma teröründen sonra şimdi de para cezalarıyla devrimci faaliyeti engelleyebileceğini sanıyor.

Bir yandan krizden çıkış yalanı eşliğinde işçi ve emekçiler üzerindeki sömürüyü arttıran, açılımlardan ve demokratikleşmeden bahsederek Kürt halkına dizginsiz terör uygulayan sermaye iktidarı, gençliğin devrimci mücadelesini engelleyebilmek için de saldırılarını sürdürüyor.

En ufak hak arama talebine faşist saldırılarla yanıt verenler, gençliği soruşturmalar, uzaklaştırma ve YÖK'ten çıkarma cezaları vererek sindirmeye çalışanlar, devrimci mücadelenin yükselmesini önlemek için her yola başvuranlar, para cezaları uygulayarak ilerici ve devrimcileri sindirebileceklerini

sanıyorlar.

Bunun son örneği Adana'da yaşandı. Adana Demir Spor - Livorno maçında polis Ekim Gençliği ve Güler Zere pankartlarına vahşice saldırmış ve bu saldırıda Ekim Gençliği okurlarının da aralarında bulunduğu devrimciler yaralanmıştı. Ancak bu saldırının yetersiz olduğu düşünülmüş ki, kanser hastası devrimci tutsak Güler Zere için açılan pankart bahane edilerek yüksek miktarda para cezaları devreye sokuldu.

Bir Ekim Gençliği okuru, Güler Zere'yle ilgili pankartı tuttuğu ve Ekim Gençliği imzalı "Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm" pankartı açtığı gerekçesi ile 1.120 TL para cezasına çarptırıldı. Polisin elinde uzun bir liste olduğu ve daha bir çok devrimciye para cezası kesildiği biliniyor.

Fakat tüm bu saldırılar ve baskılar devrimcileri yıldıramayacaktır!

Adana Ekim Gençliği

Selçuk Üniversitesi'nde protesto

YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan, Selçuk Üniversitesi'nde katıldığı akademik yıl açılışında öğrenciler tarafından protesto edildi.

Açılış programının ardından kampüs içerisindeki fakülteleri gezen Özcan, Meram İlçesi'nde bulunan Ahmet Keleşoğlu Eğitim Fakültesi'ne geçti. Özcan, burada fakülte bahçesinde bekleyen ve ellerinde "Öğretmen olacak bizleriz! Suçumuz yüksek puanla buraya gelmek mi?", "Formasyon haksızlığına son!", "KPSS'de ek puan istiyoruz!", "Eğitimde adalet istiyoruz!" yazılı dövizler bulunan yaklaşık 200 öğrencinin protestosu ile karşılaştı.

YÖK Başkanı Özcan'ın makam otomobilinden inerek fakülte binasına girdiği sırada protestocu öğrenciler arasından iki öğrenci taleplerinin yazılı olduğu kağıdı Özcan'a vermek istedi. Özcan'ın notu almaması üzerine öğrenciler Özcan'ı protesto etmeye başladı. Bunun üzerine öğrencilere dönen Özcan, notu uzatmak isteyen öğrencilerle konuştu. 4'üncü sınıf öğrencileri için yeni bir çalışma başlattıklarını ve eğitim fakülteleri dekanları ile görüşme yaptığını söyleyen Özcan, sadece mezun olmayanlar için bir şeyler düşündüklerini daha geriye gidemediklerini söyledi.

Özcan'ın verdiği cevaplardan tatmin olmayan öğrenciler, fakülte binasına girdiği sırada ısıklık ve alkışlarla Özcan'ı protesto etti. YÖK Başkanı ziyaretlerini tamamlayıp fakülteden ayrılırken de protesto ile karşılaştı. Öğrenciler eylemlerini alkış eşliğinde "yuhalayarak" sürdürdü.

Kocaeli Üniversitesi'nde 6 Kasım çalışmaları

Kocaeli'de YÖK karşıtı çalışmalar kapsamında 16 Ekim Cuma günü Umuttepe ve Anıt Park Yerleşkesi'nde "Barınma hakkımız gaspedilemez!" başlıklı bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

6 Kasım çalışmalarının bir ayağı olan barınma hakkına dair dağıtılan bildirilerde, ticarileşen eğitim sistemi ve YÖK düzeni teşhir edildi.

Dağıtımlar sabah 12.30'da Umuttepe'de, 16.45'te de Anıt Park Yerleşkesi giriş kapısında yapıldı. İlgi ile karşılanan bildiri dağıtımı sırasında bir dizi öğrenci ile diyalog kurma şansı yakalandı.

ÖGB'lerin bütün engelleme çabaları kararlı bir duruşla boşa düşürüldü. 6 Kasım faaliyetleri okulun özgün sorunlarını da işleyerek, toplamda YÖK düzeninin teşhir edilmesiyle devam edecek.

KOU Ekim Gençliği

EHP Gençliği bürokratizm batağında!

Eskişehir Genç-Sen’de EHP çevresi ve yeni üyeler dışında bütün Genç-Sen üyelerini dışlayan, bileşenlerin eylem haberlerini dahi dağıtılan bildirilerden öğrendiği bir süreç yaşanıyor. Yeri geldiğinde tüzüğü dayanak göstererek kendi çizgisini dayatan liberal-bürokrat EHP Gençliği, yeni dönemin başlamasından bu yana (kendi üye yaptıkları ve çevresi dışında) toplantı yapmamış, ÜYK toplantılarını dahi gerçekleştirmemiş, görüş ve önerilere kulaklarını tıkayarak ve hatta kimsenin haberi olmadan Genç-Sen adına eylemler, çalışmalar örgütlemiştir.

Genç-Sen’in gerçekleştirdiği eylemlerin bilgisinin Devrimci Genç-Senliler’e ulaşmadığı ve toplantıların yapılmadığı uzunca bir süreç yaşandı. Bunun üzerinden EHP Gençliği ile gerçekleştirilen görüşmede karar alma toplantılarının ve eylem haberlerinin ulaşmadığı ifade edildi ve bunun nedeni soruldu. EHP’lilerden, mesaj yollayan arkadaşın “gözünden kaçırdığı” ya da mesaj yollarken bir “karışıklık” olduğu cevabı alındı.

Aynı tartışma bu süreç içerisinde diğer gençlik örgütlerince de yapılmış ya telefonlar “size döneceğiz” denilerek kapatılmış ya da görüşme talepleri çeşitli bahanelerle bir şekilde geri çevrilmişti.

ÖGD ve SGD’nin çağrısıyla bir araya gelen ÖGD, SGD, Ekim Gençliği ve DPG’den oluşan bileşen bir görüşme gerçekleştirerek, EHP Gençliği’nin bu tutumunun eleştirilmesi ve teşhir edilmesi gerektiğini ve aylardır yapılamayan İl Meclisi’nin toplanması gerektiğini tartışarak karara bağladı.

19 Ekim Pazartesi günü EHP Gençliği’ne bir çağrı yapılarak, görüşme talebi bileşen tarafından duyuruldu, dersleri ya da işleri olduğu, uzak yerde oldukları vb. nedenlerle oyalama gayreti içerisine giren EHP Gençliği, sonunda çağrıya yanıt vermek durumunda kaldı.

Toplantıda eleştiriler yöneltildikten sonra daha köklü bir tartışma yapmak üzere hafta içi bir gün belirlenerek aylardır “toplanamayan” İl Meclisi’nin bütün üyelerin katılımıyla toplanmasına karar verildi.

Devrimci Genç-Senliler tüzüksel işleyişe veya ÜYK toplantılarında hangi kararların alındığına takılmamaktadır, en geniş bileşenle toplantılar örgütlenmeli kararlar orada alınmalıdır. Yaşanan son durumun da kanıtladığı gibi reformist EHP anlayışı tüzüksel işleyişi, gençliğin mücadelesini engellemek sözkonusu olduğunda sonuna kadar sahiplenirken ve kullanırken, konu dar grupçu kaygıları olduğunda ise pervasızca çiğneyebilmektedir.

Eskişehir’den Devrimci Genç-Senliler

Ege Genç-Sen içerisinde merkezi bürokratik tutumun yansımaları

İzmir’de 6 Kasım süreci için gerçekleştirilen toplantılarda bir kez daha liberal-reformist bloğun bürokratik-merkeziyetçi dayatmaları açığa çıktı.

İzmir’de kurulan İzmir YÖK Karşıtı Platform’un toplantılarına Genç-Sen adına katılımın nasıl sağlanacağına dair 19 Ekim günü bir toplantı gerçekleştirildi.

Toplantıda, platformun önceki toplantılarına Genç-Sen’i temsilen katılan bir EHP’linin Genç-Sen’in toplamını kesmeyen tartışmalar yapması eleştirildi. EHP eleştirilere yanıt verirken toplamı yansıtmayan tartışmalar yürütülmediğini ifade etse de bileşenleri ikna edemedi. Bundan sonra platforma Genç-Sen’i temsilen Ege Genç-Sen temsilcisinin katılması kararlaştırıldı. Fakat EHP ısrarlı bir biçimde toplantıya, kendisinin de katılması yönlü tartışma yürüttü. Bileşen ise Ege Genç-Sen temsilcisinin toplantıya katılacağını ve bu toplantıya aktarılabileceklerin çerçevesini belirledi.

Platform toplantısında EHP, Ege Genç-Sen’in verdiği kararları çiğneyerek ve Ege Genç-Sen temsilcisinin temsiliyetini aşarak toplamı yansıtmayan ama Temsilciler Meclisi’nde alınan bir kararı dayattı. Bunun üzerine toplantıda bulunan Genç-Sen içerisindeki bileşenlerden olan siyasal gençlik örgütlenmelerinin temsilcileri bu durumu mahkûm etti. Genç-Sen temsilcisinin ifadeleri toplantıda bağlayıcı olurken, EHP 5 dakika ara istediğini söyledi ve aranın verilmesiyle bir MYK üyesi ile iletişim kurmaya çalıştı. Bunun üzerine Ege Genç-Sen’in ifade edeceği tartışmaları MYK’nın belirleyemeyeceği, bu tartışmaların EÜ’de alınan toplantılar ile şekilleneceği söylendi.

EHP, toplamda tutumunu gerekçelendirirken “merkezi politikaları” öne sürmektedir. Fakat EÜ’de “merkezi karar” söylemleri eşliğinde dayatılan bürokratik anlayış aşılmıştır. Ege Genç-Sen’in deneyimleriyle oluşmuş bu bakış ve pratik dışarıdan gelecek “merkezi” tehditlerle bertaraf edilemez. Genç-Sen önümüzdeki günlerde meclisini toplayarak bu dayatmacı tutumu tartışacak, daha da önemlisi 6 Kasım üzerinden yönelimini belirleyecektir.

EÜ’den Devrimci Genç-Senliler

Ege Üniversitesi faaliyetlerinden...

Genç-Sen’den barınma sorunu üzerine söyleşi

Ege Üniversitesi Genç-Sen çalışmaları sürüyor. 6 Kasım çalışmalarının yanısıra barınma sorunu üzerinden de faaliyetini sürdüren Genç-Sen 15 Ekim Perşembe günü bir söyleşi düzenledi.

Edebiyat Fakültesi biriminin önerisi üzerine gerçekleştirilen barınma sorunu konulu söyleşi hazırlık çimlerinde yapıldı.

Söyleşiyi önceleyen günlerde afiş ve bildiri çalışması gerçekleştirildi.

Söyleşide barınma sorununun içeriği tartışıldı. Yapılan tartışmada barınma sorununun ticari eğitimden ayrı düşünülemeyeceği vurgulandı. Genç-Sen’in 6 Kasım sürecinde işleyeceği başlıklardan biri olan barınma sorununu bu bütünsellik içerisinde ele alması gerektiği tartışıldı.

Yapılacak çalışmaların “Nitelikli, sağlıklı ve ücretsiz barınma hakkı”, “Parasız eğitim” ve “Devlet yurtlarının kontenjanlarının artırılması” talepleri üzerinden şekillendirilmesi kararlaştırıldı.

19 Ekim Pazartesi günü taleplerin yer aldığı dilekçe kampanyası başlatılmasına, okul içerisinde çadır kent kurulmasına, bu çalışmanın sonunda ise okul içerisinde yürüyüş düzenlenmesine karar verildi.

Çadır kentin etkinlik programını belirlemek ve materyalleri hazırlamak için teknik ekip kuruldu.

Devlet yurdunun ve okulun içerisindeki çalışmaların birbirini tamamlar nitelikte yürütülmesi gerektiği tartışıldı ve bu çerçevede bir yurt birimi oluşturuldu. Bu birim teknik ekibe dahil edildi.

Söyleşiye yaklaşık 30 kişi katıldı.

Çadır Kent oluşturuldu

Barınma sorunu üzerine yapılan söyleşide alınan kararlar doğrultusunda Çadır Kent oluşturma, dilekçe toplama vb. çalışmalarına 19 Ekim Pazartesi günü başlandı.

Sabah saatlerinde kampüs içerisinde KYK karşındaki çimlere çadır kuruldu. Komisyonlar oluşturularak kurulan çadıra ek olarak başka çadırların bulunması, elektrik sorununun çözümü, afiş ve bildirinin çoğaltılması sağlandı. Öğleden sonra çadır sayısı 3’e çıktı. Havanın zaman zaman yağışlı olması nedeniyle çadır ve etrafı çok işlevli kullanılmadı.

Ekipler oluşturularak kafelerde dilekçe toplandı.

Akşam saatlerinde ise ateş yakıldı ve sokak orkestrası müzik dinletisi verdi.

Geceyi çadır kentte geçiren Genç-Sen’liler sabah saatlerine dek marş ve türküler söyledi.

Ege Üniversitesi / Ekim Gençliği

Mesleki dönüşüm projesi ile avukatlar derin bir sömürü ile karşı karşıya!

28 Kasım ‘06 tarihli, 5558 sayılı Avukatlık Kanunu’nda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun’un yürürlüğünün durdurulmasına dair yapılan başvuru, Anayasa Mahkemesi tarafından 15 Ekim ‘09 tarihinde karara bağlandı. Buna göre, yürürlüğü durdurma isteminin reddine karar verildi. Bu karar ise avukatlık sınavını tekrar gündeme getirdi.

Meslek - alan temelli dönüşümler

2000’li yıllardan bu yana meslek alanlarının yeniden tanımlanmaya başlaması ile bugüne kadar adım adım önemli niteliksel dönüşümler gerçekleşti.

Sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yapılan düzenlemeler ile birçok meslek ve iş alanında çeşitli dönüşümler yaşandı. Sermayenin saldırıları hukuksal ve iktisadi boyutu ile bir bir hayat buldu. Piyasanın ihtiyaçları doğrultusunda yeniden şekillenen tıp, öğretmenlik, avukatlık, mimar ve mühendislik gibi meslek alanları bu saldırılardan nasibini alan meslek grubu oldular.

Meslek alanlarına dönük bütünlüklü bir saldırının çeşitli meslek alanlarına yansımaları farklılık içerse de özünde belirleyici olan, dayatılan kölelik koşulları olmaktadır. Birçok meslek alanı üzerinden eğitim görenler, yeterlilik belgesi, staj, mesleğe kabul kurulları, mesleğe kabul sınavları vb. saldırılar ile yüz yüze kalmaktadır.

Düzen cephesinden bu dönüşüm her ne kadar mesleğin icra edilmesindeki yetersizlikler üzerinden gerekçelendirilse de, farklı meslek alanlarının kendi özgünlüklerine uygun biçimde paketlenen bu dönüşüm aslında ücretli kölelikten başka bir şey değildir.

Bu uygulamalar kabaca performansla dayalı esnek çalışma koşulları, işgücü ücretlerinin düşürülmesi demektir. Avukatlık mesleği de bu saldırılardan payına düşeni fazlasıyla almaktadır.

Ücretli avukatlar derin bir sömürü ile karşı karşıya

Avukatlık mesleğinin kalitesini arttırmak üzerinden gerekçelendirilen avukatlık sınavı, yeni sömürü alanlarının oluşmasının dışında bu alana bir “katkı” sağlayamaz! Şüphesiz piyasaya belli katkılar sağlayacaktır. Mesela dersane sektörünü geliştirecektir. KPSS hazırlık kurslarının mantar gibi çoğalması gibi, avukatlık sınavına hazırlık kursları da özel sektör için verimli bir pazar olacaktır. Avukatların staj dönemleri de ciddi bir sömürü alanı oluşturmaktadır. Küçük bürolardan, büyük şirketlere kadar ucuz iş gücü olarak stajyer avukatlar piyasadaki yerini almaktadır.

Fakat Avukatlık Kanunu’nda yapılan değişiklikler tek başına bu sınavdan ibaret değildir. Dönüşümün belirleyici olduğu nokta sınıflara göre ayrılan avukatların geleceği ve dönüşümün topluma yansıma biçimidir. Bu, ücretli avukatlar için güvencesiz ve kuralsız çalışma iken, sermaye sahibi avukatlar için daha da zenginleşmek demektir. Toplumsal olarak ele aldığımızda da savunma hakkının gaspı anlamına gelmektedir. “Savunma hakkı”nın metalaşması, mesleğini toplumsal faydayı gözeterek sürdürmek isteyen avukatların da bu ideallerini rafa kaldırmasını gerektirmektedir.

Neo-liberal dönüşümle beraber savunma ve hak aramanın pahalılaşması söz konusu olduğu ölçüde avukatlık da tamamen sermayenin isteklerini karşılayacak nitelikte düzenlenmiş olmaktadır.

Toplumsal sorunlardan daha çok parasal çıkarlar ve piyasa kuralları öne çıkmaktadır. Bununla beraber herbiri birer ekonomik ve siyasal güç odağı olmaya aday avukatlık tekelleri gelişecek demektir.

Avukatların, sermaye sahipleri ve ücretliler olarak iki sınıfa ayrılması, avukatlık mesleği ve alanının tekelleşmesi, meslek içi hiyerarşi ve kastlaşmanın da kaçınılmaz hale gelmesine sebep olmaktadır.

Bağımsız avukatlığın tasfiyesi ve sektörde tekelleşme anlamına gelen bu kanun ile avukatlık mesleği de tamamen sermayenin denetimine girmektedir. Süreç tek tek büroların yerini büyük avukatlık şirketlerine bırakmaya doğru ilerlemektedir. Sermaye sahibi avukatlar ile onların yanında çalışan ücretli avukatlardan ve hatta avukatlık sınavını verememiş hukuk fakültesi mezunu takip elemanlarından oluşacak şirketlerin alacağı davaların niteliği de bellidir. Ücretli avukatların kendi başına bağımsız bir dava alamaması, parası olanın savunulacağı bir sistem, tüccar avukatlığın önünü

açmaktadır.

Avukatlar kendilerini ne kadar eşit bir “zümre” olarak görmek isteseler de avukatlık sınıflardan bağımsız yekpare bir katman değildir. Avukatlar arasındaki sınıfsal farklılıklar gün geçtikçe derinleşirken, yaşanan dönüşümler sermaye sahibi avukatların lehine olmaktadır.

Dolayısıyla avukatlık mesleğinin dönüşümüne karşı söylenecek sözlerin temelini etik ya da meslekteki başarı, iyi-kötü, başarılı-başarısız avukatlık üzerinden belirlemek önemsizleşmektedir.

Burada da belirleyici olan sınıfsal roldür ve meslekteki etik vb. diğer değerler de bunun üzerinden şekillenmektedir.

Bu saldırılarla birlikte avukatlarla beraber mühendis, doktor vb. meslek gruplarının mesleki ayrıcalıkları da tartışmalı hale gelmektedir. Bu saldırıların püskürtülebilmesini, işçi sınıfı mücadelesi ile mesleki alanlarda yaşanan dönüşümler sonucu ücretli, sözleşmeli hale gelen kesimlerin nasıl bir bağ kuracağı belirleyecektir.

Süreç bu bağın kurulmasını zorunlu kılmaktadır. Emek gücünün sömürülmesi ise ancak ortak bir mücadele sonucunda son bulacaktır.

Entes patronundan yeni “çözüm” arayışları...

Entes Elektronik patronu **Ahmet Tarık Uzunkaya**, 160 günü aşkın süredir fabrika önünde kararlılıkla direnen Entes işçisi Gülistan Kobatan’a karşı yeni bir saldırı girişiminde bulundu. Kobatan’ın direnişine yönelik bu saldırı akıllara DESA işçisi Emine Arslan’a kesilen “kaldırım cezası”nı getirdi.

Entes patronu, havaların soğumasıyla birlikte Entes Elektronik’in de içerisinde bulunduğu AND Sanayi Sitesi önünde direniş çadırının bulunduğu alana moloz yığarak direnişi kırabileceği düşüncesine kapıldı.

Gülistan Kobatan, her zaman olduğu gibi yine pankartı ve çadırıyla birlikte direniş alanına gitti. Çadırın kurulduğu yere molozların yığıldığını gören Kobatan, bunun Entes patronunun yeni bir oyunu olduğunu anladı ve bu saldırıya yine pankartını asarak ve çadırını kurarak yanıt verdi.

İmza toplayarak klima talebinde bulunan işçileri kamerayla izlemeye alan Ahmet Tarık Uzunkaya’nın örgütlenmeye ve direnişe yönelik çok yönlü saldırıları eksik olmadı.

Uzunkaya, bir gün fabrikaya dağıtım yapan OSİM-DER üyesi işçilere sözlü saldırıda bulunurken bir diğer gün başka baskı yol ve yöntemlerini devreye soktu.

Entes işçisi Gülistan Kobatan da, moloz yığınlarına aldırmandan direnişine devam etti.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Kobatan’dan EMO’ya çağrı

Gülistan Kobatan, 20 Ekim Salı günü Beşiktaş’taki Elektrik Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi önündeydi.

Burada basın açıklaması gerçekleştiren Kobatan, Entes Elektronik fabrikasında onlarca işçiyi işten atarak açlığa ve sefaletle mahkum eden ve EMO’nun bir dönem yönetim kurulu başkanlığını yapmış ve halen EMO üyesi olan Ahmet Tarık Uzunkaya’nın tutumuna karşı sessizliğe bürünen EMO’yu emekten yana tutum almaya çağırdı.

Direnış Platformu, direnişteki Sinter Metal işçileri, IBM işçileri, ATV-Sabah grevcileri, Genel-İş Sendikası’nda örgütlenen ev işçileri, OSB-İMES İşçileri Derneği ve üniversite öğrencileri de eyleme destek vererek Kobatan’ın yanında oldular.

Eylemde, “Entes direnişi 160. gününde... EMO safını belirle! İşimi geri istiyorum! Direnen Entes İşçisi”, “EMO sessiz kalma! Entes direnişine destek ver! / Direniş Platformu” pankartları açıldı.

Kobatan, sermaye sınıfının özellikle krizin patlak verdiği süreçte işçi sınıfının kanı canı pahasına mücadelelerle elde ettiği kazanımlara azgınca saldırdığını vurgulayarak, sermayenin aynı zamanda tüm demokratik hak ve özgürlüklere, örgütlülüklere ve kurumlara da saldırdığını söyledi.

Meslek örgütlerinden demokratik kimliği ve duyarlılığı ile bilinen EMO’nun da bu erezyondan nasibini aldığını sözlerine ekledi.

EMO’nun bir dönem yönetim Kurulu Başkanlığını yapmış ve halen EMO’nun bünyesinde yer alan Uzunkaya’nın onlarca işçiyi işten atarak açlığa ve sefaletle mahkum ettiğine vurgu yapan Kobatan, EMO’yu safını belirlemeye çağırdı.

Eylem sonrası EMO yönetiminin daveti üzerine Kobatan ve EMO yönetimi arasında görüşme gerçekleşti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Faşist saldırı İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde protesto edildi...

Polis-zabıta-sivil faşist terörüne son!

Kızıl Bayrak gazetesi okurlarının 13 ve 20 Ekim tarihlerinde Cevizlibağ Metrobüs-Tramvay üstgeçidinde gerçekleştirdikleri gazete satışı sırasında maruz kaldıkları polis-zabıta ve sivil faşist terörü 21 Ekim günü İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde BDSP tarafından protesto edildi.

BDSP flamaları ve “Polis-zabıta-sivil faşist terörüne son... Faşist saldırılar ve baskılar bizi yıldıramaz! / BDSP” pankartının açıldığı eylem sloganlarla başladı.

Esenyurt Belediyesi’nde direnişlerini sürdüren Belediye-İş üyesi işçilerin, DİSK / Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir’in, Tüm Bel-Sen İstanbul 1 No’lu Şube Başkanı Kadri Kılıcı’nın da destek verdiği eylemde okunan açıklamada sermaye sınıfının kendi çıkarları ve ihtiyaçları doğrultusunda ülkeyi yönettiği ve sermayeye uşaklıkta sınır tanımayan AKP hükümetinin kendi bürokrasisini, polis teşkilatını, ordusunu ve medyasını oluşturmaya başladığı ifade edildi.

Son dönemde medyaya yansıyan örneklerden görüldüğü üzere zabıtalardan polis timi olarak kullanıldıkları da belirtildi.

Açıklamanın devamında 13 ve 20 Ekim günleri gerçekleştirilen saldırılar özetlendi. 20 Ekim akşamı gerçekleştirilen saldırının sivil faşistlerle itibat kuran zabıtalardan yönlendirmesiyle örgütlendiği ifade edildi.

Basın açıklamasının son bölümünde ise son birkaç ayda medyaya yansıyan zabıta terörü haberleri aktarıldı.

BDSP’nin açıklaması şu ifadelerle son buldu:

“AKP tarafından beslenen bu faşist çetelerin önemli bir kısmı ise bizzat AKP’li belediyelerde zabıta olarak istihdam edilmektedir. Polis terörünün ardından şimdi de zabıta terörü devreye sokulmuştur.

Ancak bilinmelidir ki sermaye devletinin her türden baskı ve zoru, faşist saldırısı ve terörü fayda etmeyecektir. Devrimci faaliyetimizi hiçbir zor engelleyemez. Sınıf devrimcileri işçi ve emekçilerin haklı davasından aldığı güçle, devrime ve sosyalizme duyduğu inançla mücadelesini büyötmeye devam edecektir, her saldırının ardından daha kararlı biçimde sınıfın öfkesini haykıracaktır.”

Açıklamanın ardından söz alan DİSK / Genel-İş Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir, açılım tartışmalarının olduğu bir dönemde sosyalist basının susturulmaya çalışıldığını söyledi. AKP hükümetinin uyguladığı baskıların işçi ve emekçiler tarafından nefretle karşılandığını ifade etti.

Demir, işten atılan Esenyurt Belediye işçileri ve Kent AŞ işçilerinin sürdürdüğü mücadeleyi selamladı. Konuşma, “Kızıl Bayrak’a kalkan elleri kıracağız!” sözleriyle son buldu.

Demir’in ardından söz alan direnişteki Esenyurt Belediye işçilerinden Ali Doğan da direnişleri hakkında bilgi verdi. Kızıl Bayrak çalışanlarına yönelik saldırıyı kınadı.

13 Ekim günü zabıta teröründen nasibini alan Kızıl Bayrak İstanbul muhabirlerinden Yılmaz Yaşar da olay gününe ilişkin yaşadıklarını aktardı. Yaşanan saldırının işçi, emekçilere ve Kürt halkına dönük saldırılardan bağımsız olmadığını dile getirdi.

Esenyurt Belediye işçileriyle beraber direnişlerini sürdüren pazarcılardan Ali Doğan da AKP hükümetinin kendine açtığı rant alanlarına dikkat çekti, direnişlerine destek olan kurumlara teşekkür etti.

Eylem mücadelenin süreceğinin belirtilmesiyle sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kızıl Bayrak satışına faşist saldırı!

Kızıl Bayrak’ı işçi ve emekçilere ulaştırmayı sürdüren sınıf devrimcileri 20 Ekim akşamı Cevizlibağ üstgeçidinde zabıta-sivil faşist işbirliği ile saldırıya uğradı.

Gazete satışına başlayan sınıf devrimcilerinin yanına yaklaşan İstanbul Büyükşehir Belediyesi’ne bağlı resmi bir zabıta şefi “burada gazete satamazsınız” diyerek gazete satışını engellemeye çalıştı. “Burada başka ürün satanların da olduğunu, gazete satışı gerçekleştirmenin meşru hakları” olduğunu zabıta şefine ileten sınıf devrimcileri, ajitasyon konuşmalarıyla satışa devam ettiler.

Gazete satışı yapan sınıf devrimcilerinin yanından ayrılarak telefonuna sarılan zabıta “Abi onlar yine geldi. Gazete satıyorlar. Ne diyorsun?... Tamam” ifadelerini kullandı. Ardından gazete satışı yapan sınıf devrimcilerinin yanına gelen resmi zabıta “Tamam çok fazla trafiği engellemeden satış yapabilirsiniz” dedi.

Gazete satışını sürdüren sınıf devrimcilerine yaklaşık 15-20 sivil faşist ellerinde bulunan sopalarla tek bir getirerek arkadan saldırdı. Sınıf devrimcileri çeşitli yerlerine aldıkları darbelerle yaralandılar.

Saldırı öncesinde, faşist güruhun kendi aralarında geçen “saldıralım mı abi!” ve “gidelim gazetelerini isteyelim vermezlerse saldırırız” vb. konuşmalar duyuldu.

“Ya Allah bismillah Allahuekber!”, “Allahsızlar!” diyerek sınıf devrimcilerine sopalarla saldıran ağzı salyalı faşist güruha anladığı dilden yanıt verildi. Sınıf devrimcilerinin müdahalesi sonrasında faşistler kaçarak uzaklaştılar.

Faşist saldırının ardından saldırının iç yüzü işçi ve emekçilere anlatıldı. Yapılan saldırının sadece devrimcilere değil, işçilere, emekçilere ve ezilen halklara karşı yapılan bir saldırı olduğu ifade edildi. Hiçbir faşist baskı ve saldırının devrimci faaliyeti engelleyemeyeceği ilan edildi.

Teşhir konuşmaları etrafta bulunan bazı emekçiler tarafından da desteklendi. Bir süre daha devam gazete satışı, ajitasyon konuşmaları ve “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganlarıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ajanlaştırma tehdidine protesto

Ankara’da BDSP’lilere yönelik baskın, gözaltı ve tutuklama terörünü devreye sokan sermaye devleti şimdi de “ajanlaştırma tehditleri” ile devrimci sınıf faaliyetini engellemeyi, BDSP çalışanlarına gözdağı vermeyi amaçlıyor.

Yakın zamanda Sincan İşçi Derneği üyelerine yönelik “ajanlaştırma girişi”ni 1 Ekim akşamı Mamak İşçi Kültür Evi çalışanı Erhan Erikli’ye yönelik “ajanlaştırma tehdidi” izledi.

Ankara BDSP ve İHD Ankara Şubesi, 20 Ekim günü konuyla ilgili basın toplantısı gerçekleştirdi.

Toplantıda İHD adına açıklama yapan Şube Başkanı Gökçe Otlı, sistemin kendisi gibi düşünmeyen herkesi çeşitli baskı yöntemleri ile sindirmeye çalıştığını söyledi. Son süreçte de ajanlık dayatması ile toplumsal muhalefetin baskı altına alınmaya çalışıldığını ifade etti.

Ajanlaştırma tehdidine maruz kalan Mamak İşçi Kültür Evi çalışanı Erhan Erikli ise 1 Ekim akşamı yaşanan olayı şöyle anlattı:

“1 Ekim akşamı saat 21.45’te eve giderken 2 sivil polis tarafından durduruldum. İsmimi söyleyerek canımı acıtmayacaklarını söylediler. Konuşacak bir şey yok dedim. Bunun üzerine elimi silahına dokundurdu. Benim bir yerlere gidip gitmediğimi sordular. İşçi Kültür Evi’ne gittiğimi söyledim. Benden oradaki kişiler hakkında bilgi vermeme istediler. Gittiğin örgüt bombalı bir pankart astı haberin var mı diye sordular. Olmadığını söyledim. Daha sonra seni de bu tür eylemlerde kullanacaklar diyerek beni korkutmaya çalıştılar. Polislere güvenip güvenmediğimi sordular. Güvenmiyorum dedim. Ardından eve gittim ve sabaha kadar evin etrafında arabayla tur attılar. Daha sonra okula gelerek kapının önünde beklediler ve beni arkadaşlarıma sordular. Benimle konuşmak istediler konuşulacak bir şeyimin olmadığını söyledim ve ayrıldım.”

Erikli, baskıların kendisini yıldıramayacağını söyledi.

BDSP’nin açıklamasında ise, Ankara’da son dönemde sınıf devrimcilerine yönelik saldırılar dile getirildi. Bu tarz saldırıların arkasında yatan nedenin sosyal mücadelelerin önünün kesilmesi olduğu söylendi.

Kızıl Bayrak / Ankara

İMF-Dünya Bankası İstanbul toplantısı üzerine Korkut Boratav’la konuştuk...

“Kapitalizmin yarattığı krizin gerçek nedenlerini perdeleyerek, krizin sosyal sonuçlarını önlemeye çalışıyorlar!”

Dünya kapitalizminin yaşadığı kriz, emperyalist ülkeleri krizden çıkış yollarını aramaya itmiş görünüyor. Emperyalist-kapitalist sistemin krizden çıkmak için öngördüğü ve uyguladığı her politika, krizin faturasını dünya halklarının, işçi sınıfı ve emekçilerin üzerine yıkmaktadır. Kriz ekonomik alanda patlak vermiştir ancak etkileri daha ötesinde sosyal ve politik boyutlarda kendisini göstermektedir. Eylül ayında Pittsburgh’da toplanan G-20 zirvesini de bu anlamda değerlendirmek gerekiyor.

Zira, zirve üzerine yapılan yorumlara göre G-20, bundan sonra küresel ekonominin en üst düzey mercii olacak. G-20, G-8 ülkelerinden bile daha önemli bir konuma gelecek. Alınan kararlar gereği daha çok siyasi bir yapı olan G-8 artık G-20’den ayrı toplanamayacak. G-8 ülkeleri, bundan böyle her G-20 toplantısından bir gün önce biraraya gelecek vb.

Bu kararların uygulanması durumunda, dünya ekonomisinin geleceği için alınacak kararlarda bundan böyle sadece ABD, İngiltere, Almanya, Japonya gibi büyük emperyalist devletlerin değil, Brezilya, Hindistan, Çin gibi ülkelerin de söz sahibi olacağı söyleniyor. Emperyalistler arası çıkar çatışmalarının giderek arttığı bir dönemde bu kararın bir gerçekliği olabilir mi? Bu karar ABD emperyalizminin merkezinde patlak veren krizin, bağımlı ülkelere fatura edilmesi anlamına gelmiyor mu?

Korkut Boratav: G-20 grubunun dünya ekonomisinin “islahatı” çabalarının merkezine taşıyan değişimin ardındaki temel etkenin Çin olgusu olduğunu düşünüyorum. Amerikan hegemonyasına dayalı emperyalist sistem, doların dünya ekonomisinin rezerv parası olmasına dayanır. Bu durumun Çin tarafından ciddiyle sorgulanması; üstelik Çin’in elinde doları fiilen çökertecek parasal bir gücün birikmiş olması, bu ülkeyi dışlayan politika önerilerinin geçersiz olacağını ABD ve Avrupa liderlerine gösterdi. Kriz sonrasında uluslararası finansal mimarinin yeni baştan (ve dolar’ın kaderini belirleyecek biçimde) inşası gündeme geldiğinde, Çin’i dışta tutmak artık imkânsızdır. Bu orta vadeli bir sorunla ilgilidir. Bir de Çin’in konjonktürel olarak artan önemi vardır: Uluslararası bunalım ortamında Çin’in, iç talebi pompalayarak büyüyebileceği; ve Batı’dan ithalatını artırarak dünya ekonomisinin genişleme ivmesine geçişte öncü rol oynayacağı algılandı. Emperyalist metropoller 2007-2009 içinde küçülmüş; Çin ise aynı yıllarda toplam olarak yüzde 34 büyümüş olacaktır. 2010 ve sonrasında da metropol ekonomileri sonu belirsiz bir durgunlaşma sürecine savrulurken, Çin’in hızlı büyümesinin süreceleceği öngörülmüyor. Ancak, bu türden bir ayrışmanın stratejik sonuçları da vardır: Çin ile metropol ekonomileri arasındaki büyüme farkı 2012’ye kadar sürerse bu ülke dünya ekonomisinin ikinci büyük ekonomisi konumuna yerleşecek; ABD ile arasındaki büyüklük farkı daralmış olacaktır. Büyüklük, dünyaya

hükmedebilmenin bir ön-koşuludur. Ve ABD emperyalizminin kuramcılarının biri olan Paul Kennedy, bu tür bir “fark daralması”nın, ABD’nin hegemonik konumuna son vereceğini öngörerek hayıflanıyor. Bu nedenlerle emperyalizmin yönetimine Çin’i katma projesi, bu ülkeyi ABD’nin hegemonik konumuna karşı çıkmamaya ikna çabasının bir parçasıdır. Bulunan formül, birkaç yıl önce en büyük Üçüncü Dünya ülkelerinin G-8 grubuna eklenmesiyle oluşturulan G-20 grubuna dünya ekonomisini düzenleme (ve bu hedefe giden pazarlık-müzakere sürecini yürütme) görevinin verilmesi; grubun fiili sekreteryasının da IMF’ye devredilmesi oldu.

Bu kararın alınmasının arka planındaki hedef tutacak mı? Türkiye gibi aslında “esamesi okunmayan” ülkeleri içeren bir gruplaşma, Çin’in ağırlığının hafiflemesine mi yol açacaktır? Yoksa, tam aksine, bazı konularda etkili bir alt-grup oluşturmaya başlayan BRIC ülkeleri (Brezilya-Rusya-Hindistan-Çin), ABD-AB’nin hesaplarını bozabilecek midir? Bu dörtlüye, bazen kişilikli bir Üçüncü Dünya ülkesi olarak Güney Afrika da katılıyor. Fazla iyimser olmamak gerekiyor. Zira, sözü geçen beş ülke, neoliberal modelin bazı öğelerini geçmiş yıllarda benimsemiş; uygulamışlardır. Ancak, özellikle metropol-çevre ilişkilerinin değerlendirilmesinde neoliberal ideolojiye tamamen teslim olmadan... Dolayısıyla, dünya ekonomisinin geleceği tartışılırken, Çin etkili ittifaklar oluşturabilirse, ABD-Avrupa’nın G-20 grubuna ilişkin hesapları tutmayabilir.

Olaylar böyle gelişme eğilimi gösterirse, ABD-Avrupa elbette etkili bir tepki gösterebilecektir. Muhtemelen, G-20’yi tekrar göstermelik bir konuma sokarlar; büyük kararların kilit ülkeler arasında ve kapalı kapılar ardında müzakere edileceği farklı bir sürece geçmeyi kararlaştırırlar. Bu durumda da, eski G-7 grubuna dönüş mümkün değildir. Azami bir liste yapılacaksa, ABD, Britanya, Fransa, Almanya, Rusya, Çin ve (Körfez’in petrol ihracatçılarını temsilen) Suudi Arabistan’dan oluşan yeni bir G-7 grubu önem kazanacaktır.

- İMF-Dünya Bankası toplantısı daha çok G-20 zirvesinde alınan kararları benimsedi. Bu anlamda G-20 zirvesinden çıkan sonuçların dünya halklarına, işçi ve emekçilerine faturası ya da etkisi sizce hangi boyutlarda ve nasıl olacak?

Korkut Boratav: Olası bir dönüşüme ilişkin olarak yukarıda sözünü ettiğim öngörüler, ABD’nin hegemonyasının zayıflamasına yol açtığı ölçüde, dünya halklarının lehine bir açılım anlamına gelir. Dikkat ediniz: Emperyalizmin son bulmasından değil, sistemin hegemonyasının ABD’den farklı bir hegemonik bloka, olası bir koalisyona kaymasından söz ediyorum. Emperyalizm, kapitalizmin bünyesinden türemiştir. Metropollerde kapitalizm tarihe karıştı. Emperyalizm, emperyalist devrardır.

Olası yeni bir hegemonik blok da kapitalist ülkelerden oluşacaktır; ancak, örneğin bir “devlet kapitalizmi” özelliği taşıyan Çin’in böyle bir blokta yer alması, emperyalizmin geleneksel yöntemlerinin önemini azaltabilir. Dolayısıyla, dünya halklarının kendi kaderlerine hakimiyet bakımından hareket serbestileri genişleyebilir. Bu da, halk sınıflarını kaderinin ülkeler düzlemindeki sınıf mücadelelerine bağlı hale gelmesi demektir. Bu tür bir dönüşümün olası sonuçları üzerinde bir genelleme yapamayız; ama ABD emperyalizminin hegemonyasına dayanan bugünkü ortamdan “daha kötü” olması herhalde söz konusu değildir.

- İMF-Dünya Bankası toplantılarında, emperyalist-kapitalist sistemin neden olduğu çevre tahribatı, yoksulluk, işsizlik vb. konuların da konuşulduğu yansıdı. Toplantılarda İMF Başkanı Strauss-Kahn, bir yandan dünya ekonomisinde “iyileşmeler”in başladığını ve 2010 yılında artı büyümelerin olacağını ifade ederken, diğer yandan da 2010’da pek çok ülkede işsizliğin artacağını, 90 milyon insanın ağır yoksullukla karşı karşıya kalacağını, bunun bazı ülkelerde savaşa neden olabileceğini söyledi. Dünya Bankası Başkanı Robert Zoellick de benzer açıklamalar yaptı. Kapitalist sistemden kaynaklı bu sorunların, yine emperyalist-kapitalist sistem tarafından ortadan kaldırılabileceği sizce mümkün mü?

Korkut Boratav: IMF ve Dünya Bankası, ABD’nin hegemonyasına dayalı emperyalist sistemin üst-organlarıdır. Bu türden bir işlev ve görev, kaba yöntemlerle yürütülemez. En aşırı ve katı neoliberal reçeteleri çevre ekonomilerine taşıdıkları tarihlerde dahi, kullandıkları söylem, yumuşak ve ılımlıdır. Bir yandan sermayenin ve emperyalizmin hegemonyasını güçlendiren yöntemleri uygularken, bir yandan da bu reçetelerin büyüme hızlarını, dolayısıyla halkın refahını yükseltme; bölüşüm ilişkilerinde eşitsizlikleri azaltma sonuçlarını vereceğini ısrarla savundular; mazlum ülkelerdeki kamuoylarını ikna çabalarını kesintisiz sürdürdüler. Şimdi de kapitalizmin yarattığı krizin gerçek nedenlerini perdeleterek, krizin sosyal sonuçlarını “eleştirel” görünüşlü bir söylemle anlatarak aynı işi yapıyorlar.

- İMF-Dünya Bankası toplantısının gerçekleştiği tarihlerde İstanbul sokakları da antiemperyalistlerin, sendikaların, kitle örgütlerinin eylemlerine sahne oldu. Düzen cephesi, antiemperyalistlerin eylemlerine azgınca saldırdı ve karalamaya çalıştı. Haklı ve meşru bir tepkinin sonucu olan eylemlere yönelik saldırı ve karalamaları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Korkut Boratav: İMF-Dünya Bankası toplantısına karşı bu tür eylemler yapılmasaydı, Türkiye için bir yüz karası olurdu. Direnme ve protesto eylemlerinin, egemen sınıfın sözcüleri ve iktidar tarafından alkışlanması elbette beklenemezdi.

Dünya işçi ve emekçi hareketinden...

Petrobras işçilerinden iş yavaşlatma eylemi...

Brezilya'nın dünya devi petrol şirketi Petroleo Brasileiro SA işçileri zam taleplerinin kabul edilmemesi üzerine 16 Ekim günü iş yavaşlatma eylemi başlattılar.

Brezilya'da birçok üniteye yapılan eyleme yaklaşık 10 bin işçi katıldı.

Sendika yöneticisi Edson Munhoz eylem sonucu rafinerilerde üretimin yavaşladığını, 7 eyalette işçilerin eyleme katıldığını söyledi.

Munhoz, işçilerin %16'lık zam talepleri olduğunu, fakat şirketin %4.9'luk artış önerdiğini açıkladı.

Fransa'da grev deniz ulaşımını etkiledi...

Fransa'da Sea France Gemi Acentası'nda 500 işçinin işine son verileceğini öğrenen işçiler grev kararı aldı.

Bunun üzerine SeaFrance şirketi, websitesinde 16 Ekim Cuma günü saat 07.00 ile 17 Ekim Cumartesi saat 08.30 arası vapur seferlerinin yapılamayacağını açıkladı.

Şirket yönetimi, yeniden yapılandırma anlaşmaları yapılmazsa şirketin iflas edeceğini söyleyerek faturayı işçilere keseceğini açıkça ifade etmiş oldu.

Hastane çalışanlarından 1 günlük grev...

ABD'de yüzlerce hemşire ve diğer sağlık çalışanları Providence St. Peter Hospital'da 16 Ekim günü greve çıktı.

Sözleşmeleri Haziran ayında sona eren sağlık çalışanlarının örgütlü olduğu sendikayla hastane arasında 4 aydır görüşmeler yapılıyor.

Sendika, sağlık yardımları, emeklilik ikramiyeleri ve maaş artışlarıyla ilgili görüşmelerin sürdüğünü söyledi.

Hastane sahibi Jamie Groome “Önemli olan sağlık, maaşlar değil. Şu an kendi kızımın sigortasını bile ödeyemiyorum” derken işçiler hastanenin görüşmeler süresince sendika faaliyetlerine ve işçi haklarına yönelik saldırılarını yoğunlaştırdığını dile getirdiler.

Fransa alev alev...

Fransa'da, Sarkozy hükümetinin tarım politikalarını protesto eden çiftçiler Chaps Elysees Bulvarı'nda yolu trafiğe kapatıp getirdikleri saman balyalarını cadde üzerinde ateşe verdiler. Göstericiler devletin üreticilere desteklerini arttırmasını, vergilerde indirime gitmesini talep ettiler.

Çiftçiler, lastik ve balyaları yakarak meydana giden yolları kapattılar.

Çiftçilerin eylemi nedeniyle, başkentte yerli ve yabancı turistlerin başlıca uğrak yerlerinden biri olan meydana trafik felce uğradı. Tarım ürünleri fiyatlarındaki düşüşle birlikte yaşam koşullarının giderek kötüleştiğini ifade eden çiftçiler, hükümetin gerektiği kadar sübvansiyon sağlamadığını ifade ediyorlar. Çiftçiler, Paris'in yanı sıra diğer şehirlerde de protesto gösterileri düzenlediler. Çiftçiler, hükümetten 1,4 milyar avro tutarında sübvansiyon ve vergilerin indirilmesini talep ediyorlar.

Meksika'da yüz binler işten atmalara karşı alanlardaydı!

Meksika hükümeti geçtiğimiz hafta sonu 25 milyon

kişiye elektrik enerjisi sağlayan elektrik şirketi LyFC'nin kapatılacağını duyurmuştu.

40 bin işçinin işsiz kalması ve 22 bin emeklinin de etkileneceği anlamına gelen elektrik şirketinin kapatılması yüz binlerce kişi tarafından protesto edildi.

Meksika Elektrik İşçileri Sendikası 350 bini aşkın kişinin eyleme katıldığını açıkladı.

Meksiko City'nin Zocalo Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen işçiler Devlet Başkanı Felipe Calderon'u protesto eden dövizler taşıdılar.

Hükümet, şirketi kapatmak zorunda kaldığını, çünkü her yıl 25 milyar peso zarar edildiğini söyledi.

Enerji Bakanı ise daha büyük bir devlet şirketinin hizmet vereceğini belirtti.

Şirket kapatılmadan önce kolluk kuvvetlerini 76 şubeye ve ayrıca 5 santral ve dağıtım merkezine yığan hükümet, atılan işçilere tazminat ödeyeceğini söyleyerek işçilerin eylemini kırmaya çalıştı.

Sendika ise işçilere tazminat teklifini kabul

etmemelerini söyledi.

Şirketin kapatılmasıyla birlikte yaşanan elektrik kesintisi Meksiko City'de ve Orta Meksika'da yaşayan on binlerce kişiyi etkiledi.

Porto Riko'da işten atmalara karşı grev!

Geçtiğimiz hafta Porto Riko'nun başkenti San Juan şehrinde Perşembe günü işten atmalara karşı grev yapıldı.

Hükümetin 17 bin kişiyi işten çıkaracağını duyurması üzerine kamu çalışanları ve diğer sektörlerden işçiler grev yaptı.

Hükümet 3.2 milyar dolarlık açığı kapatmak için işten atmaların yapılacağını söylerken Vali Louis Fortuno da ülkenin ekonomik durumunun daha kötüye gitmemesi için işten atmaların gerekli olduğunu söyleyerek faturanın işçi ve emekçilere kesileceğini açıklamış oldu.

Birleşmiş Milletler Komisyonu Honduras'ta insan hakları ihlallerini araştırarak

Bir Birleşmiş Milletler Komisyonu, Pazar gününden bu yana Honduras'ta bulunuyor ve 28 Haziran darbesinden bugüne ülkede insan hakları açısından durumu inceliyor. 7 Kasım'a kadar Honduras'ta kalacak olan ve üç delegasyondan oluşan komisyon, araştırmasını bitirdiğinde, Birleşmiş Milletler İnsan Hakları yetkilisi Navi Pillay'a ayrıntılı bir rapor sunacak. Komisyon, direniş hareketinin temsilcileri ile görüşmeler yapacağı gibi, darbeyi açıktan destekleyen Honduras insan hakları komseri Ramón Custodio gibi isimlerle de görüşecek. Komisyonun ayrıntılı programı ve komisyonda bulunan kişilerin isimleri ise güvenlik sebebiyle açıklanmıyor.

Honduras İnsan Hakları Komitesi (CODEH), başkanı Andrés Pavón'a göre bu inceleme sonucunda, Honduras'ta bir diktatörlük kurulduğundan başka bir sonuca ulaşılması mümkün değil. Pavón, Küba ajansı Prensa Latina'ya yaptığı açıklamada; “*Hazırlanacak olan Birleşmiş Milletler Raporu, bizim Amerika İnsan Hakları Komisyonu'na ve Uluslararası Adalet Divanı'na darbeciler ile ilgili yaptığımız şikayetleri temellendirecektir*” dedi.

Darbeciler, ülkede her şey normalleşmiş gibi bir görüntü oluşturmaya çalışsalar da gerçekler bunun tam tersini söylüyor. Geçtiğimiz hafta sonu, darbeci beylerin bir kişinin daha ölümüne sebep oldukları ortaya çıktı. Meslekokulları Enstitüsü Sendikası (SITRAINPOP) yöneticisi Jairo Sánchez, 23 Eylül günü direniş hareketinin organize ettiği pasif direniş eyleminde, yürüyüş kortejinde iken polis ve askerin silahlı saldırısı sonucu yaralanmıştı. Sánchez, aldığı yaralar sebebiyle Cumartesi günü yaşamını yitirdi. Ulusal Direniş Cephesi genel koordinatörü Juan Barahona ve köylü örgütlenmeleri lideri Rafael Alegría, Sánchez'in ölümünün, rejimin, halkın demokrasi için mücadelesini şiddet ile bastırmaya çalışmasının bir sonucu olduğunu, ama direniş hareketinin darbecilerin işledikleri suçlarla durdurulamayacağını söyledi. Direniş hareketinin bildirdiğine göre, darbeden bu yana darbecilerin öldürdüğü kişi sayısı 20'den fazla.

Cumartesi günü ayrıca, darbecilerin emriyle üç radyo programının daha yayını durduruldu. Özel bir radyo olan Radio Cadena Voces'e para ödeyerek yayını sağlanan ve Cumartesi günü yayını durdurulan Kadın Barış Hareketi, Kadın Araştırmaları Merkezi, Kadın Hakları Merkezi programları darbeden bu yana, darbeye karşı net bir tutum sergiliyorlardı. Kadın Barış Hareketi'nden Gladis Lanza, radyo programlarına uygulanan yasağın, Honduras'ta düşünce özgürlüğüne karşı yapılan saldırıların yeni bir adımı olarak değerlendirirken şunları söyledi: “*Bunlarla bizi susturabileceklerini sanıyorlar. Ama biz, insan hakları ihlallerini ve keyfi uygulamaları duyurmak için, anayasal düzene dönüş talebimizi yükseltmek için başka yollar bulacağız*”. Darbeciler, bundan önce 28 Eylül'de Canal 36 televizyonunun ve Radyo Globo'nun binalarını işgal etmiş ve yayınlarını durdurmuştu.

Zelaya delegasyonu ile darbeciler arasında iki hafta önce başlayan pazarlık görüşmeleri ise darbecilerin, Zelaya'nın görevine geri dönmesini engellemek için her yolu denemeye çabalamaları sonucunda hafta başında kesildi. Darbecilerin göreve getirerek geçiş dönemi devlet başkanı olarak adlandırdıkları Roberto Micheletti, Zelaya'nın göreve dönmesi ile ilgili kararı Honduras Yüksek Adalet Divanı'nın vermesini önerdi. Oysa bu kurum, başından beri darbecileri hukuksal olarak savunmaya çabıyor. Zelaya ise, parlamentodan kendisinin görevden alınmasına dair verdiği kararı iptal etmesini talep ediyor: “*Benim zor yoluyla ülkeden uzaklaştırıldığım gün, meclis toplandı ve benim görevden alınmama karar vererek yeni bir devlet başkanı atadı. Oysa meclisin, devlet başkanını görevinden alma yetkisi yoktur*” diyen Zelaya, “Mücadele ülkemizde, adalet, eşitlik, katılımcı demokrasi sağlanana kadar devam edecek” sözleriyle de barışçıl direnişi zafere kadar sürdürme çağrısı yaptı.

André Scheer

20 Ekim tarihli Die Junge Welt'ten kızılbayrak.net için çevrilmiştir

BM Tarım Örgütü raporu dünyadaki açlığı belgeledi...

Açlığın olmadığı bir dünya için sosyalizm!

BM’ye bağlı Gıda ve Tarım Örgütü (FAO) ile Dünya Gıda Programı’na (WFP) göre, 2009 yılında 1 milyar 20 milyon kişi gıdasız kaldı. Dünyada açlığa ilişkin yayınlanan yıllık raporda, 2009’da, bir önceki yıla göre yaklaşık 100 milyon kişinin daha aç kaldığı ifade edildi ve bunun son 40 yıldaki en yüksek aç sayısı olduğu vurgulandı. Bu itirafı ilk yapan Gıda Örgütü değildi. Kısa bir süre önce Dünya Bankası’nın başkanı da benzer itiraflarda bulunmuştu.

Dünya Bankası Başkanı Robert Zoellick *“Dünyada kriz yaşanmamasını sağlamamız mümkün değil. Aslında gelecekle ilgili bildiğimiz tek şey var. O da her zaman başka krizler yaşanacağıdır. Kriz nedeniyle bu yıl 59 milyondan fazla insan işini kaybedebilir. Afrika’nın Sahra altındaki az gelişmiş bölgelerinde 30 bin ile 50 bin bebek ölebilir...”* diyerek kapitalizmin barbarlığını gözler önüne sermişti.

Kapitalizm açlık üretir...

Marks, 1848 El Yazmaları’nda kapitalizmde açlığın nedenini şöyle açıklamaktadır; *“Sermaye her gün artıyor; nüfusla birlikte emeğin gücü de büyüyor ve bilim her geçen gün, doğa güçlerini insanın hizmetine daha çok sokuyor. Bu üretken kapasite, bilinçli olarak ve herkesin çıkarı doğrultusunda uygulansaydı, insanlığın payına düşen emek, kısa zamanda asgariye indirilmiş olurdu. Rekabete bırakılacak olursa o da aynı şeyi yapar ama çelişkiler çerçevesi içinde. Toprağın bir bölümü en iyi biçimde işletilirken, bir bölümü bomboş durmaktadır. Sermayenin bir bölümü şaşırtıcı bir hızla dolanırken, bir bölümü de sandıklarda ölü yatıyor. İşçilerin bir bölümü günde 16 saat çalışırken diğer bölümü işsiz ve açlıktan ölüyor.”*

Kapitalizmin temel işleyiş yasaları hala değişmedi ve Marks’ın çözümlemesi geçerliliğini korumaktadır.

Bugün tüm dünyayı kasıp kavuran yoksulluğun ve açlığın sorumlusu kapitalizmdir. Gıda ürünlerinin üretimini sınırlayanlar kapitalistler ve denetimlerindeki devletlerdir. Kapitalist tarım tekelleri ellerindeki fazla üretimi sürebilecekleri pazarları yaratabilmek için geri kalmış ülkelerin tarımını yıkıma uğratmaktadırlar.

Emperyalist-kapitalist sistemin en önemli kurumlarından biri olan IMF ve Dünya Bankası, dayattıkları programlarla bir yandan ülke ekonomilerini çökertiyor, diğer yandan da emperyalist tarım tekellerine yeni pazar alanları açmak için tarımda yıkım programlarını dayatıyorlar. Bu nedenle tarıma verilen destekler hızla kaldırılıyor. Tarım yıkıma uğratarak, bu alanda da dışa bağımlılık derinleştiriliyor. Emperyalist tarım tekelleriyle yarışamayan üretici köylülük tarımı terk etmek zorunda kalıyor.

Birçok ülke kendisine fazlasıyla yetecek tahıl ve gıda ürünleri üretme olanaklarına sahip olmasına rağmen, tahıl ve gıda maddeleri ithal etmek zorunda kalıyor. Öte yandan, tırmanan işsizlik ve her geçen gün daha da düşürülen ücretler, açlık sınırında yaşayanların sayısını hızla arttırıyor. Bolluk arttıkça, yani daha fazla gıda maddesi üretildikçe açlık çeken insanların sayısı çoğalmaktadır. Milyarlarca insanın varlık içinde yokluk çekmesine sebep olan kapitalist sistemin kendisidir.

1 milyar insanın aç olduğu, servetleri 40-50 milyar dolarlarla ifade edilen sermayedarların var olduğu dünya, emperyalist-kapitalist dünya sisteminin eseridir. Dünya ölçüsündeki üretim insanların gıda ihtiyacını

karşılamaya yeter de artar bile. Buna rağmen milyarlarca insan yetersiz besleniyor, milyonlarcası ise açlıktan ölüyor.

Açlık ve yoksulluğun olmadığı sosyalist bir dünya için...

Emek sömürüsü, açlık ve yoksulluğun temelidir. Emek sömürüsüne dayalı kapitalist sistem ayakta kaldıkça, kitlesel açlık ve yoksulluk kaçınılmaz hale gelir. En genel tanımıyla, milyarlarca insan emeğinin ürettiğine bir avuç tekelin el koyması, insanlar ne kadar çalışırlarsa çalışsınlar, ne kadar üretirlerse üretsinler, açlık ve yoksulluğu büyütmekten başka bir işe yaramaz. Büyüyen zenginlik yoksulluğun da büyümesini getirir. Bu, kapitalizmin temel bir yasasıdır.

“Kâr, daha çok kâr” mantığıyla işleyen kapitalizm, açlık ve yoksulluğun temel kaynağıdır. Kapitalizm insanlığın ihtiyaçlarını değil, kapitalistlerin kârlarını temel alan bir sistemdir. Bunun içindir ki, bir yanda devasa bir zenginlik birikirken, öte yanda açlık ve yoksulluk derinleşir. Üretim tüm insanlığın ihtiyaçlarını karşılayacak bir kapasiteye ulaşırken, zenginlikleri üretenler bunun sonuçlarından yararlanamazlar. Sosyalizm, kapitalizmin bu dengesizliğine son veren sistemin adıdır. Sosyalizm, emek sömürüsüne son verir. Sosyalist sistemde üretim kâr için değil, işçi ve emekçilerin gereksinimleri için

planlanır. Sosyalizm, üretim araçlarını bir avuç kapitalist sermaye sahibinin özel mülkiyeti olmaktan çıkarır, tüm toplumun ortak mülkiyeti haline getirir.

Sosyalizm, tekellerin rekabeti için plansız bir üretim ve tüketim faaliyetine, ülke kaynaklarının yok edilmesine izin vermez. İşçi ve emekçilerin ihtiyaçları temel alınarak üretim planlandığı için, tüketilemeyen üretim fazlalarının yarattığı krizler, sosyalist planlı ekonomide yaşanmaz.

Bolşevik devrim gerçekleşmeden önce, Çarlık Rusya’sında, işçi ve emekçiler ekmek bile bulamıyordu, açlıktan kıvranıyordu. Moskova ve Petrograd işçilerine iki günde bir 60 gram ekmek veriliyordu. Topraksız ve az topraklı köylülerin, en ağır koşullarda çalıştırılan işçilerin açlık içinde yaşamaya mahkum edildiği bir yoksulluk yaşıyordu.

Devrim bu koşullarda hayat bulmuştur. Bu tablo çok kısa bir süre sonra değişmiştir. Aç köylüler ve işçiler ülkesinde, arka arkaya yapılan başarılı ekonomik planlamalarla, hızlı bir sanayileşme ve ekonomik büyüme yaşanmış, açlık ve yoksulluk sorunu çözülmüştür. 1929 büyük bunalımı patlak verdiğinde, Sovyet ekonomisinde yaşanan yüzde 10’luk büyüme bütün bir kapitalist dünyayı şaşkınlık içinde bırakmıştır. Ortaya çıkan bu tablo sosyalizmin başarısıdır. İşçi ve emekçiler için açlığın olmadığı bir yaşam, emperyalist-kapitalist dünya sisteminin yıkımıyla, aynı anlama gelmek üzere sosyalizmin kazanılmasıyla mümkündür.

16 Ekim Dünya Gıda Günü’nde açlık ve yoksulluk tartışıldı...

Japonya, Güney Kore, Hong Kong, Tayland, Filipinler, Malezya, Endonezya, Fiji, Pakistan ve İsveç’ten gıda işçileri sendikalarından temsilciler 15 Ekim’de Tayland’ın Bangkok şehrinde Uluslararası Gıda İşçileri Federasyonu (IUF) – Asya-Pasifik Gıda ve İçecek Sektörü Toplantısı gerçekleştirdiler.

“Dünya Gıda Günü 2009: Kriz, dünyada yükselen açlık dalgasını devirmek için bir fırsattır”

15 Ekim 2009 günü yapılan toplantıda şu ifadelere yer verildi.

“2007 ve 2008 yıllarında, dünya çapında gıda ayaklanmalarının gerçekleşmesine neden olan gıda fiyatlarındaki ani artışın şoku, mevcut küresel gıda sisteminin başarısızlığını açığa çıkarıyor. Şu an dünyada 1 milyarın üzerinde insan açlık çekiyor ve gıda krizi aslında hepimizin sağlıklı beslendiğini bir kez daha gösteriyor.

2008 Ekim ayındaki küresel ekonomik çöküş ve mevcut derin resesyon sonucunda gıda fiyatlarında düşüş yaşansa da, açlık çeken insanların sayısında azalma olmadı ve buna sebep olan sistemin acilen değiştirilmesi gerekiyor.

Fakat, şu an yaşanan kriz bizlere yeni bir yaklaşımla politika yapma fırsatı veriyor.”

Toplantıda, tek başına “Gıda Hakkı”nın yeterli olmadığı, 1996 yılında Roma’da gerçekleştirilen Dünya Gıda Zirvesi’nde herkesin gıda hakkından yararlanması gerektiğinin onaylandığı fakat bunun hiçbir şeyi değiştirmediği söylendi. Tam tersine, şu an durumun çok daha kötü olduğu ifade edildi.

Ayrıca, işçilerin gıda alabilme kapasiteleri olmadan dünyadaki açlığın çözülemeyeceği söylendi.

“Bu yüzden, haklarını ve çıkarlarını korumak için işçilerin bağımsız sendikalar kurmalarını engelleyen hükümetler ve şirketler, dünyada açlığın sürmesine yol açıyor. İşsizlik, düşük ücretler, iş güvencesinin olmayışı, toplu sözleşme hakkından yoksunluk ve açlık arasındaki bağın göz ardı edilmemesi gerekiyor” ifadelerine yer verildi.

Ne kadar gıda üretimi ve tüketimi yapılacağına büyük şirketler tarafından belirlendiği bir ekonomik sistemde yaşadığımız ve dünya genelinde yaygınlaştırılan sözleşmeli çalışmanın milyonlarca aileyi açlığa terk ettiği söylendi.

Son olarak, uzun vadede gıda sorununu çözmek için asıl işin gıda hakları ve gıda işçileri sendikalarına düştüğünün vurgulandığı toplantıda IUF-A/P’nin bölgede İş Güvencesi ve Gıda Hakkı kampanyası başlatması gerektiği belirtildi.

Samet Çelik, Aynur Epli, Bekir Şimşek, Erol Zavar, Güler Zere... Sermaye devletinin zindanlardaki “sessiz katliam” politikası sürüyor!

Katliamcı düzen zindanlarıyla birlikte er ya da geç yıkılacaktır!

Hayatın her alanında olduğu gibi cezaevlerinde de emek ile sermaye, devrimci irade ile faşist baskı ve zor amansız bir savaşım içerisinde. Dışarıda ücretli emek sömürsünün devamı için işçi ve emekçileri dört bir yandan ablukaya alan düzen, içeride de toplumun öncülleri olan devrimcileri tecrit koşullarıyla teslim almaya çalışmaktadır. Düzen tarafından devrimci iradeyi kırmanın ve teslim almanın en temel araçlarından biri olarak görülen cezaevlerinde devrimciler düzenlenen operasyonlarla doğrudan katledilmeye çalışılmakta, çoğu zamansa ağır hastalık koşullarına rağmen içeride tutulmaya devam edilerek sessizce katledilmektedirler.

Hasta tutsakların ölümüne terkedilmesi diğer işkence ve katliamlar gibi bilinçli bir devlet politikasıdır!

Devrimci mücadeleyi sindirip yok etmek için türlü işkence ve katliamları hayata geçiren sermaye devleti cezaevlerindeki hasta tutsakları da bilinçli bir politika gereği serbest bırakmamaktadır. Ve bu politika sonucu daha yakın zamanda onlarca ölüm yaşanmışken yenileri de kapıda beklemektedir.

ÇHD, İHD gibi kurumların raporlarına göre sadece 2008 yılında 37 tutsak çeşitli hastalıklar nedeniyle hayatını kaybetmiş bulunmaktadır. *Mustafa Elçi, Gurbet Mete, Hasan Kert, Beşir Özer, Recep Çelik ve İsmet Ablak* 2009’un ilk altı ayında hayatını kaybeden tutsaklardır. Şu an için toplam 19 tutuklu ve hükümlü ölüm sınırında bulunmaktadır. DHKP-C davasından 34 yıl hapis cezası alan ve 14 yıldır cezaevinde bulunan Güler Zere, yine bu süreçte öne çıkan isimlerin başında gelmektedir.

Elbistan E Tipi Kapalı Cezaevi’nde kansere yakalanan Zere, ilk teşhis sonrası Adana Karataş Kadın Cezaevi’ne sevk edilmiştir. Zere için “*tedavisinin cezaevi koşullarında mümkün olmadığına*” dair Çukurova Üniversitesi Adli Tıp Ana Bilim Dalı, Balcalı Hastanesi ve Adana Tabip Odası tarafından rapor hazırlanmasına rağmen Elbistan Cumhuriyet Başsavcısı tahliye talebini kabul etmemiş ve Zere’yi İstanbul Adli Tıp Kurumu’na sevk etmiştir. Toplam 28 saatlik yolculuk ile bir başka işkenceye maruz kalan Zere’ye, Nur Birgen başkanlığındaki 3. İhtisas Kurulu, birkaç dakikalık “muayene” sonrası, “*tedavisinin cezasının ertelenmesine gerek yok*” raporu vermiştir. Avukatların rapora itirazı Adli Tıp Genel Kurulu’nda ilk olarak 27 Ağustos’ta görüşülmüştür. Bu görüşmede bazı evrakların eksik olduğu belirtilerek hastaneden yeni raporlar istenmiştir. 3 Eylül’de gelen raporlar sonrası 10 Eylül’de ikinci kez toplanan Genel Kurul yine “evraklar eksik” diyerek karar almamıştır. Sonraki açıklamalarda “*Evraklar geldiğinde genel kurul toplantısı dahi yapılmadan Güler Zere dosyasının karara bağlanacağı*” ifade edilmesine rağmen, geçtiğimiz hafta, Genel Kurul’un ikinci toplantı sonrası tek bir yazışma dahi yapmadığı ortaya çıkmıştır. Bununla beraber Zere’nin, doktorlar tarafından sözlü tacize uğradığı da ifade edilmektedir. Avukat Oya Aslan’ın aktarımına göre onkoloji servisinde çalışan bir doktor Zere’yi, “*dışarıda*

olsaydın kaç insanı öldürecektin” sözleriyle taciz etmiştir.

Böylesi insanlık dışı koşullarda ölenleri ya da ölümü bekleyenleri daha da sıralamak mümkündür.

PKK dava tutsağı İsmet Ablak cilt kanseri hastalığı nedeniyle 30 kez ameliyat olmuş ancak tüm tahliye talepleri Adli Tıp Kurumu’na reddedilmiştir. Bile bile ölümüne mahkum edilen Ablak, 18 Temmuz günü cezaevinde hayatını kaybetmiştir.

Sincan F Tipi Cezaevi’nde mesane kanseri tedavisi gören ve bugüne kadar 30’a yakın tıbbi müdahale ve ameliyat geçiren Erol Zavar, Buca Kırıklar 2 Nolu F Tipi Cezaevi’nde kalan kan kanseri hastası olan Samet Çelik, Adana Kürkçüler F Tipi Cezaevi’nde bulunan ve hepatit B ile sinir hastalıklarına sahip Rasim Aşan ve diğerleri... Düzenin bu bilinçli politikası sonucunda ölüm sınırında bulunan tutsakların durumu gün geçtikçe ağırlaşmaktadır.

Sermaye devletinin cezaevlerindeki devrimci tutsaklara dönük bu yok etme politikalarında birçok düzen kurumu eşgüdüm halinde çalışmaktadır. Bu noktada Adli Tıp Kurumu devrimciler için dolaysız bir cellat görevi görmektedir.

Hüseyin Üzmez ve Münevver Karabulut davalarındaki şaibeli kararlarının yanı sıra Adli Tıp Kurumu’nun sicili öncesinde de oldukça kabarıktır. Katliamcı düzenin en has kurumlarından biri olan Adli Tıp, özellikle devrimci tutsaklara yönelik işkenceleri örtbas eden ve devrimcileri tecrit koşullarında göz göre ölümüne götüren raporların düzenleyicisi olmuştur. Hipokrat yemininden çok öldürmeye ve katletmeye yemin etmiş bu modern cellatlar “doktorluk” ünvanlarını işkence ve katliamları örtbas etmek adına kullanmışlardır. Susurluk hükümlüsü Özel Harekat Dairesi eski Başkanı İbrahim Şahin’den JİTEM kurucusu emekli Albay Arif Doğan’a, emekli Orgeneral Şener Eruygur’dan emekli Orgeneral Hurşit Tolon’a birçok kontrgerilla artığı için tahliye raporları hazırlayan bu kurum ölüm sınırında bulunan onlarca devrimci tutsağa “*tahliyesine gerek yok*” raporları düzenlemiştir.

Adli Tıp Kurumu’nun ön plana çıkan isimlerinden birisi de kuşkusuz Nur Birgen’dir. Beyoğlu Adli Tıp Müdürü iken işinin ehli bir “*işkenceyi gizleme raportörü*” olarak iş görmeye başlayan bu tescilli katil, geçen zaman içerisinde “*kariyer*” basamaklarını hayli

hızlı çıkmıştır. İnsanlık onurunu ayaklar altına alan kararları sonrası 1995 yılında Türk Tabipler Birliği tarafından Birgen’e “*meslektan 6 ay men*” cezası verilmiş ancak karar bir türlü uygulanamamıştır. Daha sonra ödüllendirilerek şimdiki görevi olan 3. İhtisas Kurulu Başkanlığı’na getirilen Birgen, düzenin her daim ihtiyaç duyduğu bir isim haline gelmiştir. Yine 2001 yılında işkence ve kötü muamelenin soruşturulması ve önlenmesi amacıyla AB eliyle hazırlanan “İstanbul protokolü” projesinin başına da Birgen getirilebilmiştir. Birgen’in, Adalet Bakanlığı’na böylesi bir projenin koordinatörü olarak atanması değme kara mizah hikayelerine taş çıkartacak niteliktedir.

Özetle, işkence ve katliamın bilinçli bir devlet politikası olduğu yerde devrimci tutsakların göz göre göre ölümüne terk edilmeleri de tercihen gerçekleştirilmektedir. Birgenler, Adli Tıp Kurumu Kurulları ve tüm diğer aktörler bu bilinçli devlet politikasını pürüzsüzce hayata geçirebilmenin yalnızca araçlarıdır. Sermaye devleti Güler Zere’yi ve tüm diğer tutsakları böylesi yöntemlerle yok ederek devrimci iradeyi de teslim almaya çalışmaktadır.

**Güler Zere ve tüm diğer hasta tutsaklar serbest bırakılsın!
Devrimci tutsaklara özgürlük!**

Yaşananlardan da görüldüğü gibi düzen devrimci tutsakları zindanlarda bile ölümüne terketmektedir. Sermaye devleti tutsakların tecrit koşullarından kaynaklı ortaya çıkan veya tecrit koşullarının arttırdığı hastalıklarıyla ilgili verilen “*tahliye edilmelidirler*” raporlarını görmezden gelmekte, kendi ihtiyaçlarına uygun olarak aksi yönde düzmece raporlar hazırlatmaktadır.

Ağır tecrit koşullarına ve hastalıklarına rağmen devrimci iradenin teslim alınamayacağını düşmanın suratına haykıran devrimci tutsaklarla dayanışmayı yükseltmek ve hasta tutsakların serbest bırakılması talebini dile getirmek başta komünistler olmak üzere tüm toplumsal muhalefetin omuzlarına yüklenmiş bir görevdir.

Katliamcı düzeni zindanlarıyla birlikte tarihin çöplüğüne göndermek için mücadeleyi büyütelim!

Hasta tutsaklar için eylemler sürüyor

İstanbul

16 Ekim günü Taksim Tramvay Durağı'nda biraraya gelen kitle Güler Zere'nin fotoğrafının bulunduğu pankart ve İngilizce ve Türkçe, "Kanser hastası Güler Zere'ye özgürlük! Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!" pankartlarının arkasında yürüyüşe geçti.

Yunanistan Konsolosluğu önüne gelindiğinde kitle bir süre oturma eylemi yaptı. Oturma eylemi sırasında Çav Bella marşı söylendi. Oturma eyleminin ardından sloganlarla Galasataray Lisesi önüne gelindi.

Burada basın açıklamasını, Emekli-Sen Beyoğlu Şube Başkanı Hasan Kaşıkır gerçekleştirdi.

Siyasal iktidarın, hasta tutuklu ve hükümlülere ilişkin sürdürdüğü politikanın bilim dışı olduğunu söyleyen Kaşıkır, hiçbir bilimsel ölçüye dayanmayan, dahası tıbbi raporlara aykırı olarak, hasta tutuklu ve hükümlülerin hastanelerin mahkum hücrelerinde ölüme terk edildiklerini ifade etti. 27 Ağustos ve 10 Eylül 2009 tarihlerinde toplanan ATK Genel Kurulu'nun bir kısım evrak bulunmadığı gerekçesiyle karar vermediğini söyledi. Ölüm kararı verirken hiçbir evrakı aramayanların bugün özgürlük kararlarını "eksik evrak var" diyerek vermediklerini, aylardır eksik evrakların temin edilmediği gibi yeni "eksik evrakların" istenmesine karar verildiğini ifade etti. Güler Zere ve diğer hasta tutsakların biran önce serbest bırakılmasını istedi.

Adana

İnönü Parkı'nda yapılan açıklamada Adli Tıp Kurumu'nun hala nihai raporu hazırlamadığı ifade edildi.

Basın metninin okunmasının ardından söz alan Doktor Osman Küçükosmanoğlu cezanın infazının ertelenmesi gerektiğini, bunun tıbbi, hukuki ve insani açıdan zorunluluk olduğunu söyledi.

Küçükosmanoğlu'nun ardından konuşan Güler Zere'nin avukatı Oya Aslan, Zere'nin selamını getirdiğini söyleyerek başladığı konuşmasında insanlık onurunun hiçe sayılarak Zere'nin yatağa kelepçelendiğini, üstelik ameliyattan yeni çıkan yoğun bakımdaki birine bunu yapmanın durumun vahametini gösterdiğini söyledi.

Yapılan konuşmaların ardından müzik dinletisi yapıldı.

DHF, İHD, Halk Cephesi, BDSP, ESP, Alınteri, ÇHKM, DTP, TAYAD'lı Aileler'in katıldığı eylem sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Adana

ATK önünde Güler Zere eylemi

Güler Zere ve hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle gerçekleştirilen eylemlerden biri de ilerici ve devrimci kurumlar tarafından İstanbul'daki Adli Tıp Kurumu önünde yapıldı.

Kurumlar, ATK'nın haftalık olağan toplantılarının yapıldığı bir saatte gerçekleştirdikleri basın açıklamasında Güler Zere'nin ağırlaşan sağlık durumuna rağmen Adana Balcalı Hastanesi mahkum koğuşunda ayakları kelepçeli vaziyette tutulduğu söylendi.

"Kanser hastası Güler Zere'ye özgürlük! Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!" pankartı ile Güler Zere'nin resimlerinin yer aldığı pankartın taşındığı eylemde "Tecrit öldürüyor kanser hastası Güler Zere serbest bırakılsın!" yazılı dövizler de taşındı.

ATK önündeki açıklamaya Emekli-Sen üyeleri

sloganlarla gelirken basın açıklamasını Av. Behiç Aşçı okudu.

Aşçı yaptığı açıklamada, Adalet Bakanlığı'na bağlı bu kurumun, bilimin değil siyasal iktidarın yol göstericiliğinde, adaletsizlik üretmekten başka bir

işlevi bulunmadığının tüm çıplaklığıyla açığa çıktığını belirtti.

Basın açıklamasının ardından oturma eylemine geçildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hapishanelerde hak ihlalleri ve baskılar sürüyor...

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde, keyfi gerekçelerle sohbet hakkı engellenen Haydar Duymaz, gördüğü baskılar nedeniyle 2 Ekim'de açlık grevine başladı. Sağlık nedeniyle açlık grevini sonlandıran Durmaz, daha sonra Tekirdağ 2 No'lu F Tipi'ne sürgün edildi.

Duymaz'ın ailesi 16 Ekim günü İHD toplantı salonunda basın toplantısı gerçekleştirerek baskıların sona ermesini istedi.

Haydar Duymaz'ın avukatı Sezen Uçar bir konuşma yaptı.

Uçar yaptığı konuşmada, müvekkilinin hakkında disiplin cezası dahi olmadığı halde, keyfi gerekçelerle sohbet hakkının gaspedildiğini ifade etti. Adalet Bakanlığı'nın 45/1 Sohbet Genelgesi'nin uygulanmadığını vurgulayan Uçar, müvekkilinin buna karşı açlık grevine girdiğini, sağlık nedenlerinden dolayı da açlık grevini sonlandırdığını söyledi. Uçar, açlık grevinin ardından Duymaz'ın Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'ne sürgün edildiğini ifade etti.

Amasya E Tipi Hapishanesi'nde gördüğü baskılar nedeniyle kendini yakan Çetin Dalga'nın kardeşleri, sorumluların cezalandırılması için 19 Ekim günü İHD İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı gerçekleştirdi.

Yapılan açıklamada, Çetin Dalga'nın İnebolu Hapishanesi'nde Alevi ve Kürt olmasından kaynaklı gördüğü baskı ve şiddetten dolayı 15 gün açlık grevine girdiği, ardından Amasya E tipi Hapishanesi'ne nakil edildiği ifade edildi. Nakil sırasında yolda süren işkencenin, Amasya Hapishanesi'nde de devam ettiği söylendi.

Amasya Hapishanesi'nde de aynı sorunlardan kaynaklı saldırılara maruz kalan Dalga'nın merdiven boşluğundan kafa üstü aşağıya atıldığının belirtildiği açıklamada, baskılara dayanamayan Dalga'nın 2 Ekim günü kendini yaktığı ifade edildi. Dalga'ya yazılan mektupların kendisine ulaştırılmadığı, yemek vb. ihtiyaçlarını karşılayamıyor olmasına rağmen refakette de verilmediği söylendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yerel işçi bültenleri: Sermayenin acı reçetelerini sokakta yırtalım!

“Kürt açılımı” tartışmalarını Eylül ayında çıkan yerel işçi bültenleriyle gündemleştiren sınıf devrimcileri Ekim ayında da yerel bültenlerde İMF ve Dünya Bankası Zirvesi’ni temel gündem olarak işlediler. Sınıf devrimcileri, İMF ve Dünya Bankası toplantılarının İstanbul’da yapılması vesilesiyle yeni sömürü ve yağma planlarına karşı çalışma yürüttükleri alanlarda işçi ve emekçileri uyardılar.

Ekim ayının, yerel bültenlere de yansıyan bir diğer önemli gündemi de işçi ve emekçilerin sağlık hakkının gasp edilmesi anlamına gelen Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasası’nın 1. yıldönümüydü.

SSGSS saldırısı, yerel işçi bültenlerinde İMF-DB zirvesi ve bu zirveden çıkacak acı reçetelerle beraber ele alındı.

İzmir’de Çiğli İşçi Bülteni ve Tekstil İşçileri Bülteni, Bursa’da Bursa İşçi Bülteni, İstanbul’da ise Topkapı İşçi Bülteni, Emekçinin Gündemi ve OSB-İMES İşçi Bülteni’nin Ekim ayı sayılarının kapak sayfalarında “İMF-DB’nin acı reçetelerini sokakta yırtalım!” çağrısı vardı.

Emperyalist zirveye karşı sokaklarda verilen militan yanıtın ardından çıkan yerel işçi bültenleri ise Zirve karşıtı direnişi işlediler.

Bursa İşçi Bülteni: Acı reçeteleri ödemeyelim!

Bursa İşçi Bülteni, kapak sayfasından İMF-DB toplantılarına karşı mücadele çağrısına yer verirken bültenin ilerleyen sayfalarında Bursa yerelinde ve İstanbul’da gerçekleştirilen İMF-DB karşıtı eylemlerin haberleri göze çarptı. GSS saldırısının uygulamaya sokulmasının üzerinden geçen 1 yılın da özetlendiği yazılara yer verilen bültende çeşitli iş kollarında yaşanan iş cinayetleri ve patronların kâr hırsı işlendi.

Bültende ayrıca Bursa’da grevlerine devam eden Asemat işçilerinin mektubuna yer verilirken anlaşmayla sonuçlanan Asil Çelik grevinin haberi de bülten sayfalarına yansdı. Bültenin arka kapağında ise 8 tekstil işçisi kadının can verdiği sel katliamı teşhir edildi.

Çiğli İşçi Bülteni: Krizin faturası patronlara!

İzmir’de çıkan **Çiğli İşçi Bülteni** de kapak sayfasından İMF-DB’nin yeni sömürü ve yağma planlarına karşı mücadele çağrısı yaptı. Çiğli OSB’de krizin faturasının organize işçisine nasıl kesildiğini anlatan bir işçi yazısıyla devam eden bülten sayfalarında Kent AŞ işçilerinin Ankara yürüyüşünün haberine de yer verildi.

Kıdem tazminatı hakkının gaspına karşı mücadele çağrısının da yapıldığı bültende İMF-DB zirvesine karşı yapılan eylemlerin haberleri de göze çarptı.

Tekstil İşçileri Bülteni: İşçiler mücadeleye çağırıyor!

Yine İzmir yerelinde çıkan **Tekstil İşçileri Bülteni** ise kapak sayfasında İşsizlik Sigortası Fonu’nun sermayenin yağmasına açılmasına karşı mücadeleye çağırان bir yazıya yer verdi.

İşçiler için hukuki bilgilendirmenin yapıldığı bir köşeyle birlikte ulusal sorun ve işçi sınıfının tutumunu

ifade eden bir yazı da bültenin temel yazılarından biri oldu. Çeşitli sanayi bölgelerinden tekstil sektöründe çalışan işçilerin yazılarının da yer bulduğu bültende krizin acı faturasıyla karşı karşıya kalan işçilerin örgütlenme ve mücadele çağrıları öne çıktı.

OSB-İMES İşçi Bülteni: İşçiler mücadeleye çağırıyor!

İstanbul’un çeşitli sanayi bölgelerine seslenen yerel işçi bültenlerinden **OSB-İMES İşçi Bülteni** de İMF ve Dünya Bankası toplantılarına karşı işçi sınıfını mücadeleye çağırان kapak sayfasıyla çıktı. Metal İşçileri Kurultayı’nın hazırlıkları ve Ümraniye bölgesinde süren Entes ve Sinter Metal direnişlerinin haberlerinin de göze çarptığı bültende bölgede farklı işkollarında çalışan işçilerin kendi kalemlerinden çıkan yazılar da bülten sayfalarını doldurdu.

Emekçinin Gündemi mücadeleye çağırdı

Küçükçekmece bölgesine seslenen **Emekçinin Gündemi** ise Ekim ayı sayısının kapağında SSGSS saldırısının getirdiği yıkıma dikkat çekti.

Küçükçekmece bölgesinde kurulu bulunan Pameks Tekstil’de çalışırken sel felaketi sırasında katledilen 8 kadın işçi de Emekçinin Gündemi’nin temel konularından biriydi. Sel katliamının bilançosu bülten sayfalarında farklı yönleriyle etkili bir teşhire konu edilirken fabrikalardan gelen yazı ve haberler de bölge işçi sınıfının hareketliliğini özetler nitelikteydi. Bültenin arka kapağında devrimci ozan Ruhi Su’nun ölüm yıldönümü vesilesiyle hayatını ve sanatını anlatan bir yazıya yer verildi.

Entes’te Direnişin Sesi

Ümraniye bölgesinde işçilere Entes direnişinin anlam ve önemini anlatan **Entes’te Direnişin Sesi** adlı bültenin 3. sayısı Ekim ayı içinde çıktı.

Bültenin ilk sayfasında “Entes Direnişi tüm işçi sınıfına direniş çağrısıdır” başlıklı yazıyla işçi ve emekçilere Entes direnişçisi Gülistan Kobatan’ın neden direnişte olduğu anlatılırken 20 Ekim Salı günü Beşiktaş’taki Elektrik Mühendisleri Odası (EMO) İstanbul önünde yapılan ve EMO’yu emekten yana tutum almaya çağırان eylemin duyurusu da bülten sayfalarında yer buldu.

Bültende ayrıca Entes direnişçisi Gülistan Kobatan’ın, direnişinin 146 ve 147. günlerinde katıldığı İMF ve Dünya Bankası karşıtı protestolara ilişkin gözlemlerine de yer verildi.

Bültenin son sayfasında ise “mücadele içinde özgürleşen kadınlar Gülistan Kobatan’ın direnişini selamlıyor!” başlığı altında DESA direnişçisi Emine Arslan, Sinter direnişçisi Lale Balta, Meha direnişçisi Saliha Gümüş ve Emekçi Kadın Komisyonları’nın direnişle ilgili duygu ve düşüncelerini yansıttıkları kısa yazılar da göze çarptı.

Topkapı İşçi Bülteni: Ekmeğimizle oynamayın!

Topkapı İşçi Bülteni’nin Ekim ayı sayısında süren grev ve direnişlerin yanısıra İMF-DB haydutlarının İstanbul’da gerçekleştirdiği zirveye karşı mücadele çağrısı yer buldu. Topkapı bölgesinde bulunan Perfektüp isimli metal fabrikasında Topkapı İşçi Bülteni’nin dağıtımı sırasında yaşanan saldırı da Topkapı İşçi Derneği’nden bir işçinin kaleminden bülten sayfalarına taşındı.

Metal İşçileri Bülteni: Metal işçilerini öfkeyi örgütlemeye çağırıyor!

Metal İşçileri Bülteni’nin yeni sayısının kapak sayfasında “Öfkemizi örgütlemek için Metal İşçileri Kurultayı’na!” çağrısı yükseltiliyor.

Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi’nin çağrısının yer aldığı kapak yazısında metal işçilerinin örgütlü öfkesinin gelecek baharların müjdecisi olacağı ifade ediliyor.

Bültenin ilerleyen sayfalarında ise kurultay hazırlıkları çerçevesinde gerçekleştirilen hazırlık seminerlerinin haberlerine de yer veriliyor.

Bültenin diğer sayılarında olduğu gibi bu sayısında da Ümraniye Dudullu’daki direnişinin sürdüren metal işçisi Gülistan Kobatan’ın direnişi temel bir yer tutuyor. Direnişteki gelişmelerin haberleri göze çarpıyor.

Çeşitli illerdeki metal fabrikalarında yaşanan direniş ve grevlerine ilişkin gelişmelerinde de işlendiği bülten sayfalarında ayrıca metal işçilerinin kaleme aldığı yazılara yer veriliyor.

Bültenin diğer dikkat çeken bölümlerinden birini de Birleşik Metal-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu Isuzu fabrikasında yaşanan hak gaspları ve saldırılara karşı Isuzu’daki baştemsilcinin patronla-işçiler arasında tampon görevi gördüğü belirtiliyor.

Isuzu işçisiyle yapılan “Baş temsilcisi önder değil ‘öndert’ olmuştur!” başlıklı söyleşi işyerlerinde sendikal demokrasinin ilkelerinin işleyiş biçimine dair bilgiler veriyor.

Yine, Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 2 No’lu Şube’de örgütlenen Güven Elektrik işyerinde yaşanan işten atma saldırısı da Küçükçekmece İşçi Platformu imzalı bir yazıyla işleniyor.

Bültenin arka kapağında ise 6-7 Ekim tarihlerinde İstanbul’da toplanan IMF ve Dünya Bankası Zirvesi’ni sokaklarında sergilenen antiemperyalist direniş ruhu vurgulanıyor.

Ekim ayı boyunca sanayi havzalarındaki seslenişini sürdüren yerel işçi bültenleri gelecek sayılarında da devrimci sınıf faaliyetinin temel araçları olarak bölge işçilerinin sesi ve soluğu olacaklar.

Bir kez daha 10 yıl önce ve 10 yıl sonra...

M. Can Yüce

19 Ekim 2009 günü 34 kişilik bir grup PKK’li Habur Sınır Kapısı’nda TC yetkililerine “Demokratik açılım sürecinin önünü açmak” gerekçesiyle teslim oldu. (Öcalan’ın çağrısı ve örgüt merkezinin kararıyla ve “politik bir misyonla” gelmiş olsalar da bu duruşun politik özü ve anlamı teslimiyetten başka bir şey değildir. Bu politik misyonun kendisi 10 yıldır süren teslimiyet ve tasfiye sürecinin yeni bir aşaması ve halkası niteliğindedir. Bu değerlendirmemizin açılımına geleceğiz.) 29 kişi “özel yetkili savcılar” tarafından ifadeleri alındıktan sonra “tutuksuz yargılanmak üzere” serbest bırakıldı. Geriye kalan 5 kişi ise tutuklanma istemiyle mahkemeye sevk edildi ve ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakıldı. Böylece devletin tavrı da netleşmiş oldu. Zaten Başbakan ve İçişleri Bakanı bu olayı “sevindirici ve memnuniyet verici” olarak tanımladılar. Hatta İçişleri Bakanı daha ileri giderek bu olayın öteden beri sürdürdükleri “Açılım sürecinin bir parçası olduğunu” vurguladı, 100-150 kişilik bir grubu daha beklediklerini söyledi.

Sınırdan geçiş ve teslim olma süreci, ardından bunların tümünün serbest bırakılması ve devletin en üst düzey yetkililerinin bu konuda memnuniyet belirten açıklamaları birlikte değerlendirildiğinde olup bitenlerin İmralı üzerinden “kotarılan” bir plan olduğu çok açıktır. Uygulanmakta olan devlet damgalı bir süreçtir; bu, tartışma götürmeyecek kadar açıktır. Ancak biz bu yazımızda olayın bu boyutu üzerinde uzunca durma eğiliminde değiliz. Esas olarak olayın politik özü ve anlamı, gerçekleşen trajik paradoksun kendisi üzerinde durmaya çalışacağız.

10 yıl önce de yine Öcalan’ın açık talimatı ile iki grup gelip devlete teslim olmuş ve devlet bu grupları sorgulamış, yargılamış ve ağır cezalara çarptırarak zindana atmıştı. Adına “Barış grupları” denen bu teslimiyet girişimi Öcalan açısından bir fiyasko muydu?

Hayır!

O dönemde Öcalan için en temel sorun, “devlete hizmet” konusunda verdiği sözde ne kadar samimi olduğunu kanıtlamaktı. Sadece bu da değildi. Örgüt üzerindeki otorite ve gücünü de test ederek kanıtlamasını istiyorlardı. Öcalan’ın ilk talimatında istediği, daha geniş ve temsil yeteneği ve yetkisi üst düzeyde olan kişilerden oluşan grupların gönderilmesiydi. Ancak bu, örgüt içinde aynı ölçüde ve düzeyde yankısını bulmadı, gizli ve dolaylı bir dirençle karşılandı. Hatta pişmanlık yasasını kabul ettirme üzerinden yaptığı denemeler de yine bu gizli ve dolaylı direnç nedeniyle başarısızlığa uğramıştı. 10 yıl önce teslim olan grupların bileşimi ve sayısı tam olarak Öcalan’ın istediği düzeyde olmasa da yine de onun “samimiyet testinde” ve örgüt üzerindeki iktidarı konusunda devlet açısından aydınlatıcı bir rolü oldu.

Hiç kuşku yok, ortada özgür bir irade ve bununla alınmış bir politik karar olmadığı gibi, devletin kendisinin de bir acelesi yoktu. İdeolojik ve politik teslimiyet ve zamana yaydırılmış bir tasfiye süreci devlet için önemliydi; bu konuda aşamaları, öge ve ayrıntıları netleşmiş bir stratejileri de yoktu. Bundan dolayı ilk teslimiyet gruplarına yüklenen anlam, Öcalan’ın kendi samimiyetini kanıtlama ve ideolojik ve politik teslimiyet ve pratik tasfiye sürecine katkı sunarak derinleştirme idi. Politik ve psikolojik üstünlük kendilerindeydi, teslim olmuş gruplar üzerinden bunu bir kez daha gösterme ve bilinçlere işleme çabası içindeydiler... Bu anlamda ilk

teslimiyet gruplarının yaşadıklarının dışında bir durum yaşamaları hemen hemen olanaksızdı... Zaten yaşanan pratik de bundan başkası olmadı...

İdeolojik ve politik teslimiyet ve tasfiye sürecinin tarihi neredeyse anı anına ve belgelere dayalı olarak değerlendirildiği için bunlar üzerinde yeniden durmanın bir anlamı yok... Ancak geline nokta ideolojik ve politik teslimiyet ve tasfiye süreci hatırı sayılır bir doygunluk noktasına ulaştı. Gerçi bu tümünden devrimci dinamizmin ve direncin tasfiyesi noktasına gelememi, ancak bu direnç, hatta geniş kitlesel boyutlar kazanan bu direnç yürürlükteki politik program ve çizgi ile trajik bir paradoks oluşturmaktadır. Bu trajik paradoksun anlamı şudur:

Dün “Barış ve demokratik açılım adına” gelip teslim olan grubu karşılamak için binlerce Kürt coşkulu bir karşılama töreni yaptı, bugün yapmaya devam ediyor. Bu sahiplenme duruşu ile gerçekleşen olayın politik özü tam anlamıyla bir karşıtlık, tam bir paradoks oluşturmaktadır. Grubun kendileriyle birlikte getirdikleri ve okudukları bildiride ortaya konulan program, **“Türkiye demokratik ulusunun bir parçası olarak Kürt halk kimliğimiz temelinde ve anayasal güvenceye sahip olarak özgür, eşit ve birlikte yaşamak”** olarak ifade ediliyor. **“Türkiye demokratik ulus”** hedefi ile coşkulu ve eylemli binlerin politik duruşunu bağdaştırmak mümkün mü? Coşkulu ve eylemli binlerin ayağa kalkışının temelinde Kürt ve Kürdistan ulusal bilinci ve ruhu vardı; son 10 yılın sistematik bilinç ve ruh katliam hareketi bu bilinci ve ruhu kökünden tasfiye edemedi. Ancak tersine çevirmeyi, baş aşağı dikmeyi ve bunu binlere yedirmeyi başardı. Bunun sayısız nedeni var ve bu paradoks, Kürt halkının güncel trajedisinin de temelini oluşturmaktadır. Bu trajedi aşılmadan Kuzey Kürtleri’nin, gerçekten eşit, özgür ve bağımsız bir kimlik ve irade olarak politika ve tarih sahnesinde yerlerini almaları mümkün değildir. Şu soru, içinde bulundukları trajik paradoksu anlamaları için yeterlidir:

Çeyrek asırdan fazla bir süredir verdiğimiz
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mücadele, gösterdiğimiz direnişler, ödediğimiz bedeller **“Türkiye demokratik ulusunun bir parçası olarak Kürt halk kimliğimiz temelinde ve anayasal güvenceye sahip olarak özgür, eşit ve birlikte yaşamak”** için miydi? Şimdi yapılan coşkulu törenler, gösteri ve yürüyüşler, gerçekte “Zafer törenleri” mi? Kendini düzene kabul ettirme, bunun için en temel istem, amaç, ilke ve değerlerinden vazgeçme ve tarihsel ve toplumsal olarak içi boş bir **“Türkiye demokratik ulus”** kavramı ile bunu meşrulaştırma çabaları ne zamandan beri “zafer” oldu; tarihte böyle bir zafer var mı?

10 yıl sonra gerçekleştirilen “Barış grupları” süreci, yani dün gerçekleştirilen ve devamının geleceği söylenen teslimiyet sürecinin daha öncekinden farklı boyutları var. Bu farklılık özde, politik hedeflerin kendisinde değil; koşullar ve iç-dış politik dengeler ortamından kaynaklanıyor. ABD’nin Irak, Güney Kürdistan politikaları ve TC’nin bu alanda kazandığı inisiyatif ve kendisine yüklenen rol, TC’nin kendi iç dengelerini Ergenekon davası üzerinden yeniden kurması ve bunların bir sonucu olarak PKK sorununu çözme ihtiyacının artık kendini daha yakıcı olarak dayatması ve PKK sorununu çözme bağlamında Kuzey Kürtleri’ni belli kırıntılarla düzene bağlama hedeflerini bir plan olarak belirledi ve “Demokratik açılım süreci” böylece başlatıldı.

Öcalan ve PKK 10 yıldır devlet ve düzene kendilerini kabul ettirmek için sistematik ve çok yönlü bir çaba içindedirler. Burada, devletin kendisinin belirlediği plan bağlamında ve inisiyatifi her düzeyde elinde tutarak bir süreç başlattı. Ancak bu sürecin önünde önemli engeller ve direnç noktaları vardı. MHP ve CHP’nin başını çektiği cephe uyguladığı sert muhalefet ile süreci tıkama noktasına kadar getirdi. Genelkurmay’ın TC’nin var oluş ilkelerini yeniden vurgulayan açıklamaları ve bu konuda gösterdiği tavır, hükümeti de neler yapmayacaklarını bir kez daha vurgulama ihtiyacına itti. Aslında bu konuda bütün cepheler, TC’nin temel ilkeleri konusunda aynı noktadaydılar, ama atılabilecek adımlar konusunda

farklılıklar ortaya çıkıyordu.

Gelinen noktada PKK sorununu çözmek ve Kuzey Kürtleri’ni devrimci dinamizminden arındırarak düzene bağlamak devlet açısından kaçınılmaz bir ihtiyaç haline gelmişti. Öcalan, 10 yıldır bunun çizgisini savunuyor ve Kuzey Kürtleri’ne yediriyordu, kendi iktidar sistemini de daha da derinleştirmiş ve sağlamlaştırmıştı. Dolayısıyla onun üzerinden bu hedefe ulaşmanın “tarihi fırsatı” doğmuştu, bunu değerlendirmeleri gerekiyordu. Böyle düşünüyorlardı. Gelinen tıkanma noktasında ellerini güçlendirecek “jestlere” ihtiyaç vardı. Bu “jest” İmralı’nın çağrısıyla karşılandı. İşte bugün gelinen nokta satırbaşlıkları biçiminde özetlenen gelişmelerin bir sonucu ve ürünüdür.

34 kişilik grubun gelişi ve ardından devlet tarafından serbest bırakılmaları, hem “Açılım süreci”, hem de 10 yıldır sistematik bir biçimde sürdürülen teslimiyet ve tasfiye süreci bakımından yeni bir aşamadır. Düzen ve devletle bütünleşme, bunun devlet tarafından kendi ölçüleri bağlamında kabul görmeye başlaması, pratik-politik olarak yeni bir aşamadır.

34 kişinin gelişi, salt “sürecin gelişmesi bakımından hükümetin elini güçlendirici” taktik bir adım değil, aynı zamanda ve daha önemlisi, devlet ve düzenle bütünleşmenin “programının” bir kez daha deklare edilmesidir. Bununla birlikte bu, devlet ve düzenle bütünleşmenin sembolik bir ifadesidir de...

Bugün ülkemizde ve Türkiye’de yaşanan ve yaşanacak gelişmeleri daha iyi ve objektif kavramak için altında “*Bariş ve Demokratik Çözüm Grubu*” imzası bulunan bildirinin “Talepler” bölümünü olduğu gibi buraya aktarmak istiyoruz:

“Kısaca ve özce ortaya koyduğumuz mesajlarımızın pratikte hayat bulması ve ortak yaşam koşullarının olgunlaşması için en öncelikli taleplerimizi şöyle sıralayabiliriz;

1- Önder Abdullah Öcalan’ın hazırladığı Kürt sorununun barışçıl ve demokratik siyasi çözümü için YOL HARİTASININ ilgili muhataplarına verilmesini ve tüm kamuoyuna açıklanması,

2- Askeri ve siyasi alana dönük operasyonların durdurulmasını ve Kürt sorununun barışçıl ve demokratik siyasi çözümünün önünün açılmasını ve bu çözümün Türkiye’nin gerçek anlamda demokratikleşmesine bağlı olarak Kürt halkının özgür iradesini esas alma temelinde diyalog ve müzakere yöntemiyle gerçekleştirilmesini,

3- Türkiye demokratik ulusunun bir parçası olarak Kürt halk kimliğimiz temelinde ve anayasal güvenceye sahip olarak özgür, eşit ve birlikte yaşamak,

4- Anadilimiz olan Kürtçeyi her yerde özgürce konuşmak, öğrenmek, geliştirmek ve tarihi değerlerimizi, kültürümüzü ve coğrafyamızı anadilimizde yaşamak,

5- Çocuklarımızı Kürtçe adlandırmak, Kürtçe eğitmek ve büyütmek,

6- Kürt halkı olarak tarihimizi, kültürümüzü, sanat ve edebiyatımızı özgürce yaşamak, geliştirmek ve korumak,

7- Kendi kimliğimizle demokratik toplumsal örgütlenmemizi geliştirmek, demokratik siyaset yapmak ve kendimizi özgürce ifade etmek,

8- Kürdistan’ın köy, kasaba ve şehirlerinde özel harekâtçı, korucu ve polisin baskı ve zulmünden uzak, yeterli imkânlarla kavuşmuş ve güvenlik içinde yaşamak,

9- Türkiye’nin demokratikleşmesini ve bunun için sivil-demokratik bir anayasanın hazırlanmasını istiyoruz.”

Burada üzerinde durulması gereken temel nokta, 3. taleptir. Bu talep, aslında bir tür İmralı çizgisinin özünü anlatmaktadır. Burada yeni bir ulus tanımı, “Türkiye ulusu” gibi, Kürtler’in ulusal ve tarihsel inkarını perdeleyen ve başka bir biçimde teorileştiren bir ulus tanımı geliştirilmek ve anayasal güvencelere

bağlanmak istenmektedir. Aslında bu tanımın hiçbir tarihsel, toplumsal ve kültürel temeli yoktur; Türk ulus teorisini yeniden üretme ve Kürtlere kabul ettirme girişimidir. Buna göre üst kimlik olarak Türkiye ulusu kabul edilmek, Kürtler ve diğerleri ise alt kimlik olarak bunun bir parçası olarak yeniden tanımlanmak istenmektedir. Yoksa Kürt halkının bir ulus olarak kabul ettirilmesi, ulus olmaktan kaynaklanan haklarının birer talep olarak ileri

sürülmesi, kendini gerçekte eşit bir taraf olarak görme ve kabul ettirme durumu yoktur. Gerçeklik budur, yoksa söylenen lafların tümü bu gerçekliği örtmenin demagojisi olmaktan öte bir anlam ve değer ifade etmemektedir.

Bu konuyu birçok boyutuyla tartışmaya devam edeceğiz. Israrla gerçekleri ortaya koymak bugün her zamankinden daha fazla bir zorunluluk olmaktadır...

20 Ekim ‘09

Kayıplar için 238. buluşma

İnsan hakları savunucuları ve kayıp yakınları, 17 Ekim günü 238. kez Galatasaray’da biraraya geldi. 27 Ekim 1991 tarihinde İstanbul Kocamustafapaşa’da evinin önünden kaçırılan ve kendisinden haber alınamayan Hüseyin Toraman’ın dosyasını açtı.

Toraman’ın kaybediliş hikayesini anlatan kardeşi Sakine Kaçar, Toraman’ın kaçırılmasının üzerinden 18 yıl geçtiğini belirterek, kardeşinin ve gözaltında kaybedilenlerin akibetini sordu.

İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına basın açıklamasını okuyan Leman Yurtsever ise 15 Mayıs 1993’te Silopi – Görümlü Köyü ve çevre mezralarda kaybedilen 6 köylünün kaybedilişini şöyle anlattı:

“Keldani aileden Hikmet ve Hamdin Şimşek’in evinden getirdikleri İncil’i cebine, Haç’ı boynuna astılar. ‘Bakin sizin imam Hristiyan olmuş, siz nasıl bir Hristiyanın arkasından namaz kılıyorsunuz?’ dediler. Sonra 7 kişiyi alıp Tabur’a götürdüler. Yaklaşık bir saat sonra Tabur’un içinden silah sesleri gelmeye başladı. Akşama doğru Abdurrahman Kayek serbest bırakıldı. Derisi yüzülmüş, tırnakları çekilmişti. Hiç konuşmadı. Aynı gece köyünü terk etti. Aileler iyice endişelenmeye başladılar. Hemen Tabur’a gidip, Tümen Komutanı olan Mete Sayar’a yakınlarını sordular. Tümen Komutanı Mete Sayar; ‘Gidin! Köyünüz Ermeni, imamınız Ermeniymiş. Bir daha sormayın yoksa aynı akıbeti paylaşırsınız’ diyerek yanından kovdu. Savcıya dilekçe verdiler. Savcı, ‘Evet aynı gün gözaltına alınmışlar, sorgulandılar, bunlar dağ kadrosuna katılmışlar’ dedi. 6 kişiden bir daha haber alınamadı.”

Açıklamada ayrıca, 6 kişinin kaybedilmesinden sorumlu Şırnak Tugay Komutanı Mete Sayar’ın ve dönemin yetkililerinin cezalandırılması istendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bariş grubununa kitlesel karşılama

“Bariş ve Demokratik Çözüm Grubu” olarak Türkiye’ye gelen 34 kişinin 29’u serbest bırakılırken 5 kişi tutuklama talebiyle sorgu hakimliğine sevk edildi. 5 kişi de çıkarıldıkları mahkemece serbest bırakıldı. Böylece 34 kişinin tamamı serbest bırakılmış oldu.

5 kişi için tutuklama istemi!

19 Ekim günü Abdullah Öcalan’ın çağrısı ile Kandil ve Maxmur Mülteci Kampı’ndan yola çıkan 34 kişi Habur sınır kapısından Türkiye’ye giriş yaptı. Grup Habur’da onbinlerce kişi tarafından karşılandı ve ifadeleri alınmak üzere tabur komutanlığına götürüldü.

Grup verdikleri ifadede Türkiye’ye Abdullah Öcalan’ın çağrısıyla ve barış sürecine katkı amacıyla geldiklerini belirtti.

İfade işlemlerinin tamamlanmasının ardından değerlendirme yapan savcılar 4 saat sonra karar verdiler. Buna göre gruptan 29 kişi serbest bırakılırken 5 kişi “Örgüt üyesi olmak” gerekçesiyle ve tutuklama talebiyle sorgu hakimliğine sevk edildi.

Tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edilenlerin Kandil’den gelen grupta yer alan Elif Uludağ, Hüseyin İpek ve Vilayet Yakut ile Maxmur’dan gelen grupta yer alan Nurettin Turgut ve Musa Tomak olduğu kaydedildi. Ekipteki 4 çocuk için ise herhangi bir işlem yapılmadı. Sorguları bittikten sonra serbest bırakılan 5 kişiyle beraber barış grubunun tamamı Silopi’ye gitti. Burada kitlesel bir karşılama yapıldı.

Tutuklama talebine tepki!

Bariş gruplarının gelişi Kürdistan genelinde yaygın eylemlere konu edildi. En kitlesel olan ise onbinlerce kişinin biraraya geldiği Silopi oldu. 5 kişinin tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edilmesinin duyulması üzerine 20 Ekim sabahı erken saatlerde yeniden toplanan kitle karara tepki gösterdi. Onbinlerce kişi sınır kapısına 600 metre kala oturma eylemi gerçekleştirdi.

Cizre’de kitlesel karşılama

Silopi’deki karşılamanın ardından barış grubu üyeleri Cizre’ye doğru yola çıktı. DTP otobüsüne binlerce araçlık konvoy eşti. Grup, Cizre girişinde de on binlerce kişi tarafından karşılandı. Marşlar ve sloganlar eşliğinde yürüyen kitlenin sayısı, DTP Cizre İlçe binası önünde daha da arttı.

Kitleye hitaben konuşma yapan Kandil Bariş Grubu Sözcüsü Mehmet Şerif Dalkıran, Kandil’den selam getirdiklerini belirtti.

Devrimci ve Demokratik Yapılar Arasında Diyalog ve Çözüm Platformu'ndan açıklama:

Devrimci-demokratik kamuoyuna;

Devrimci-demokratik kurumların kendi aralarında yaşadığı sorunların şiddete dönüşmesini engellemek, varolan sorunları devrimci bir eleştiri ve yine devrimci-demokratik birlik ve dayanışma zeminine yaslanan ortak bir hukuk çerçevesinde ele almak amacıyla oluşturulan platformumuz, İstanbul'da 30 Ağustos 2009 tarihinde, 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali'nde Demokratik Toplum Partisi (DTP) üyelerinin Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun (BDSP) standlarına fiili bir saldırıda bulunması üzerine yaşanan gelişmeleri değerlendirmek maksadıyla bu metni kaleme almayı gerekli görmüştür.

Olayın ayrıntılarını herkesin bilmesinden kaynaklı ayrıntılandırmadan değinmek gerekirse;

İstanbul'da her yıl geleneksel olarak düzenlenen semtin emekçi halklarının ve devrimci-demokratik kurumların emeği ile bugünlere taşınan 1 Mayıs Mahallesi'nin kuruluş yıldönümlerinde düzenlenen Festival'de Kızıl Bayrak'ta M. Can Yüce imzalı çıkan bir yazının DTP üyeleri tarafından önderlerine hakaret olarak değerlendirilmesi gerekçesiyle BDSP standlarına ve faaliyetçilerine sopalarla saldırmış, araya girenler de dahil aldıkları darbelerle yaralananlar olmuştur. Sonrasında da mevcut yayın standlarda yer aldığı sürece şiddetin devam edeceği ifade edilmiş, bu gelişmelerden sonra 1 Mayıs festivali iptal edilmiş, peşisıra düzenlenecek olan Sarıgazi Festivali'nden de birçok kurumun geri çekilmesiyle sonuçlanan bir durum yaşanmış, bazı semtlerde ve eylemlerde de tehditlerin devam ettiği görülmüştür. DTP'nin mevcut tavrının yanında olayın başından itibaren şiddeti durdurmaya çalışan devrimci-demokratik kurumların ortak çabasından farklı bir nitelikte ESP, "mevcut yayının standlardan kaldırılması ve kurumların bu kararı ortaklaştırması" biçiminde eleştirilere neden olan bir çözüm önerisinde bulunmuştur.

Bu gelişmeler üzerinden biraraya gelen platform, oluşturduğu heyetle DTP İl Merkezi ile bir görüşme gerçekleştirmiştir. Bu görüşmede, DTP İl Merkezi, mevcut saldırıların merkezi olarak sahiplenildiğini, bu tutumun "DTP bünyesindeki tüm kurumların ortak ve merkezi kararı" olduğunu ifade ederek, devamlı, platformumuzun şiddeti durdurmaya yönelik önerilerinin "tarafı bir tutumun" ürünü olduğunu, Kızıl Bayrak'ta yayınlanan yazının önderliklerine "küfür ve hakareti" içerdiğini, "BDSP'nin bu yazıyı yayınlamaya devam etmelerini şiddet olarak gördüklerini ve bu şiddet devam ettiği sürece kendi yönelimlerinin de aynı şekilde" devam edeceğini, "BDSP'nin devrimci kurumlar tarafından eleştirilmediğini ve yanlış tutumların devrimci kurumlar tarafından görmezden" geldiği söylenerek, bu tutumun devam ettirileceği ifade edilmiştir.

DTP İl Merkezi ile alınan görüşme sonrası durdurulmasını talep ettiğimiz şiddetin devam edeceğinin kurumun merkezi iradesince ifade edilmesinden kaynaklı endişe duyuyor ve konuya ilişkin yaklaşım tarzına yönelik eleştirilerimizi ifade etme sorumluluğu duyuyoruz. Bizler, yaşanan soruna müdahil olmamızın gerekçesini şöyle tarif etmekteyiz:

Birincisi; devrimci-demokratik güçlerin ideolojik-politik her türlü faaliyeti, eleştirileri, ideolojik mücadele esas alınarak değerlendirilmelidir. Eleştiri sınırlarının aşıldığı ve hatta hakarete varan bir yaklaşımın var olduğu düşünülse dahi, dost kurumlar arasındaki her türlü sorunun, diyalog temelinde, diğer

dost kurumların da desteğiyle çözülmesi doğru ve gerekli olanıdır.

İkincisi; gerçekleştirilen bu saldırı, sadece BDSP'ye yönelik değil, onun şahsında devrimci mücadeleye ve 1 Mayıs Mahallesi halkına; onların emekleriyle örgütlediği ve hepimizin içerisinde yer aldığı ortak etkinliğimiz olan festivale yöneliktir ve festivalin bu birleştirici niteliğine darbe vurmuş, her yıl binbir emekle gerçekleştirilen bu etkinliğin iptal edilmesine neden olmuştur. Yaşanan bu saldırı, devrimci-demokratik kurumlara karşı güvensizliğin yaygınlaşmasına katkı sunmuştur. Sorunları şiddet ile çözümleme yöntemi, sadece devrim ve demokrasi güçlerine değil, genel anlamda geniş emekçi halk kitlelerinin bütününe bu yönüyle darbeler vurmaktadır.

Platformumuzun bu kapsamda, var olan fiili saldırının sona erdirilmesine yönelik gösterdiği çabalar ve yönelttiği eleştiriler, DTP ile yapılan görüşmede "taraf tutmak" olarak değerlendirilmiştir. Platformumuz, devrimci-demokratik kurumlar arasında yaşanan şiddet olaylarına ve eğilimlerine karşı ikirciksiz durmayı bir ilke olarak görmekte, sebep her ne olursa olsun sorunların şiddetle çözümlenmeye çalışılmasına karşı ilkesel ortak bir tutumda ısrarcı olmayı zorunlu görmektedir. Bu kapsamda platforma kendi iradeleri doğrultusunda dahil olan ya da olmayan kurumlara "ayrı bir hukuk" işletmez, "tarafı ve yanlı" bir tutum geliştirmez, geliştiremez. Platformumuzun varlık gerekçesi ve niteliği özetle budur. Eleştirilerimizin "dıştılamaya" ve "taraf olmaya", "araflar oluşturarak, yine araflar arasına keskin mesafeler konmasına" yönelik değil, tam tersine uzun yıllardır yürütmüş olduğumuz ve elbirliğiyle kavgasını yürüttüğümüz ortak değerlerimizin korunmasına dayalı sahiplenici bir tutum olduğu görülmelidir.

DTP, yaşanan sorunda çözümden uzak bir yöntem olan şiddet uygulamak yerine ideolojik-politik

zeminde tartışarak diyalog yoluyla, çözüme dayalı adım atmalıdır. Doğru yöntem budur.

Devrimci kurumlar arasında yaşanan sorunlara "şiddet" ile çözüm üretmeye çalışmak sadece platformumuzun değil, tüm devrimci-demokratik kurumların istisnasız karşı çıkması gereken bir yöntemdir. İşte bu noktada platformun dışında, yaşanan olaya müdahil olan devrimci kurumlardan ESP de niyeti ne olursa olsun şiddeti engelleyen ve çözen değil, güçlendiren ve meşrulaştıran bir tavır sergilemiştir. Bu tutumu eleştiriyoruz.

Tekrar vurgu yapmak gerekirse, platformumuzun müdahil olduğu konu, sorun ne olursa olsun, "şiddetle çözüm" pratiğinin mahkum edilmesi ve bu konuda "tarafsız ve tavizsiz bir duruş" sergilemektir. Unutulmamalıdır ki devrimci ve demokratik kurumlar arasındaki sorunların çözümünde diyalog yönteminin benimsenmesi ve şiddet yöneliminin tümüyle reddedilerek mahkum edilmesi, karşı devrimci bir pratiğe dönüşmeyen durumlarda, sebep ne olursa olsun şiddetin meşrulaştırılmaması, "ortak devrimci çıkarımız" gereğidir. Bu devrimci ve demokratik tutum, tek tek kurumların ortak çıkarının gerisine düşürülmemelidir.

Dolayısıyla platformumuz yaşanan bu sorunda da şiddeti ve şiddetin meşrulaştırılmasına hizmet eden hiçbir anlayışı kabul etmemektedir. DTP, eleştiriye tabi tuttuğu yazının niteliğini devrimci bir tarzda tartıştırmak istiyorsa, izlemesi gereken yöntem, fiili şiddete son vererek diyalog zemininde, ideolojik-politik zeminde tartışmaya hizmet edecek adımlar atmak olmalıdır.

Sonuç olarak, yaşanan saldırıları kınıyor, DTP'yi şiddete son vermeye, yaşanan sorunu diyalog zemininde çözmek için adım atmaya çağırıyoruz.

Devrimci ve Demokratik Yapılar Arasında Diyalog ve Çözüm Platformu

İşçiler Kayseri İşçi Bülteni'nin Ekim ayı sayısı için buluştu

18 Ekim Pazar günü, Kayseri İşçi Kültürevi'nde, Kayseri İşçi Bülteni'nin dördüncü sayısına ilişkin görüşleri tartışmak, daha önce çıkan üç sayıyı değerlendirmek üzere bir toplantı yapıldı. Toplantıya katılan işçiler bültenin politik içeriğine ilişkin görüş ve önerilerini dile getirdiler.

İşçiler bültende bir hukuk köşesi olmasının yararlı olacağını ifade ettiler. Ayrıca bültenin popüler bir eğitim aracı olarak kullanılması gerektiğini dile getirdiler. İşçi haklarına ilişkin bir bölümün bültende yer almasını, işçi sınıfının mücadele tarihinden bilgilerin yer aldığı bir köşenin de hazırlanmasını önerdiler. Bültenin daha fazla tanıtılması gerektiğini ve dağıtımının daha geniş yapılmasının önemi de toplantıda dile getirildi. Bültenin işçi emeklilerinin sorunlarına da yer vermesi bültene yönelik bir diğer öneriydi.

Bültenin Ekim sayısında ise Kayseri Organize Sanayi Bölgesi'nden daha fazla haberin bültende yer alabileceği belirtildi. Ayrıca yaşanan sel felaketi ve kurtarma rezaletine dair bir yazının yer alması da gelen öneriler arasındaydı.

Toplantıda söz alan tüm işçiler ve bülten çalışanları, Kayseri'de işçi sınıfına seslenmenin bir aracı olarak bültenin anlamı ve önemi konusunda ortaklaştılar. Ayrıca bültene mali olarak da sahip çıkılmasının önemi üzerinde durdular.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Mücadele Postası

GM Tayland'da grev sona erdi...

Dünyanın en büyük otomobil üreticilerinden ABD şirketi General Motors'un Tayland'taki fabrikasında çalışan yüzlerce işçi, şirket yönetimiyle yapılan görüşmelerde anlaşmaya varılmasının ardından 10 gün süren grevlerini sona erdirdiler.

Rayong eyaletinde bulunan fabrikada 800 sendikali maden işçisinden yüzlercesi ücret konusunda yönetimle çıkan anlaşmazlık üzerine grev kararı almış, fabrikada üretimi tamamen durdurmuşlardı.

1999'da üretime başlayan fabrikada yaklaşık 1.700 işçi çalışıyor ve yılda 50 bine yakın Chevrolet kamyoneti, otomobil ve özel araç üretiliyor.

Neste Oil'de işten atmalar...

Finlandiya merkezli rafineri ve enerji şirketi Neste Oil 351 kişiyi işten çıkaracağını duyurdu.

5 Ağustos günü başlayan görüşmeler sona erdi ve şirket Salı günü yaptığı açıklamada Finlandiya'da 351 kişinin işine son verileceğini, bu şekilde yıllık harcamalardan 30 milyon Euro kâr edileceğini açıkladı.

351 işçiden 240'ının gönüllü emekliliğe ayrılacağı, 111 işçinin ise şirket tarafından işten çıkarılacağı söylendi. Neste Oil'de şu anda 4 bini Finlandiya'da olmak üzere toplam 5 bin 300 kişi çalışıyor.

Kötülüklerin kaynağı kapitalizmdir!

Geçtiğimiz hafta Çiğli Güzeltepe Mahallesi'nde işlenen cinayet burjuva medyada yer aldı. Cinayeti işleyen dayı, cinayete kurban giden yeğendi. 15 yaşındaki bir kız ve ona aşık olduğunu söyleyen 39 yaşındaki dayısı. Anlatılanlara göre, dayısı yeğenini öpmüş ve kız onu terslemiş. Dayısı, kimseye bu olayı söylememesini, istemiş. Kız da olayı anne, babasına anlatacağını söyleyince, olay patlak vermiş. Dayısı, yeğenini 21 yerinden bıçaklayarak öldürmüştü.

Bu tür olaylar, bu ülkede nadir olarak yaşanmıyor. Her gün gazetelerin 3. sayfalarında bu ve benzeri, hatta daha vahim olaylar okuyabilmek mümkün. Güzeltepe'de durum biraz farklı. Birçokları bu kadar olmaz diye şaşırıyor. Güzeltepe'de uyuşturucu ve hırsızlık olayları oluyordu, ama aile içi aşk cinayeti, hem de bu kadar iğrenç ve dehşet verici olay ilk kez yaşanıyordu. Şaşkınlıkları bu yüzdendi. Şaşkınlıklarının bir başka nedeni de, bu mahallenin geçmişte devrimci mücadelede yer tutuyor olmasıydı. Güzeltepe karakol basılarak polislerin kelepçelendiği, ordunun tank ve helikopterlerle operasyon düzenlediği, Tarih direnişini yaşamış onurlu bir geçmişe sahip.

Bu cinayetin üzerinde durup düşünmek gerekiyor. İnsanlar ahlaki olarak nasıl bu kadar düşkünleşiyor ve nasıl bu kadar vahşileşiyor. Sistem için en iyi insan düşünmeyen insandır. Bunu sağlamak için de uyuşturucu, hırsızlık, fuhuş vb. ahlaki çöküntüyü emekçi semtlerinde örgütlemektir. Her türlü pisliliğini emekçileri aşlamak, toplumu bozmaktır. Sistem öyle insan tipi oluşturmak isterki; emekçi açlık, yoksulluk, sefalet ve her türlü pislikle iç içe yaşamalı ama neden böyle yaşadığını düşünmemeli, bunun nedenini ortadan kaldırmaya yönelmemelidir.

Güzeltepe, Çamlıkule, Kuruçeşme, Okmeydanı, Gülsuyu vs. bağrından yüzlerce devrimci çıkarmış, devrime, devrimcilere sempatiyle bakan, toplumsal sorunlara duyarlı emekçilerin yaşadığı semtlerdir. Devlet sistematik olarak uyuşturucuyu, hırsızlıklığı ve fuhuşu buralara sokarak toplumu bu şekilde çürütmeye çalışmaktadır. Bu sistem artık ömrünü doldurmuştur. Burjuva gazetelerinin 3. sayfalarında yer alan bütün haberlerin kaynağı kapitalist sistemdir.

Güzeltepeliler devrimci değerlerden uzaklaştıkça mahallede esrar, alkol ve hırsızlık oldukça arttı. Aileler çocukları için "devrimci olmasınlar da ne olurlarsa olsun" dediler. Eskiden Buca Cezaevi'nde siyasi nedenlerden yatan Güzeltepeliler şimdi gasp, hırsızlık, cinayet, yaralama, esrar olaylarından yatıyorlar. Çocuklarını her şeyden uzak tutacağını düşünen aileler de şunu unutmamalılar; böyle düşünerek çocuklarını bu sisteme, bu düzene daha fazla itiyorlar. Yarın, öbür gün onların çocuklarının da benzer şeyler yapması ya da bu olayların onların başına gelemeyeceğinin garantisini veremezler.

Tüm bu olumsuzlukların yaşanmaması için yapmamız gereken tek şey devrim ve sosyalizm mücadelesine katılmak, insanca yaşanabilecek toplumsal bir düzen olan sosyalizmi kurmaktır.

Çiğli'den bir işçi

Peru maden işçileri greve hazırlanıyor...

Peru Ulusal Maden İşçileri Federasyonu ülke genelinde grev yapacaklarını duyurdu. Bazı sendikalar ise greve katılmayacaklarını açıkladı.

Federasyon grev hazırlıklarına Eylül ayında başlamıştı.

Federasyon yöneticisi Luis Castillo, "48 saatlik grev kararımızı uygulayacağız. Çalışma Bakanlığı'ndan yetkililer bizimle görüşmek istedi, ancak yine de eylemimize devam edeceğiz" dedi.

Perulu maden işçileri en son 2008 yılının ortasında iş bırakmıştı.

Peru dünyada gümüş üretiminde 1., çinko üretiminde 2., bakır ve kalay üretiminde 3., kurşunda 4. ve altında 6. sırada yer alıyor.

Güney Kore'de genel grev uyarısı...

Çalışma Bakanlığı'nın birden fazla sendikanın tek bir şirkette örgütlenebilmesi ve şirketlerin sendikalarda tam zamanlı çalışan üyelerin maaşlarını ödememesine ilişkin planları hayata geçirilirse Kore İşçi Sendikaları Federasyonu (FKTU) genel grev yapacağını açıkladı.

Grevin diğer önemli sendika konfederasyonlarıyla birlikte örgütlenebileceği söylendi.

FKTU Başkanı Jang Seok-chun, "Tek bir işyerinde birden çok sendikanın olması ve tam zamanlı çalışan sendikacıların maaşlarının ödenmesine ilişkin taleplerimiz karşılanmazsa, genel grev yapmaktan başka seçeneğimiz yok" dedi. Jang Seok-chun, Kore Sendikalar Konfederasyonu (KCTU) ile birlikte greve çıkılacağını açıkladı.

Sendikalar, tam zamanlı sendika çalışanlarının maaşlarının hükümet değil sendika yönetimi tarafından belirlenmesini talep ediyor.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 ESKİŞEHİR

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 60 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 120 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

**Barış sosyalizmle
gelecek!**